JAMSAI

花开半夏

ราวคืนอีกครา สู่ห้วงเวลาแสนงาม 4

阅文集团

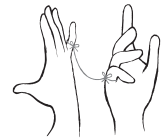
ตงเทียนเตอะหลิ่วเยี่ย 冬天的柳叶 เขียน

Honey Toast แปล

พิมพ์ครั้งที่ 1

มงกุฎ

JAMSAI
ชวนคืนอดีตมาวุ่นวายใจกับเจ้าเล่ห์แสนงาม
4
周文集团
东北甜品店老板娘
Honey Toast แปลง
หนังสือที่ 1
Illustration by 留情 NOT FOR SALE

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

เดินทางร่วมกันมาถึงเล่ม 4 แล้ว คิดว่านักอ่านจะต้องมีตัวละครที่เอาใจช่วยเป็นพิเศษอยู่แน่นอน เพราะนอกเหนือไปจากพระเอกนางเอกแล้ว ตัวละครหลักและตัวละครรองอื่นๆ ต่างก็ล้วนมีเรื่องราวของตนเองที่น่าติดตามและดึงความสนใจของเราให้ไปอยู่กับปมหรือปริศนาของพวกเขาได้เช่นกันค่ะ อย่างเช่นในเล่ม 4 นี้ ปมหลักใหญ่ใจความที่เล่าถึงเป็นเรื่องแรกก็หนีไม่พ้นเรื่องราวของเหมาซื่อ ตอนอ่านถึงในเล่มก่อนก็เดาไม่ได้เหมือนกันนะคะว่านางจะมีด้านที่โหดร้ายเพียงนี้ซ่อนอยู่ แค่คิดว่านางต้องการเพียงกีดกันเรื่องของเฉียวโม่กับบุตรสาวเท่านั้นเอง มิหนำซ้ำเรื่องนี้ดูท่าจะมีคนเบื้องหลังซึ่งแน่นอนว่าต้องไม่ได้เป็นคนชั้นสามัญธรรมดาบงการอยู่ ถ้านักอ่านคาดเดาเอาไว้แล้วว่าเป็นใครก็เก็บไว้ในใจก่อนนะคะ แล้วมาลุ้นกับปมนี้ไปพร้อมๆ กันค่ะ

นี่คือเรื่องแรกที่หยิบยกมาพูดคุยถึงก็ยังน่าสนใจเพียงนี้ ทว่าในเล่มนี้ยังมีเรื่องที่เซ่าหมิงยวนจับได้ว่าเฉียวเจาโกหกเขาเกี่ยวกับ 'ภรรยาผู้ล่วงลับ' เรื่องที่เซ่าหมิงยวนต้องถูกทำร้ายจิตใจจากผู้ที่เขาเรียกขานว่า 'ท่านแม่' ซ้ำๆ จนผิดแผกวิสัยคนเป็นมารดา มิหนำซ้ำเสิ่นซื่อยังเตรียมของขวัญให้เขาในวันแยกเรือนที่ทำให้เขาแทบตายทั้งเป็นอีกด้วย ขอแอบกระซิบเลยค่ะว่าฉากนี้ทั้งมีน้ำตา ทั้งโมโหร่วมไปกับตัวละคร เรียกได้ว่านักเขียนและนักแปลดึงอารมณ์ร่วมของนักอ่านได้ดีมากทีเดียว อ่อ แล้วที่สำคัญที่จะไม่พูดถึงไม่ได้เลยก็คือภาพปกพระเอกของเราชวนฝันมากๆ เลยใช่หรือไม่คะ ทีนี้ล่ะหากว่าใครยังกังวลเรื่องความสัมพันธ์ของพระนางล่ะก็ ในเล่มนี้ทั้งภาพปกทั้งคำนำก็บอกใบ้ไว้มากๆ แล้ว เช่นนั้นเราอย่ารอช้าเลยค่ะ เดินลงน้ำไปกับเซ่าหมิงยวน พร้อมพบห้วงเวลาแสนงามร่วมกับพระนางไปด้วยกัน ณ บัดนี้

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

'ถิงเฉวียน ข้าจับพู่กันเขียนสารนี้มาแทนตัว ได้ยินว่าท่านควบขี่อาชาขาวถึงชายแดนแล้ว...ท่านมิจำเป็นต้องพะวงถึงข้า บัดนี้เมฆฝนเปื้อนคาวโลหิตห่มคลุมผืนดิน ฝูงสุนัขป่าเกลื่อนเต็มเมือง มีสักกี่เหย้ากี่เรือนได้สมหวังดังปรารถนา สิ่งที่ท่านกระทำอยู่สร้างสุขแก่ไพร่ฟ้าทั่วหล้า...ขอให้ท่านระวังรักษาตน พิชิตชัยหวนคืนมาในเร็ววัน'

เซ่าหมิงยวนอ่านไปทีละตัวอักษรจนจบแล้วยกสองมือขึ้นปิดหน้า

ที่แท้ภรรยาเคยเขียนสารถึงเขา มิหนำซ้ำยังเป็นเวลาก่อนที่เขาเขียนสารฉบับแรกเสียอีก

นางให้เขาไม่ต้องพะวักพะวนถึงนาง นางเข้าใจในอุดมการณ์ของเขาและหวังว่าเขาจะยกทัพกลับมาพร้อมชัยชนะ

แต่ตอนท้ายพอนางได้พบกับเขาในที่สุด สิ่งที่รอนางอยู่กลับเป็นลูกธนูคมกริบเสียบทะลุหัวใจดอกหนึ่ง

เขาถึงขั้นไม่ได้พูดจากับนางแม้สักคำเดียว

หัวใจของเซ่าหมิงยวนคล้ายถูกบีบรัด เป็นเหตุให้เขายืนตัวตรงไม่ไหวได้แต่ย่อตัวลงช้าๆ

ความปวดร้าวระคนรู้สึกผิดที่บอกไม่ถูกอย่างนั้นแทบบดขยี้สติสัมปชัญญะจนพังทลาย ทำให้เขาคลุ้มคลั่ง

•

แนะนำตัวละคร

✳ เฉียวเจา	ดวงจิตที่อยู่ในร่างหลีเจา รูปโฉมงดงามสมวัย จิตใจเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว มีความเฉลียวฉลาดและปฏิภาณไหวพริบดีเยี่ยม ทั้งยังเรียนรู้วิชาแพทย์มาจากหมอเทวดาหลี่อีกด้วย
✳ เซ่าหมิงยวน	กวนจวินโหวผู้เลื่องชื่อ หลังชนะศึกก็ขอลาพักราชการหนึ่งปี รับปากหมอเทวดาหลี่ว่าจะดูแลคุณหนูสามสกุลหลีให้ดี ทำให้ชีวิตต้องเข้าไปพัวพันกับนางมากขึ้นทุกครา
✳ เจียงหย่วนเฉา	เจียงสือซาน บุตรบุญธรรมของท่านผู้บัญชาการใหญ่เจียงแห่งกององครักษ์จินหลิน เคยประจำการอยู่ที่จยาเฟิง ก่อนจะถูกเรียกตัวกลับมาเมืองหลวง
✳ หลีเจี่ยว	คุณหนูใหญ่สกุลหลี บุตรสาวของนายท่านใหญ่หลีกวงเหวินที่เกิดกับภรรยาเก่า และเป็นคุณหนูที่อายุมากที่สุดของทั้งจวนตะวันออกและจวนตะวันตก ปีนี้วัยย่างสิบหกปีแล้ว
✳ โค่วจื่อโม่	ญาติผู้น้องตระกูลฝั่งมารดาของเฉียวเจา เป็นหลานปู่หลานย่าของโค่วสิงเจ๋อและฮูหยินผู้เฒ่าเซวีย รักใคร่ชมชอบเฉียวโม่มาเนิ่นนาน ทว่าเหมาชื่อผู้เป็นมารดาไม่เห็นดีด้วย

247

"นายหญิงใหญ่ของจวนเสนาบดีกรมอาญาฟื้นเฟือนไปแล้วหรือ" เจียงหย่วนเฉากวาดสายตาอ่านข่าวที่ส่งมารายงานเขาบนโต๊ะหนังสือแล้วทำท่าครุ่นคิด

พอกลับมายังเมืองหลวงที่ทั้งคุ้นเคยทั้งแปลกตาหลังจากไปนานหลายปี สถานการณ์ของที่นี่นับวันยิ่งอ่านไม่ออกมากขึ้นทุกที

เจียงหลินที่เขาส่งไปสืบข่าวที่เมืองเป่ยติ้งประมือกับคนของอีกกลุ่มอำนาจหนึ่งที่สอดแนมอยู่ในหอคณิกาอยู่ลับๆ หลายครั้งหลายหน จนบัดนี้ก็ยังไม่มีฝ่ายใดยอมถอยหลังสักก้าว งานสืบสวนจึงชะงักงันไร้ความคืบหน้า

ส่วนเรื่องที่บุตรชายคนเล็กของจวนฉางชุนป๋อโดนคนลอบทำร้ายในหอคณิกาซึ่งเดิมทีสืบสวนได้ง่ายดายสุดจะกล่าว หากน่าแปลกคือร่องรอยทุกอย่างล้วนหายไปหมดสิ้น ส่งผลให้องครักษ์จินหลินผู้ซ่ำชอง

สันทัดในเชิงนี้ไม่รู้จะเริ่มสืบเสาะจากที่ใด

ก่อนหน้านี้ไม่นานมีข่าวลือว่าภรรยาที่จากไปแล้วมาเข้าฝันกวนจวินโหว ว่าพี่ชายโดนเสือขนสีขาวกินแพร่ออกมา เห็นชัดว่ามีคนวางแผนการอยู่ ผลปรากฏว่านี่เพิ่งผ่านไปไม่กี่วัน นายหญิงใหญ่ของจวนเสนาบดีกรมอาญาผู้ถูกชี้เป็นนัยๆ ในข่าวลือก็สติฟั่นเฟือนไปแล้ว

หรือจะพูดในอีกทางหนึ่งคือนายหญิงใหญ่ผู้นั้นปองร้ายคุณชายเฉียวจริงๆ

สกุลเฉียว กวนจวินโหว...

เจียงหย่วนเฉาเหยียดนิ้วมือเรียวยาวลากไปตามพื้นโต๊ะกลับไปกลับมา เขียนเป็นตัวอักษรหลายตัวนี้

เขามีลางสังหรณ์อยู่ลึกๆ คล้ายว่าปริศนาทั้งหมดกับคนสองกลุ่มนี้ยิ่งมายิ่งโยงใยกันแน่นหนาขึ้น

แล้วตัวสำคัญในเรื่องนี้มีผู้ใดบ้าง

เซ่าหมิงยวนแม่ทัพเปย่เจิงเป็นหนึ่งในนั้นอย่างไร้ข้อกังขา เฉียวโม่บุตรชายที่โชคดีรอดชีวิตของสกุลเฉียวเป็นตัวสำคัญเฉกเดียวกัน

ยังมี...ภาพสาวน้อยน้ำตานองหน้าในชุดสีเรียบๆ ผุดขึ้นในห้วงความคิดของชายหนุ่มโดยพลัน

แน่นอนว่านางมิได้หลั่งน้ำตาเพื่อเขา

เหตุการณ์ในวันแห่ศพฮูหยินของกวนจวินโหวนั้นยังติดตรึงในความทรงจำ เด็กสาวน้ำตาไหลรินวิ่งไล่ตามขบวนแห่ ในสายตาของนางมีคนเพียงผู้เดียวคือ...เฉียวโม่

เขาเลิกส่งคนเฝ้าดูเด็กสาวผู้นั้น ทว่าบุคคลในตำแหน่งสำคัญเยี่ยงกวนจวินโหวกลับเป็นหนึ่งในเป้าหมายที่กององครักษ์จินหลินจับตาดู

อย่างใกล้ชิด

คุณหนูหลีพบปะข้องแวะกับกวนจวินโหวอยู่บ่อยครั้ง อีกทั้งนางยังเคยไปเป็นแขกที่จวนเสนาบดีกรมอาญาอีก...

เจียงหย่วนเฉาเขียนคำว่า 'หลี' บนโต๊ะโดยไม่รู้ตัว จากนั้นแบมือปิดไว้

เขาสามารถคิดได้หรือไม่ว่าคุณหนูหลีก็เป็นหนึ่งในตัวสำคัญ

แค่ว่าตอนนี้เขายังคิดไม่ออกว่าอะไรเป็นห่วงโซ่ที่เชื่อมต่อนางกับคนพวกนี้ไว้ด้วยกันอย่างสมเหตุสมผลที่สุด

เจียงหย่วนเฉาเอนหลังพิงพนักเก้าอี้แล้วถอนใจเบาๆ เฮือกหนึ่ง

เด็กสาวผู้นี้มีความพิเศษอันใดกันแน่นะ เขาคิดไปถึงนางคราใดเพราะอะไรในใจมักบังเกิดความเคว้งคว้างสับสนอย่างบอกไม่ถูก

ชายหนุ่มสะบัดศีรษะสลัดความรู้สึกพิลึกชอบกลนี้ทิ้งไป

เขาเป็นคนที่ใกล้จะหมั้นหมายแล้ว คิดเรื่องไร้สาระเหล่านี้ไปเป็นการหาเรื่องกลุ้มใจโดยใช่เหตุเท่านั้นเอง

ฝ่ายเฉียวเจานั้นได้ฟังที่เฉินกวงกลับมารายงานในเช้าวันต่อมาแล้วเผยรอยยิ้มจางๆ

แต่เฉินกวงกลับอึดอัดคับใจอยู่บ้าง เขารวบรวมความกล้าเอ่ยถามนาง "คุณหนูสาม นายหญิงใหญ่ของเสนาบดีกรมอาญาท่านนั้นจะเป็นอย่างไรบ้างขอรับ"

มาตรว่ามีคนจบชีวิตด้วยน้ำมือเขาไม่น้อย ทว่านั่นล้วนเป็นชาวต่ำจื่อสมควรตายทั้งนั้น ขืนให้ใครรู้ว่าองครักษ์คนสนิทของแม่ทัพเป่ยเจิงผู้ทรงเกียรติปลอมเป็นผีไปหลอกสตรีนางหนึ่ง เช่นนี้ออกจะน่าขายหน้า

อยู่สักหน่อย

"นางน่าจะตกใจกลัวจนเป็นบ้ากระมัง" เฉียวเจากล่าวด้วยสีหน้าเรียบเฉย

ตั้งแต่เริ่มต้นแพร่ข่าวลือเรื่องเสือขนสีขาวออกไป นางเดินแผนมาทีละก้าวๆ ก็เพื่อรอคอยให้ผลลัพธ์ออกมาในรูปนี้

จิตใจคนสามารถเข้มแข็งอย่างมาก แล้วก็สามารถอ่อนแออย่างมากด้วยเช่นกัน สำหรับผู้เป็นหมอ โดยเฉพาะหมอที่ได้รับตำราพิสดารเล่มนั้นจากท่านปู่หลี่ นางแจ่มแจ้งดีกว่าใครๆ ว่าเมื่อคนเราป่วยทางใจก็จะเกิดภาพหลอนขึ้น

เฉียวเจาไม่สงสารเหมาซื่อ และไม่สำนึกเสียใจที่บีบคั้นอีกฝ่ายจนสติฟั่นเฟือน นี่เป็นราคาที่เหมาซื่อต้องจ่ายจากการทำร้ายพี่ชายนาง

คนที่เสียสติไปแล้วผู้หนึ่ง เป็นไปได้เก้าในสิบส่วนที่จะบอกความลับซึ่งซุกซ่อนอยู่ในใจไม่อาจเปิดเผยให้ใครรู้ออกมา

ไม่ว่านางหรือเซ่าหมิงยวนล้วนอยู่ในฐานะคนนอก หมายจะสืบสาวให้ลึกลงไปอีกขั้นหาใช่เรื่องง่ายดายปานนั้น ด้วยเหตุนี้มิสู้มอบให้เป็นหน้าที่ของพวกท่านตาจะดีกว่า

เมื่อพวกท่านตารู้ว่าเหมาซื่อวางยาพิษพี่ใหญ่จะต้องสอบสวนเรื่องนี้ให้ถึงที่สุด เช่นนั้นไม่ว่าเบื้องหลังเหมาซื่อยังมีคนอื่นอีกหรือไม่ เริ่มสืบหาจากภายในก็สะดวกกว่ามากแล้ว

นี่เป็นอุบายยิงธนูทีเดียวได้นกสองตัว บีบคั้นให้เหมาซื่อเสียสติเป็นการลงโทษ ขณะเดียวกันก็ใช้ความวิกลจริตของเหมาซื่อทำให้พวกท่านตาออกโรง

"ตกใจกลัวจนเป็นบ้า?" เฉินกวงทำหน้าม่อย "เช่นนี้ไม่ใคร่จะดีหรือ

ขอรับ"

เฉียวเจามองเขาปราดหนึ่ง "ไม่ดีตรงที่ใดรึ"

"ข้าเป็นบุรุษอกสามศอก หลอกสตรีนางหนึ่งให้ตกใจกลัวจนเป็นบ้าไปแล้ว..."

เฉียวเจายิ้มอย่างไม่เห็นพ้องด้วย "ไม่ใช่เจ้าที่หลอกนางจนเสียสติเป็นข้าต่างหาก"

"เอ๊ะ?"

"เจ้าปฏิบัติหน้าที่ตามคำสั่งเท่านั้น ฉะนั้นไม่ต้องรู้สึกผิด"

เฉินกวงแทบน้ำตารินอาบสองแก้ม คุณหนูสามพูดปลอบคนเก่งจริงๆ แต่นางไม่รู้สึกผิดอยู่ในใจเลยหรือ

สุดท้ายเฉินกวงจึงอดไต่ถามออกมามิได้

เฉียวเจาทำหน้าหลากใจ "ข้าจะรู้สึกผิดอะไรกัน ก็ข้าอยากหลอกนางให้เสียสตินี่นา"

เฉินกวงพูดอะไรไม่ออกไปชั่วขณะ *จู่ๆ ก็รู้สึกว่าชาตินี้ไม่อยากตบแต่งภรรยาแล้ว ทำฉันใดดี*

"เฉินกวง เจ้าไปที่หอซุนเฟิง ถามท่านแม่ทัพของเจ้าว่าข้าอยากไปเยี่ยมคุณชายเฉียว จะสะดวกหรือไม่"

"ขอรับ" สารถีน้อยที่เริ่มขวัญเสียเพราะแม่นางเฉียวขานตอบเสียงดังกังวานจบ ถึงฉุกใจขึ้นได้ว่าที่นี่ไม่ใช่ค่ายทหาร

จบกันๆ คุณหนูหลีน่ากลัวถึงเพียงนี้ สร้างแรงกดดันให้เขามากกว่าตอนท่านแม่ทัพมอบหมายภารกิจทำศึกเสียอีก

ท่านแม่ทัพ ข้าอยากกลับบ้านแล้ว!

เฉินกวงวิ่งแล่นไปบอกความที่หอซุนเฟิงโดยไม่กล้าชักช้าแม้สักชั่วอึดใจ

"คุณหนูหลีอยากไปเยี่ยมคุณชายเฉียวหรือ" เซ่าหมิงยวนมุ่นคิ้วโดยไม่รู้ตัว

ไม่รู้ด้วยเหตุใดหลังคุณหนูหลีเตะหน้าแข้งเขาครานั้น ทั้งที่ไม่เจ็บไม่คันกลับทำให้เขาบังเกิดความคิดอยากหนีห่างไปไกลๆ ไม่ข้องเกี่ยวกับเด็กสาวผู้นั้นไปมากกว่านี้อีก

เขาก็บอกไม่ชัดเจนว่าเพราะอะไรถึงมีความรู้สึกเฉกนี้ ทว่าเขาสังหรณ์ใจได้รางๆ ว่าการเลือกทางนี้จึงจะถูกต้อง

นี่คือสัญชาตญาณในการรับรู้ถึงอันตรายซึ่งบ่มเพาะขึ้นจากการออกรบนับครั้งไม่ถ้วน และช่วยให้เขารอดตายได้หลายครา

แม้นยามนี้มิได้อยู่ในสมรภูมิ แต่ใช้การได้ดุจเดียวกัน

เฉินกวงเห็นท่านแม่ทัพทำท่าจะปฏิเสธ เขารีบกล่าวขึ้นว่า "ท่านแม่ทัพท่านอย่าปฏิเสธเด็ดขาดนะขอรับ"

"หือ?" เซ่าหมิงยวนไม่เข้าใจเหตุผล

เฉินกวงเจ้าหนุ่มผู้นี้ติดตามเขามานานหลายปี นี่เพิ่งเป็นสารถีของคุณหนูหลีไม่กี่วันก็เห็นนางดีกว่าเขาแล้วหรือไร

"ท่านแม่ทัพ ข้าหวังดีต่อท่านนะขอรับ ท่านไม่รู้หรอกว่าคุณหนูสามน่ากลัวเพียงใด"

เซ่าหมิงยวนถอนใจเอ่ย "ว่ามา คุณหนูหลีทำเรื่องอะไรอีกแล้ว"

เฉินกวงเล่าเรื่องที่เฉียวเจาสั่งการให้เขาทำตั้งแต่ต้นจนจบ สุดท้ายพูดลงความเห็นว่า "คุณหนูสามน่ากลัวเหลือเกิน ท่านแม่ทัพจะทำการใดต้องใคร่ครวญให้ดีก่อนนะขอรับ"

ถ้าเกิดท่านแม่ทัพปฏิเสธแล้วคุณหนูสามไม่พอใจขึ้นมา แล้วหลอกท่านแม่ทัพจนเป็นบ้าไปด้วยจะทำเช่นไร

"เจ้าบอกว่าคุณหนูหลีตั้งใจหลอกเหมาซื่อให้ตกใจจนเสียสติตั้งแต่แรก?"

"ใช่ขอรับ ไม่รู้ว่าเวลานี้เหมาซื่อเป็นอย่างไรกันแน่"

"เฮ้อ...สติฟั่นเฟือนไปแล้ว จวนเสนาบดีขังนางเอาไว้ ให้คำอธิบายกับคนภายนอกว่าพักฟื้น" เซ่าหมิงยวนที่ได้รับข่าวคราวจากช่องทางอื่นเอ่ยขึ้นเสียงเรียบ

เฉินกวงน้ำตาคลอ "ดังนั้นจะตอแยกับคุณหนูสามไม่ได้ขอรับ"

เซ่าหมิงยวนหลุบตาลง เพ่งมองนิ้วมือขาวจัดอมสีเขียวจางๆ ของตนพลางเอ่ย "เฉินกวง เจ้าบอกว่าเมื่อคืนคุณหนูหลีให้ภาพวาดเจ้าภาพหนึ่งคนในภาพละม้ายคล้ายคลึงกับฮูหยินของข้าทุกประการ?"

"ใช่ขอรับ คล้ายมากจริงๆ คล้ายกว่าที่ท่านวาดเป็นอันมาก" เขายังพอจดจำใบหน้าฮูหยินของท่านแม่ทัพที่อยู่บนกำแพงเมืองตอนนั้นได้บ้าง

"นางไม่น่าจะเคยเห็นฮูหยินของข้า"

"คุณหนูสามบอกว่าเคยเห็นขอรับ จะอย่างไรต่างก็อยู่ในเมืองหลวงเหมือนกัน"

เซ่าหมิงยวนมองเฉินกวงนิ่งๆ

ไม่ นางโกหก

248

หลังเขากลับเมืองหลวง ได้รู้เรื่องราวบางอย่างของภรรยาที่จากไป

เฉียวซื่อเก็บเนื้อเก็บตัวอยู่ในจวนจิ้งอันโหวแทบไม่ย่างเท้าออกนอกประตู ขณะที่คุณหนูหลีเป็นเด็กสาววัยสิบกว่าปีผู้หนึ่ง ตระกูลของนางไม่ได้อยู่ในแวดวงของชนชั้นสูง แล้วจะได้เจอเฉียวซื่อจากหนทางใดกันแน่

คำที่บอกว่า 'อยู่ในเมืองหลวงเหมือนกัน' พรรค์นี้ก็แค่โกหกเฉินกวงสมัยเป็นเด็กหนุ่ม เขาเคยอยากพานพบกับว่าที่ภรรยาที่หมั้นหมายกันแต่วัยเยาว์ 'โดยบังเอิญ' ด้วยความอยากรู้อยากเห็น ก็ยังทำไม่สำเร็จเลย

"เชิญคุณหนูหลีมาที่นี่เถอะ" เพราะข้อแคลงใจนี้ เซ่าหมิงยวนเกิดความคิดอยากพบเฉียวเจาขึ้นมาอีกคราจนแทบทนรอไม่ไหวทันที

เฉียวเจายังไม่รู้ว่าตนเองโดนสงสัยแล้ว นางพาปิงลวี่มาที่หอซุนเฟิงด้วยอารมณ์เบิกบานใจ

"แม่ทัพเซ่า" เด็กสาวหยักยิ้มพริ้มพรายน้อยๆ ไม่เหลือท่าทางคับข้องหมองใจเช่นเมื่อหลายวันก่อนให้เห็นสักกระผีก

เซ่าหมิงยวนพลันปวดเศียรเวียนเกล้า

คำถามต่อจากนี้เขาไม่ถามไม่ได้ แต่เขาควรจะตรงไปตรงมาหรือว่าอ้อมค้อมสักนิดกันแน่

"แม่ทัพเซ่ามีเรื่องอยากถามข้าใช่หรือไม่เจ้าคะ" แม่นางเฉียวถามอย่างเข้าอกเข้าใจผู้อื่น

เฉินกวงเป็นคนที่ซื้อใจได้ยาก เขาต้องบอกให้เซ่าหมิงยวนรู้เรื่องที่นางสั่งให้เขาทำอย่างละเอียดแล้วเป็นแน่

อืม การกระทำที่น่าตะลึงพรึงเพริดของข้าคงจะทำให้คนตรงหน้าตกใจแล้วกระมัง

เขาคงรู้สึกว่าข้าโหดเหี้ยมอำมหิตใช่หรือไม่

ยามความคิดนี้ผุดขึ้นในหัว เฉียวเจาเม้มปากเข้าหากัน

เขาจะคิดอย่างไรก็ช่าง ข้าไม่ใส่ใจหรอกนะ!

ได้ยินเฉียวเจาถามคำนี้ เซ่าหมิงยวนระบายลมหายใจเฮือกใหญ่ก่อนจะเผยรอยยิ้มที่ตนคิดว่าสุภาพนุ่มนวล "ข้าได้ยินเฉินกวงบอกว่าคุณหนูหลีวาดภาพไว้ภาพหนึ่ง เป็นฮูหยินที่ล่วงลับไปของข้า"

เขาไม่ได้ถามเรื่องที่นางบีบคั้นเหมาซื่อจนเป็นบ้า กลับถามถึงสิ่งนี้หรือ

เฉียวเจาอึ้งไปเล็กน้อย จากนั้นพยักหน้า "อื้อ"

"คุณหนูหลีรู้จักฮูหยินของข้าได้อย่างไร" ดวงตาของเซ่าหมิงยวนมองสบตากับเฉียวเจาอย่างค้นหา

"อยู่ในเมืองหลวงเหมือนกัน ย่อมเคยเจอกันสิเจ้าคะ" เฉียวเจาตอบตามสบาย

เซ่าหมิงยวนไม่ได้อยู่เมืองหลวงมานาน เขาน่าจะจับพิรุธจากเหตุผลนี้ไม่ได้

"เจอกันได้อย่างไรหรือ" เซ่าหมิงยวนถามต่อ

เฉียวเจาหรี่ตาลง *ไฉนคนผู้นี้ต้องซักไซ้ไล่เลียงด้วยนะ*

"คุณหนูหลีกับฮูหยินของข้าไม่ได้อยู่ในแวดวงเดียวกัน อีกอย่างพวกท่านคนหนึ่งเป็นเด็กสาว คนหนึ่งเป็นสตรีออกเรือนแล้ว ต่อให้อยู่ในแวดวงเดียวกันก็น้อยนักที่จะมีโอกาสพบปะวิสาสะกัน"

สตรีออกเรือนแล้ว!

เฉียวเจาได้ยินคำนี้แล้วหน้าร้อนผ่าวๆ อย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย นางเหลือบตามองค้อนเขาวงหนึ่ง

นางเป็น 'สตรีออกเรือน' แต่ในนามอย่างสูญเปล่าโดยแท้ พบหน้ากับสามีครั้งแรกก็ถูกเจ้าคนเบื้องหน้าสายตาผู้นี้ยิงธนูฆ่าตายในดอกเดียว!

เซ่าหมิงยวนถูกนางมองค้อนก็ชักหายใจไม่ทั่วท้อง และกระอักกระอ่วนอยู่บ้างอย่างปราศจากสาเหตุ

"แม่ทัพเซ่าสงสัยข้าหรือ" เฉียวเจาทำหน้าตึงพลางเอ่ยถาม

"เอ่อ..." เซ่าหมิงยวนตอบไม่ออก

เขาแสดงออกชัดเจนว่าสงสัยนาง แต่เรื่องที่เห็นทนโท่เช่นนี้ถามออกมาแล้วจะให้ตอบเช่นไรเล่า

ถ้าเขาบอกว่าสงสัย แม่นางน้อยผู้นี้จะร้องไห้ให้เขาดูอีกใช่หรือไม่

แต่ไม่ถามต่อ ใจเขาก็ปล่อยเรื่องนี้ให้ผ่านไปไม่ได้

"ข้าเห็นว่าเป็นไปไม่ได้ที่ท่านกับฮูหยินของข้าเคยเจอกัน"

"ดังนั้นแม่ทัพเซ่าเห็นว่าข้าพูดเท็จอยู่?"

เซ่าหมิงยวนตัดสินใจหุบปากอย่างเด็ดขาด

"แม้ว่าแวดวงสมาคมของข้ากับฮูหยินของแม่ทัพเซ่าไม่มีอะไรที่เกี่ยวข้องกัน แต่อยู่ในเมืองหลวงเหมือนกันจะพบกันโดยบังเอิญก็มิใช่เรื่องน่าแปลกประหลาดกระมัง"

เซ่าหมิงยวนฝืนทนแรงกดดันที่จะเป็นต้นเหตุให้เด็กสาวร่ำไห้เป็นคำรบที่สองพูดเปิดโปงนาง "ไม่มีทางบังเอิญ ในวัยเด็กฮูหยินของข้าอยู่เมืองหลวงนับครั้งได้ หลังแต่งเข้าจวนจิ้งอันโหวก็เก็บตัวแทบไม่ออกไปที่ใด อย่างไรก็ดีต่อให้คุณหนูหลีกับฮูหยินข้าเจอกันโดยบังเอิญ สำหรับคุณหนูหลีแล้ว ฮูหยินข้ามิใช่คนพิเศษอะไร เหตุใดยังวาดภาพของนางออกมาได้เหมือนตัวจริงหลังผ่านมานานถึงเพียงนี้ได้"

ในฐานะขุนพลที่สู้รบโรมรันกับชาวต๋าจื่อมานาน คนที่เชื่อเรื่อง 'บังเอิญ' พรรค์นี้ส่วนใหญ่ล้วนอยู่ในสุสานที่หญ้าขึ้นสูงแล้ว

เฉียวเจาเลิกคิ้วสูง คนผู้นี้จะเฉียบแหลมถึงเพียงนี้ไปเพื่ออันใด

เดิมทีนางไม่ตั้งใจคิดเล็กคิดน้อย แต่เห็นท่าทางมั่นอกมั่นใจของอีกฝ่าย แม่นางเฉียวบังเกิดความรู้สึกต่อต้านขึ้นมา นางกล่าวด้วยรอยยิ้มละไม "ใครบอกว่าไม่ได้เจ้าคะ รบกวนแม่ทัพเซ่าให้คนหยิบพู่กันกับหมึกมาด้วย"

เซ่าหมิงยวนนึกสนใจใคร่รู้ สั่งคนไปหยิบหมึก พู่กัน แท่นฝนหมึก และกระดาษมา

"หอซุนเฟิงมีคนมาก สมควรมีคนที่ข้าไม่เคยพบเจอมาก่อน แม่ทัพเซ่าเชิญมาสักคนให้ข้าได้เห็นหน้าสักหน่อยสิเจ้าคะ"

"เฉินกวง ไปเรียกมา"

ไม่นานนัก ชายหนุ่มรูปโฉมดาษดื่นที่จับโยนไปกลางกลุ่มคนก็มองไม่เห็นแล้วผู้หนึ่งวิ่งเข้ามา "คารวะท่านแม่ทัพขอรับ"

เฉียวเจากวาดตามองแวบเดียว กล่าวเสียงเอื่อยๆ "ให้เขาออกไปได้แล้วเจ้าค่ะ"

"ออกไปเถอะ" เซ่าหมิงยวนสนใจใคร่รู้ยิ่งขึ้น

เห็นเด็กสาวปูผ้ารองบนโต๊ะหินก่อนด้วยอากัปกิริยางามสง่า ค่อยวางกระดาษเซวียนจื่อ ถือพู่กันหันมามองเขา "เชิญแม่ทัพเซ่าฝนหมึกได้หรือไม่เจ้าคะ"

"อ้อ ได้สิ"

เฉียวเจาหลับตาทำสมาธิครู่หนึ่งจนจิตใจอยู่ในความสงบแล้วลืมตาขึ้น เอาพู่กันจุ่มหมึกจนชุ่มตวัดไปบนกระดาษอย่างเป็นอิสระตามใจนึก

ภาพเครื่องประดับศีรษะของชายหนุ่มปรากฏขึ้นใต้พู่กันของนางอย่างว่องไว จากนั้นเป็นโครงหน้าของคนผู้หนึ่งที่เผยออกมาเป็นรูปร่างช้าๆ ตามการเคลื่อนไหวของปลายพู่กัน

ไม่ว่าคนวาดภาพหรือผู้ชมดูอยู่ ยามจดจ่อสมาธิที่เรื่องเรื่องหนึ่งเวลาจะล่วงผ่านไปอย่างรวดเร็ว

เซ่าหมิงยวนไม่ทันรู้เนื้อรู้ตัว เฉียวเจาก็วางพู่กันลงเอ่ยถามอย่างยิ้มย่อง "แม่ทัพเซ่าเห็นเป็นเช่นไรเจ้าคะ"

แววตาของนางกระจ่างใสแฝงรอยคึกคะนองฮึกเหิมเฉกสาวน้อยจางๆ อย่างหาได้ยาก

นางไม่ได้ไว้ผมม้า แต่อวดหน้าผากโหนกนูนเนียนเกลี้ยง บนนั้นมีเหงื่อเม็ดเล็กๆ ผุดซึมประหนึ่งหยาดน้ำค้างยามเช้า

ชายหนุ่มรู้สึกใจสั่นวูบหนึ่งกะทันหัน เขารีบเบนสายตาออกแล้วพูดชมจากใจจริง "คล้ายอย่างที่สุด"

"ดังนั้นถ้อยคำของแม่ทัพเซ่าเมื่อครู่นี้ไม่ถูกต้องเสมอไปเจ้าค่ะ เรื่องที่

คนอื่นเห็นแล้วลืมจึงทำไม่ได้ แต่ข้าทำได้"

เซ่าหมิงยวนพลันนึกขันอยู่สักหน่อย

เมื่อก่อนเขาถึงกับมองไม่ออกว่าคุณหนูหลีเป็นคนที่ชอบเอาชนะคะคานเช่นนี้ เผอิญว่ายังทำให้ผู้อื่นอับจนวาจาด้วย

"อื้อ ข้าผิดเอง ข้ามองข้ามไปว่าในแผ่นดินนี้ยังมีคนส่วนน้อยที่ได้รับความเมตตาจากสวรรค์โดยเฉพาะ"

คนบางคนเกิดมามีพรสวรรค์ที่คนธรรมดาพยายามอย่างไรก็ไล่ตามไม่ทัน ในสายตาคนใต้หล้าเขาอาจจะจัดอยู่ในประเภทนี้เหมือนกัน

กระนั้นวิธีของคุณหนูหลีกลับทำให้เขามั่นใจยิ่งขึ้นว่าตนเองคิดไม่ผิด แต่ขืนไล่เลียงคาดคั้นอีกในเวลานี้ เกรงว่านางจะโกรธเคืองแล้วจริงๆ

เซ่าหมิงยวนมิได้ถามต่ออย่างหัวไว เขากล่าวยิ้มๆ "คุณหนูหลีจะไปเยี่ยมคุณชายเฉียวมิใช่หรือ ไปกันเถอะ"

ทั้งสองมุ่งหน้าไปจวนกวนจวินโหวพร้อมกัน

จวนหลังนี้ใหญ่โตมาก แต่แทบไม่เห็นวี่แววของบ่าวไพร่ กลับมีคนที่แต่งกายแบบองครักษ์ผ่านไปผ่านมาเป็นครั้งคราว พอเห็นเขากับนางก็จะแสดงคำนับอย่างสุภาพเรียบร้อย

เฉียวเจารับรู้ได้ว่าสายตาขององครักษ์พวกนั้นหยุดนิ่งอยู่ที่ตนเองนานกว่าบ้างอย่างไร้สาเหตุ นางแสร้งทำไม่รู้ไม่ชี้เดินตามเซ่าหมิงยวนไปทางด้านในพลางถามไถ่ "พี่เฉียวเป็นอย่างไรบ้างเจ้าคะ"

"เวลาส่วนใหญ่ยังนอนไม่ได้สติ" เซ่าหมิงยวนเพ่งสายตามองนางครู่หนึ่ง "คุณหนูหลีรู้วิชาแพทย์กระมัง"

ตอนแรกเขาขบไม่แตกว่าเด็กสาวอายุน้อยเท่านี้ใช้เข็มเงินไม่กี่เล่ม

ก็รักษาบุตรชายคนเล็กของฉางชุนป๋อให้หายจากอาการสติปัญญาบกพร่องได้เช่นไร แต่พอเห็นความสามารถผ่านตาไม่ลืมของนางในวันนี้ ถึงไม่อาจไม่ยอมรับว่าบางครั้งตนไม่กล้าคิด มิได้หมายความว่าคนอื่นทำไม่ได้

"รู้เพียงเล็กน้อยเท่านั้นเจ้าค่ะ ก่อนท่านหมอเทวดาหลี่ไปจากเมืองหลวงได้มอบตำราแพทย์ที่ท่านเก็บรวบรวมมาตลอดชีวิตให้ข้าไว้"

"วันนี้คุณหนูหลีมาเพื่อรักษาพี่ชายของภรรยาข้ากระมัง"

เหมาซื่อสติฟั่นเฟือนไปแล้ว พี่ใหญ่ก็ควรหายดีเสียที

เฉียวเจาสบตากับเขาแล้วอดเม้มปากไม่ได้

บุรุษที่ฉลาดเกินไป ไม่น่ารักแม้สักนิดจริงๆ!

249

เรือนหลังที่เซ่าหมิงยวนจัดเตรียมให้เฉียวโม่มีขนาดใหญ่กว่าที่พำนักในจวนเสนาบดีอย่างมาก ทันทีที่เฉียวเจาก้าวเข้าไปก็พบว่าที่นี่มีชีวิตชีวากว่าที่อื่น

เฉียวหว่านกำลังเตะลูกขนไก่กับสาวใช้หลายคน สองแก้มเล็กๆ แดงจัดเพราะได้ออกกำลัง นางเห็นเซ่าหมิงยวนก็วิ่งทะยานมาหา "พี่เขย..."

เฉียวเจาฟังแล้วเลิกคิ้วขึ้น

คำว่า 'พี่เขย' นี้ เด็กน้อยผู้นี้เรียกได้คล่องปากเหลือเกินนะ

นางผินหน้ามองชายหนุ่มอย่างห้ามไม่อยู่

เขาย่อตัวลงให้สายตาอยู่ในระดับเดียวกับเฉียวหว่าน น้ำเสียงแฝงความอ่อนโยนอย่างที่ไม่เคยเป็นกับคนอื่น "เตะลูกขนไก่สนุกหรือไม่"

"สนุกเจ้าค่ะ" เฉียวหว่านผงกศีรษะถี่ๆ

พวกเด็กน้อยล้วนเป็นเยี่ยงนี้เอง ใครดีต่อนาง ความเป็นปฏิปักษ์

และปมในใจในตอนต้นก็เลือนหายไปในเวลาอันสั้น

เซ่าหมิงยวนยกมือยีผมนาง "รอไว้เจ้าฝึกร่างกายให้แข็งแรง พี่เขยจะซื้อลูกม้าให้เจ้าตัวหนึ่ง"

เฉียวหว่านตาเป็นประกาย "จริงหรือเจ้าคะ"

"แน่นอน"

"พี่เขย ท่านอย่าหลอกข้านะเจ้าคะ" ดรุณีน้อยตื่นเต้นสุดจะกล่าว ยกมือจับแขนเสื้อของเขาแกว่งไปแกว่งมา

เฉียวเจานิ่งมองอยู่ด้านข้าง ในใจไม่ใคร่สบอารมณ์แปลกๆ ชอบกล

ไม่เคยเห็นเซ่าหมิงยวนพะเน้าพะนอเด็กเช่นนี้ วันหน้าหว่านวานจะไม่ถูกเขาตามใจจนเสียคนหรือ

ชายหนุ่มยื่นมือไป "วิญญูชนให้คำสัตย์..."

เฉียวหว่านตบมือกับเขาทีหนึ่งอย่างดีอกดีใจพลางเอ่ยต่อ "ไม่บิดพลิ้วคืนคำ"

ในเวลานี้เซ่าหมิงยวนถึงลุกขึ้นยืน เขาอมยิ้มกล่าวกับเฉียวเจา "คุณหนูหลี นี่คือหว่านวานน้องสาวข้า" ว่าแล้วก็บอกกับเฉียวหว่าน "หว่านวาน ท่านนี้คือพี่หลี"

เฉียวเจากับเฉียวหว่านสบตากัน

ดรุณีน้อยทำปากยื่น "ไฉนเป็นท่านอีกแล้ว"

เซ่าหมิงยวนตบตัวเฉียวหว่านเบาๆ "หว่านวาน พูดกับคุณหนูหลีอย่างนี้ไม่ได้"

เฉียวหว่านแสดงคำนับต่อเฉียวเจาอย่างไม่เต็มใจ "พี่หลี"

"น้องเฉียวไม่ต้องมากพิธี" เฉียวเจาแย้มยิ้ม

"หว่านวาน เจ้าเล่นอยู่ตรงนี้นะ ข้าจะพาคุณหนูหลีไปเยี่ยมพี่ใหญ่เจ้า"

เฉียวหว่านได้ยินแล้วกลอกตาไปมา นางรั้งตัวเซ่าหมิงยวนไว้แล้วกล่าวว่า "พี่เขย ข้าไปด้วยเจ้าค่ะ"

คุณหนูหลีผู้นี้เหมือนวิญญาณตามหลอกหลอนเลยทีเดียว ไฉนถึงเห็นนางอยู่ทุกที่ หรือว่านางอยากจะแย่งพี่ใหญ่แล้วยังอยากแย่งพี่เขยไปด้วย

"พี่เขย ข้าขอไปด้วยคนนะเจ้าคะ" เห็นเซ่าหมิงยวนไม่ปริปากเฉียวหว่านพูดออดอ้อน

"ได้..." คนบางคนที่ไม่รู้วิธีรับมือการออดอ้อนของเด็กหญิงน้อยโดยสิ้นเชิง จึงกล่าวอย่างโอนอ่อนผ่อนตามทันใด

แม่นางเฉียวเอ่ยเสียงเรียบในเวลาเดียวกัน "ไม่ได้"

เซ่าหมิงยวนกับเฉียวหว่านหันไปมองนางพร้อมเพรียงกันอย่างประหลาดใจ

"อาศัยอะไรถึงไม่ได้ ที่นี่หาใช่เรือนของท่านสักหน่อย" เฉียวหว่านฉุกคิดขึ้นได้ก็พูดอย่างไม่พึงใจ

เฉียวเจาก้มหน้า "เช่นนี้เถอะ ข้าจะคิดคำโคลงวรรคแรก ถ้าเจ้าต่อคำโคลงได้ก็ไปด้วยกัน ต่อไม่ได้ก็เล่นอยู่ที่นี่แต่โดยดี ว่าอย่างไร"

เฉียวหว่านมองเฉียวเจาอย่างงุนงง ด้วยเมื่อก่อนพี่เจาเจาชอบทดสอบนางเช่นนี้เหมือนกัน

ดรุณีน้อยยังตั้งตัวไม่ติด คำว่า "ได้" ก็หลุดออกจากปากไปแล้ว นางกัดริมฝีปากอย่างขุ่นเคืองตนเอง

"ไม่ต้องห่วง ง่ายมาก เจ้าฟังดีๆ นะ วรรคแรกคือ คืนวันไร้เยื่อใยลมหมายมั่น"

เมื่อเสียงนางเอื้อนเอ่ยโคลงวรรคแรกดังขึ้นก็ดึงดูดความสนใจของ

แม่นางน้อยไปจนหมดทันที

เซ่าหมิงยวนลอบโล่งใจ เดินไปทางข้างในพลางพูดกับเฉียวเจาพร้อมรอยยิ้ม "ยังคงเป็นคุณหนูหลีที่ล่อหลอกเด็กเป็น"

"น้องเฉียวไม่นับเป็นเด็กแล้ว หากแม่ทัพเซ่ายังปฏิบัติกับนางเหมือนเป็นเด็กน้อย ไม่แน่ว่านางจะเป็นคุณหนูเจียงคนต่อไปก็ได้"

ตอนนางอยู่ในวัยเดียวกับเฉียวหว่านต้องฝึกดูแลสุขภาพของท่านปู่แล้ว

แน่นอนว่าแม่นางเฉียวไม่มีวันยอมรับเป็นอันขาดว่าตอนได้ยินน้องสาวต่างมารดากล่าวคำว่า 'ที่นี่หาใช่เรือนของท่านสักหน่อย' นั่นตนลอบขุ่นใจอยู่บ้างพิกลๆ

เซ่าหมิงยวนยิ้มอย่างเก้อๆ "ข้าไม่มีประสบการณ์อะไร"

เฉียวเจาค้อนเขาวงหนึ่ง *ย่อมต้องไม่มีประสบการณ์แน่นอน ก็ท่านไม่มีลูกสักหน่อย!*

ห้องของเฉียวโม่ไม่ได้ตั้งวางเครื่องเรือนประดับประดามากนัก แต่เฉียวเจามองปราดเดียวก็ดูออกว่าทุกชิ้นล้วนคัดสรรอย่างพิถีพิถัน เพียงพอจะเห็นถึงความตั้งใจของผู้จัดเตรียม

นางคิดคำนึงในใจว่า *ไม่ว่าอย่างไรเซ่าหมิงยวนก็เอาใจใส่พี่ใหญ่ดีเมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าสามารถวางใจได้บ้างในที่สุด*

เฉียวโม่นั้นมิได้ป่วยหนักจริงๆ การที่เขานอนไม่ได้สติติดกันหลายวันเกิดจากฤทธิ์ของยาเป็นหลัก ยาขนานนั้นไม่เพียงไม่เป็นผลร้ายต่อร่างกายซ้ำทำให้ส่วนที่ถูกพิษแทรกซึมกัดกร่อนได้รับการบำรุงฟื้นฟูอย่างเต็มที่

เฉียวเจาใช้เข็มเงินฝังตามจุดชีพจรของพี่ชายหลายจุดก่อน จากนั้นเขียนใบสั่งยาตำรับหนึ่งให้เซ่าหมิงยวน "เจียดยาตามใบสั่งยามาต้มให้

พี่เฉียวดื่มวันละหนึ่งครั้ง ดื่มติดๆ กันสามวันก็จะดีขึ้นมากแล้วเจ้าค่ะ"

"ได้" เซ่าหมิงยวนบรรจงพับใบสั่งยาเก็บไว้ในอกเสื้ออย่างทะนุถนอม

"เช่นนั้น...ข้าขอตัวกลับก่อน ส่วนเรื่องที่จวนเสนาบดี รอหลังจากพี่เฉียวฟื้นแล้ว แม่ทัพเซ่าบอกกับเขาเถอะ"

บางทีพอพี่ใหญ่รู้ว่านางบีบคั้นเหมาซื่อจนเสียสติอาจจะตำหนินาง

ครั้นคิดไปเช่นนี้ เฉียวเจาก็ยิ้มเยาะตนเอง หากในดวงตามีแววเหงาหงอยวังเวงจุดวาบขึ้น

เซ่าหมิงยวนมองนางแวบหนึ่ง คุณหนูหลีคล้ายมีท่าทางเสียใจอยู่สักหน่อย ทว่าดูเหมือนเขาไม่ได้อยู่ในฐานะจะถามอะไรมาก

"คุณหนูหลี ข้าไปส่งท่านนะ"

"ขอบคุณมากเจ้าค่ะ " เฉียวเจาตามหลังเขาออกไปด้านนอก

ขณะเดินไปถึงหน้าประตู นางอดเหลียวมองเฉียวโม่บนเตียงอีกคราไม่ได้

ถ้าพี่ใหญ่กล้าตำหนินาง นางจะร้องไห้ต่อหน้าเขาเสียเลย!

ตอนทั้งสองเดินเข้าสู่ลานเรือน เฉียวหว่านซึ่งยังเค้นสมองคิดคำโคลงวรรคหลังอยู่เห็นคนทั้งคู่ก็รีบเข้ามาหา พลางเงยหน้าถามเซ่าหมิงยวน "พี่เขย คำโคลงวรรคหลังคืออะไรเจ้าคะ"

ข้าไม่ถามคุณหนูหลีหรอกนะ

สตรีมากเล่ห์ผู้นี้หมายตาพี่ใหญ่กับพี่เขยของข้า!

"คำโคลงวรรคหลัง?" ชายหนุ่มเห็นเฉียวเจาไม่มีทีท่าคัดค้าน จึงพูดอย่างมีเจตนาสัพยอกเฉียวหว่าน "แต่ว่าพี่เขยลืมคำโคลงวรรคแรกไปแล้ว"

"วรรคแรกคือคืนวันไร้เยื่อใยลมหมายมั่นเจ้าค่ะ" ดรุณีน้อยรีบบอก

เตือนความจำ

"ข้าต่อคำโคลงวรรคหลังว่ากาลเวลาผันผ่านฝนหนาวใจ" เซ่าหมิงยวนพูดจบถึงตระหนักได้ว่าคำโคลงคู่นี้เศร้าสร้อยไปบ้าง เขาอดมองไปทางเฉียวเจาไม่ได้

"แม่ทัพเซ่าต่อโคลงได้ดีเจ้าค่ะ" เฉียวเจากล่าวเรียบๆ

เฉียวหว่านเชิดคางขึ้น "แน่นอนอยู่แล้ว พี่เขยข้าเก่งกาจทั้งบุ๋นบู๊! พี่หลียังมีคำโคลงวรรคหลังอีกหรือไม่"

"มีสิ" เฉียวเจาปรายตามองเซ่าหมิงยวนพร้อมกล่าวยิ้มๆ "คำโคลงวรรคหลังของข้าคือฝุ่นแดงมีรักหมึกดำ* รั้งใจ" ว่าแล้วนางก็เดินอมยิ้มจากไป

ปากยังไม่สิ้นกลิ่นน้ำนมก็กล้าถลึงตาใส่พี่สาวแล้วรึ นางนั้นชมชอบท่าทางที่เด็กน้อยโดนรังแกแล้วยังร้องไห้ไม่ออกด้วย

เฉียวหว่านขบคิดนานครู่ใหญ่จนกระทั่งเซ่าหมิงยวนกลับมา นางก็โมโหจนเต้นผางๆ "พี่เขย วันหน้าท่านอย่าให้คุณหนูหลีผู้นั้นมาที่นี่อีกนะเจ้าคะ"

"มีอันใดหรือ"

"นาง...นางคิดไม่ซื่อกับพี่ใหญ่เจ้าค่ะ"

สีหน้าของเซ่าหมิงยวนขรึมลงน้อยๆ

ดรุณีน้อยยังไม่รู้สึกตัวสักนิด นางยิ่งคิดยิ่งโกรธ กล่าวต่อว่า "ท่านฟังคำโคลงวรรคหลังของนางที่ว่าฝุ่นแดงมีรักหมึกดำรั้งใจ หมึกดำรั้งใจๆ นาง...นางไม่บริสุทธิ์ใจกับพี่ใหญ่ซัดๆ นี่นา"

เซ่าหมิงยวนมีสีหน้าเรียบเฉย เขายกมือลูบศีรษะนางเบาๆ "เอาล่ะ

* หมึกดำ ภาษาจีนคือคำว่าโม่ (墨) ในชื่อของเฉียวโม่

แม่หนูน้อยอย่าคาดเดาเรื่องของผู้ใหญ่ส่งเดช คุณหนูหลีไม่ใช่คนเช่นนั้น"

"พี่เขย ตอนนี้ท่านพูดจาเข้าข้างนางอยู่นะเจ้าคะ"

ในเพลานี้เองมีองครักษ์มารายงาน "ท่านแม่ทัพ ทางจวนส่งสารมาแจ้งว่าฮูหยินท่านโหวล้มป่วย เชิญท่านกลับไปขอรับ"

"รู้แล้ว"

250

เซ่าหมิงยวนจัดการธุระส่วนตัวครู่หนึ่งแล้วก็รีบรุดกลับไปยังจวนจิ้งอันโหว

"หมิงยวน เจ้ากลับมาแล้วหรือ"

"ท่านพ่อ ท่านแม่เป็นอย่างไรบ้างขอรับ"

"อาการเจ็บแน่นหน้าอกเรื้อรังกำเริบน่ะ ไม่ได้เป็นอะไรมาก"

แม้นจะไม่เป็นอะไรมาก แต่มารดาล้มป่วย คนเป็นบุตรชายก็ต้องกลับมา

"ข้าเข้าไปดูท่านแม่นะขอรับ"

อาการเจ็บแน่นหน้าอกของเสิ่นซื่อฮูหยินของจิ้งอันโหวเป็นโรคเรื้อรังว่ากันว่าเป็นผลจากการให้กำเนิดเซ่าหมิงยวนบุตรชายคนที่สอง

คุณชายรองคลอดออกมาก็ร่างกายอ่อนแอ ป่วยออดๆ แอดๆ จนหมอหลวงวินิจฉัยว่ายากมากที่จะเลี้ยงรอด เสิ่นซื่อร้องไห้ซ้ำแล้วซ้ำเล่า

เพราะเหตุนี้ จนเป็นต้นตอของอาการเจ็บแน่นหน้าอกเรื้อรังในภายหลัง

เซ่าหมิงยวนย่างเท้าเข้าห้องของเสิ่นซื่อก็เห็นนางเอนกายอยู่บนเตียง เซ่าจิ่งยวนคุณชายใหญ่กับภรรยารวมถึงเซ่าซียวนคุณชายสามล้วนห้อมล้อมอยู่ข้างกาย

"น้องรองมาแล้ว"

"พี่ใหญ่ พี่สะใภ้" เซ่าหมิงยวนกล่าวทักทายเซ่าจิ่งยวนกับภรรยา

ด้านเซ่าซียวนแค่นเสียงฮึแล้วเบือนหน้าไปอีกทางแสร้งมองไม่เห็น

เซ่าหมิงยวนไม่ใส่ใจแม้แต่น้อย เขาแสดงคารวะต่อมารดาพร้อมกล่าว "ท่านแม่"

เสิ่นซื่อลืมตาขึ้นพูดเยาะๆ "เจ้ายังมีหน้ากลับมาอีกหรือ"

ชายหนุ่มไม่เปล่งเสียงพูด ริมฝีปากบางเม้มแน่น

"นี่ยังไม่ทันย้ายเรือนเลยนะ วันๆ ก็ออกไปมั่วสุมอยู่ข้างนอก ใช่หรือไม่ว่าข้าตายแล้วเจ้ายังไม่รู้เรื่อง"

"ท่านแม่..." เซ่าจิ่งยวนเอ่ยปากขึ้น

"เจ้าไม่ต้องห้าม" เสิ่นซื่อเอ็ดห้ามบุตรชายคนโตแล้วด่าทอเซ่าหมิงยวนสาดเสียเทเสียยกหนึ่ง "คิดจริงๆ หรือว่าได้รับตำแหน่งบรรดาศักดิ์ก็จะปีกกล้าขาแข็งได้แล้ว ต่อให้เจ้าถูกแต่งตั้งเป็นกั๋วกง ข้ายังเป็นมารดาของเจ้าอยู่ดี ข้าป่วย เจ้าก็ต้องกลับมาดูแลปรนนิบัติ"

เซ่าหมิงยวนไม่กล่าววาจาสักคำ เขานิ่งฟังเงียบๆ รอจนมารดาด่าจนพอใจแล้วค่อยพูดเสียงนุ่ม "ท่านแม่ หากเจ็บแน่นหน้าอก อารมณ์จะพลุ่งพล่านเกินไปไม่ได้ ท่านอย่าโมโหเลยขอรับ"

เสิ่นซื่อได้ยินก็โกรธจนหน้าอกกระเพื่อมขึ้นลง "เจ้าลูกอกตัญญู เจ้ากำลังบอกว่าข้าไม่ได้ป่วยแต่แกล้งป่วยรึ"

เซ่าหมิงยวนจำต้องปิดปากเงียบ

"เอาล่ะ ฮูหยิน เจ้ารองกลับมาแล้ว เจ้าพักผ่อนมากๆ เถอะ" จิ้งอันโหวทนดูต่อไปไม่ไหวจริงๆ เขาส่งเสียงตัดบทการตำหนิติเตียนของเสิ่นซื่อ

นางกุมหน้าอกพลางกัดฟันกรอดๆ "ท่านโหว ข้ารู้ว่าข้าด่าว่าเจ้าลูกอกตัญญูผู้นี้ ท่านปวดใจแล้วใช่หรือไม่"

จิ้งอันโหวปวดเศียรเวียนเกล้า "ข้าไม่ได้หมายความอย่างนั้น..."

"ท่านพ่อ ท่านแม่ป่วยอยู่นะขอรับ" เซ่าจิ่งยวนเอ่ยเตือนเสียงเบาๆ

เซ่าซียวนมองเซ่าหมิงยวนตาขุ่นขวาง "ยั่วโทสะท่านแม่อยู่ร่ำไป"

เสิ่นซื่อหยิบผ้าเช็ดน้ำตา "พอแล้ว ทุกคนล้วนติงว่าข้าน่ารำคาญ ข้าก็ไม่พูดแล้ว ข้าป่วยอยู่ ไม่มีคนปรนนิบัติไม่ได้ สะใภ้ใหญ่ตั้งครรภ์อยู่ไม่อาจปรนนิบัติข้าได้ เจ้าใหญ่ต้องดูแลภรรยา เกิดรับเอาโรคไปจะไม่ดี เจ้าสามยังอายุน้อย เจ้ารอง นับแต่วันนี้เจ้ามาเฝ้าไข้เถอะ"

เซ่าหมิงยวนหลุบตาลงพูดเสียงเรียบ "ขอรับ"

มาตรว่าเขาไม่เข้าใจว่าอาการเจ็บแน่นหน้าอกจะแพร่ต่อให้กันได้อย่างไร แต่ผู้เป็นบุตรชายเฝ้าไข้มารดาก็เป็นสิ่งถูกต้องชอบธรรม

ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา เซ่าหมิงยวนก็รั้งอยู่ที่จวนดูแลมารดาที่ล้มป่วยอยู่

ยามกลางวันยังพอทำเนา แต่พอตกดึกเสิ่นซื่อประเดี๋ยวอยากได้น้ำประเดี๋ยวติว่าร้อน ยังต้องการบ้วนน้ำลายเป็นระยะ แต่นางไม่ยอมให้สาวใช้ปรนนิบัติ จำเพาะเจาะจงให้เซ่าหมิงยวนเป็นคนทำทุกๆ เรื่อง

ชายหนุ่มหลับไม่เป็นสุขทุกคืน เพียงไม่กี่วันก็ซูบผอมลงไปเป็นกอง

จิ้งอันโหวเดือดดาลอย่างหนัก "ฮูหยิน เจ้าจะทรมานเจ้ารองให้เป็นอะไรไปอีกคนให้ได้ถึงจะรามือใช่หรือไม่"

เสิ่นซื่อยิ้มเยาะ "ทรมาน? ท่านโหวมีหน้าพูดคำนี้กับคนอื่นหรือ บุตรชายเฝ้าไข้มารดาถูกต้องชอบธรรมดีแล้วมิใช่หรือ จะเรียกว่าทรมานได้เช่นไรกัน"

จิ้งอันโหวถึงกับสะอึกแทบตาย เขาพักหายใจนานครู่ใหญ่ก่อนกล่าวทอดถอนใจ "ฮูหยิน พวกเราอายุปูนนี้แล้ว จะใช้ชีวิตอย่างสุขสงบไม่ได้หรือ บัดนี้บุตรชายทั้งสามล้วนกตัญญู จำเป็นต้องก่อปัญหาเล็กๆ น้อยๆ ถึงจะสบายใจกระนั้นหรือ"

"ข้ายอมรับว่าเจ้าใหญ่กับเจ้าสามกตัญญู ทว่าหลายปีมานี้เจ้ารองอยู่ข้างกายข้านานเท่าไรกัน ตอนนี้มิใช่ง่ายๆ กว่าจะได้กลับเมืองหลวงวันๆ กลับออกไปข้างนอกตลอด ราวกับว่าเรือนหลังนี้ไม่มีที่ทางสำหรับเขา เวลานี้ข้าป่วยอยู่ เขาเพิ่งปรนนิบัติข้าได้ไม่กี่วันก็ทนไม่ไหวแล้วหรือ"

"เจ้าว่ามาสิ เจ้ารองไม่กตัญญูตรงที่ใด เจ้าให้เขาเฝ้าไข้ เขาปริปากบ่นสักคำหรือไม่ ฮูหยิน เจ้ารองไม่ใช่คนหัวอ่อนยอมใครง่ายๆ เขาอยู่ภายนอกก็เป็นบุคคลในตำแหน่งสำคัญ เขาทำเช่นนี้ไม่ใช่กตัญญูต่อเจ้าแล้วคืออะไร"

เสิ่นซื่อขึ้นเสียง "มีอันใดรึ เขาได้ดิบได้ดีแล้วเลยเฝ้าไข้ข้าไม่ได้ ถึงเป็นองค์ชายยังต้องเฝ้าไข้ผู้อาวุโส แค่ท่านโหวเล็กๆ ผู้หนึ่งจะมีอะไร!"

นางยิ่งพูดยิ่งฉุนเฉียว "ท่านโหวบอกว่าเขากตัญญู แต่ข้ามองไม่เห็นออกเลย สมัยนี้ไม่เคยได้ยินว่าต้องไว้ทุกข์ให้ภรรยา เขาสวมชุดสีขาวทุกวันเพราะอยากกวนโทโสข้าแต่เพียงประการเดียวน่ะสิ!"

"นี่จะเหมือนกันได้เช่นไร ภรรยาของเจ้ารองจบชีวิตต่างจากคนทั่วไปในใจเจ้ารองเป็นทุกข์ อยากทำอะไรเพื่อนางเท่าที่จะทำได้ก็สมควรแล้ว"

"เขาทำเพื่อภรรยาที่ตายไปเป็นเรื่องสมควร แต่ทำเพื่อข้าผู้เป็นมารดา

กลับกล้ำกลืนฝืนทน ท่านโหวสงสารที่เจ้ารองต้องปรนนิบัติข้า ก็ได้ ถ้าอย่างนั้นหาภรรยาใหม่ให้เจ้ารองโดยไวแล้วให้ภรรยาของเขาปรนนิบัติข้าแทน"

จิ้งอันโหวนิ่งขึงไป "ภรรยาใหม่? เช่นนี้จะเร็วเกินไปสักนิดหรือไม่ อย่างไรก็ต้องรอให้ครบหนึ่งปี"

"ครบหนึ่งปีก็แต่งเข้ามาได้ ภรรยาของเจ้ารองจากไปครึ่งปีแล้ว ตอนนี้เริ่มเลือกก็เหมาะสมดี ไม่ถือว่าเร็วกระมัง"

"เรื่องนี้ต้องถามความเห็นของเจ้ารองจะดีกว่า"

"จะถามเขาด้วยเหตุใด ตอนนั้นเรื่องแต่งงานของเจ้ารอง ท่านเป็นคนกำหนดให้เขาเองมิใช่หรือ การแต่งงานเป็นเรื่องใหญ่ จะปล่อยให้บุตรชายบุตรสาวตัดสินใจด้วยตนเองได้เมื่อไรกัน"

"ขณะนี้ไม่เหมือนเดิม เจ้ารองเติบใหญ่แล้ว..."

"ไม่มีอะไรไม่เหมือนเดิม เว้นแต่ว่าเขาไม่นับข้าเป็นมารดาเขา"

จิ้งอันโหวอ้าปากทว่ากล่าววาจาไม่ออก เขาประจักษ์ได้ว่าคุยกับสตรีด้วยเหตุผลยากเย็นยิ่งกว่าทำสงคราม

"ปีนี้หลานสาวในสกุลเดิมข้าก็ย่างสิบหกแล้ว อยู่ในวัยที่เหมาะสมกับเจ้ารองพอดี หลายวันก่อนข้าไม่สบาย รู้สึกคิดถึงนางเลยส่งคนไปรับตัวมาวันนี้ น่าจะใกล้มาถึงแล้ว ท่านโหวเห็นเป็นอย่างไร"

"ฮูหยินพูดถึงอวิ๋นเอ๋อร์หรือ"

"ถูกต้อง แม้ว่านางไม่ได้มาหลายปี ท่านโหวน่าจะจำนางได้กระมัง เป็นเด็กสาวที่เรียบร้อยรู้ความนางหนึ่ง"

ในใจจิ้งอันโหวลังเลวูบหนึ่ง

เสิ่นซื่อไม่ชอบหน้าบุตรชายคนรองมาโดยตลอด ถ้าเขาตบแต่ง

หลานสาวในสกุลเดิมของนางเป็นภรรยา บางทีความสัมพันธ์ระหว่างแม่ลูกอาจดีขึ้น...

"ท่านโหวตกลงแล้วใช่หรือไม่" พอเห็นสามีลังเลใจ เสิ่นซื่อก็เผยรอยยิ้มแล้ว

"รอคนมาแล้วค่อยว่ากันอีกทีเถอะ"

จิ้งอันโหวใคร่ครวญแล้วยังคงรู้สึกว่าไม่ใคร่เหมาะสม เขาจึงแอบเรียกเซ่าหมิงยวนมาเลียบๆ เคียงๆ ถาม

"หมิงยวน รอเมื่อเฉียวซื่อจากไปครบหนึ่งปี เจ้ามีแผนการอะไรต่อไปหรือไม่"

"แผนการ? ถ้าฮ่องเต้พระราชทานอนุญาต หมิงยวนอยากกลับแดนเหนือขอรับ"

ถึงแม้ตามที่เขาคาดการณ์ไว้ จะมีความเป็นไปได้แสนน้อยนิด แต่เขาก็อยากกลับแดนเหนืออยู่ดี

ที่นั่นไม่เพียงมีราษฎรที่ประสบกับความโหดร้ายทารุณของชาวต๋าจื่อจนเกินพอ ยังมีดินแดนที่ทำให้เขาหายใจได้อย่างอิสรเสรี

แต่ว่าหลังชาวต๋าจื่อบอบช้ำอย่างหนักก็ถอยร่นไปทางทิศเหนือของเขาอาหลันชั่วคราว จึงเป็นไปไม่ค่อยได้ที่ฮ่องเต้จะให้เขากลับไปกุมอำนาจการทหารครองความเป็นใหญ่ที่แดนเหนือ

"พ่อไม่ได้ถามเจ้าเรื่องนี้ พ่อหมายถึงว่าเจ้าพึงใจสตรีเช่นใด"

เซ่าหมิงยวนอึ้งไปเล็กน้อยแล้วขมวดคิ้ว "ข้าไม่คิดจะตบแต่งภรรยาขอรับ"

"พ่อรู้ว่าใจเจ้ายังรู้สึกผิดกับการตายของเฉียวซื่อ ไม่อยากคิดเรื่องตบแต่งภรรยาในตอนนี้ แต่จะอย่างไรเจ้าก็อายุอานามไม่น้อยแล้ว

การแต่งงานเป็นเรื่องใหญ่จะผัดผ่อนต่อไปอีกไม่ได้ หากรู้สึกว่าเร็วเกินไป สบช่องที่อยู่ในเมืองหลวงสองปีนี้ค่อยๆ มองหาไป เจ้าเห็นว่าอย่างไร"

เซ่าหมิงยวนมองจิ้งอันโหวด้วยสีหน้าสงบนิ่ง "ทำให้ท่านพ่อต้องวุ่นวายใจแล้ว แต่ลูกตั้งใจว่าชาตินี้ไม่คิดจะแต่งงานใหม่อีกขอรับ"

จิ้งอันโหวหน้าเปลี่ยนสีด้วยความตกใจยกใหญ่ เขากล่าวโพล่งขึ้น "เช่นนี้จะได้เช่นไรกัน"

251

จิ้งอันโหวเริ่มไออย่างห้ามไม่อยู่เพราะอารมณ์พลุ่งพล่านเกินไป เซ่าหมิงยวนจึงรีบรินน้ำให้บิดา

เขาดื่มน้ำแล้วรู้สึกดีขึ้น ถึงพร่ำเตือนด้วยความปรารถนาดี "แต่งงานมีบุตร สืบทอดวงศ์ตระกูล นี่เป็นเรื่องสำคัญในชีวิต แล้วจะไม่แต่งงานตลอดชีพได้อย่างไรกัน"

สีหน้าของชายหนุ่มสงบนิ่งดังเก่า "ข้าเบื้องบนมีพี่ชาย เบื้องล่างมีน้องชาย เพียงพอจะสืบทอดสกุลเซ่าได้แล้วขอรับ"

"มันจะเหมือนกันได้อย่างไร" จิ้งอันโหวตบโต๊ะดังปังด้วยความโกรธ เขามองสบสายตาแปลกใจของบุตรชายคนรองพลางกล่าวอธิบาย "รอหลังจากพวกเจ้าพี่น้องแยกเรือนกัน ร้อยปีให้หลังใครจะมาเซ่นไหว้เจ้า"

"ข้าไม่ใส่ใจเรื่องพวกนั้นขอรับ"

ชีวิตนี้ของเขามีเรื่องไม่สมปรารถนาถึงเก้าในสิบเรื่อง บัดนี้อยู่ตัวคนเดียวใช่ว่าจะไม่เป็นเรื่องดี

"เจ้าลูกอกตัญญู แค่กๆๆ..." จิ้งอันโหวหน้าแดงก่ำด้วยความโมโหโทโส

เซ่าหมิงยวนล้วงขวดกระเบื้องใบหนึ่งในอกเสื้อยื่นส่งให้ "ท่านพ่อท่านลองกินยาลูกกลอนดูเม็ดหนึ่ง ถ้ารู้สึกว่าสรรพคุณดี ข้าจะคิดหาหนทางไปเอามาเพิ่มอีกขอรับ"

"นี่คืออะไร"

"ยาขับไอเย็นขอรับ" ชายหนุ่มนิ่งคิดแล้วกล่าวเสริมขึ้น "ข้าเคยกินแล้ว ยานี้ไม่มีปัญหาขอรับ"

ไม่ใช่ว่าเขาไม่เชื่อถือคุณหนูหลี แต่ของที่เอามาให้บิดาย่อมต้องระวังไว้ก่อนเป็นดี

จิ้งอันโหวรับไว้ ใบหน้าฉายแววอิ่มเอมใจจางๆ "เจ้าตัวเหม็น หรือพ่อยังจะไม่เชื่อใจเจ้า"

เขาหยิบยาลูกกลอนเม็ดหนึ่งกินลงไปทันที ครู่ใหญ่ต่อมาก็จุปากอย่างอัศจรรย์ใจ "ยานี้ได้มาจากที่ใด พอลงสู่ท้องก็อุ่นผ่าวๆ ไปทั้งเนื้อทั้งตัว แสนสบายเหลือเกิน"

"สหายผู้หนึ่งให้มาขอรับ"

"ยานี้คงได้มายากมากกระมัง"

"ท่านพ่อกินได้เต็มที่ สหายคนนั้นยังมีอีกขอรับ"

จิ้งอันโหวเก็บยาขับไอเย็นไว้อย่างดีใจมาก จากนั้นเขาก็ปั้นหน้าบึ้งอีก "เจ้าตัวเหม็น อย่านึกว่าเอาสิ่งนี้มาแสดงความกตัญญูต่อพ่อแล้วจะเฉไฉไปได้ พ่อจะบอกให้นะ เจ้าอยากจะตบแต่งภรรยาช้าหน่อยได้ แต่จำเป็น

ต้องแต่งงาน!"

"ท่านพ่อ ท่านอย่าสร้างความลำบากใจให้ลูกเลย เรื่องอื่นข้าตอบตกลงท่านได้หมด มีเพียงเรื่องนี้ที่ไม่ได้"

"เรื่องอื่นๆ ล้วนสุดแท้แต่ใจเจ้าได้ มีเพียงเรื่องนี้ที่ไม่ได้" จิ้งอันโหวไม่ลดราวาศอกเช่นเดียวกัน

เซ่าหมิงยวนรู้สึกปวดศีรษะอย่างช่วยไม่ได้

ท่านพ่อมีบุตรชายสามคน เขาไม่ใช่บุตรชายคนโตสักหน่อย เหตุใดอีกฝ่ายถึงมีท่าทีแข็งกร้าวต่อเรื่องที่เขาจะไม่ตบแต่งภรรยาถึงเพียงนี้

เซ่าหมิงยวนกล่าวแบบยอมแลกทุกอย่างแล้ว "ท่านพ่อ ขอบอกตามสัตย์จริง ข้าอยู่ที่แดนเหนือมานานปี มีครั้งหนึ่งเพราะดักซุ่มอยู่กลางพื้นหิมะสองวันสองคืน โดนความเย็นจัดจนตายด้านแล้ว..."

*อืม อันว่าการศึกไม่หน่ายเล่ห์**

"ตายด้าน?" จิ้งอันโหวตกตะลึงไป "ตายด้านแล้ว? หมิงยวน ความหมายของเจ้าไม่ใช่ความหมายนั้นกระมัง"

"เป็นความหมายอย่างที่ท่านพ่อคิดขอรับ"

จิ้งอันโหวล้มลงนั่งบนเก้าอี้ไท่ซือ ทำสีหน้ารับไม่ได้ "ตายด้านได้เช่นไรกัน นี่...นี่ยังจะสืบทอดวงศ์ตระกูลได้อย่างไร เป็นความผิดของข้าครั้งนั้นเจ้าไปแดนเหนือ ข้าสมควรไล่เจ้ากลับมา เป็นความผิดของข้าคนเดียว"

เซ่าหมิงยวนงุนงง *ท่านพ่ออายุปูนนี้แล้วถึงกับร่ำไห้?*

เขาทั้งประหลาดใจทั้งรู้สึกผิด ทว่าสิ่งที่ตัดสินใจไว้แต่แรกย่อมไม่มีทางเปลี่ยนแปลงเป็นธรรมดา เขาตบแขนของบิดาเบาๆ พร้อมกล่าว

* การศึกไม่หน่ายเล่ห์ หมายถึงในการทำศึกต้องรู้จักใช้กลยุทธ์มาตบตาข้าศึก

"ท่านพ่อ ท่านอย่าเสียใจไปเลย อย่างน้อยยังมีพี่ใหญ่กับน้องสามที่มีหลานให้ท่านอุ้มได้ ส่วนข้าอย่าทำลายชีวิตของบุตรสาวเรือนอื่นเลย ท่านว่าถูกหรือไม่"

จิ้งอันโหวเบือนหน้าหนี เขาไม่อยากพูดอะไรอีก

"เช่นนั้น...ข้าขอตัวไปที่ห้องท่านแม่ก่อน หาไม่แล้วท่านแม่จะเรียกหาได้"

"กลับมานี่" สีหน้าของจิ้งอันโหวฉายแววเคร่งเครียด เขามองสำรวจเซ่าหมิงยวนขึ้นๆ ลงๆ บุตรชายที่โดดเด่นเหนือใครถึงเพียงนี้ถึงกับหมดน้ำยาแล้วหรือ

"หมิงยวน ตอนอยู่แดนเหนือเจ้าเชิญหมอมาตรวจดูหรือยัง"

"ตรวจแล้วขอรับ หมอก็จนปัญญา"

"หมอของแดนเหนือไม่เก่ง ข้าจะไปเชิญหมอหลวงมาให้เจ้า"

"ท่านพ่อ หากทำเช่นนี้ คนทั้งแผ่นดินจะล่วงรู้ว่าข้ามีโรคลับนะขอรับ"

จิ้งอันโหวนิ่งอึ้งไป เขากุมหน้าผากอย่างทุกข์ใจ "อย่างนี้ก็ไม่ได้ อย่างนั้นก็ไม่ได้ แล้วเจ้าจะทำฉันใดเล่า"

เซ่าหมิงยวนไม่เปล่งเสียงตอบ

"จริงสิ วิชาแพทย์ของหมอเทวดาหลี่บรรลุขั้นสุดยอด ไม่แน่ว่าจะรักษาเจ้าให้หายได้"

"หมอเทวดาหลี่ออกจากเมืองหลวงไปแล้ว ไม่รู้ว่าเมื่อไรถึงจะกลับมาขอรับ"

จิ้งอันโหวหมดหวังโดยสิ้นเชิง

"เช่นนั้นข้าไปที่ห้องท่านแม่แล้วนะขอรับ"

"ประเดี๋ยว" จิ้งอันโหวลุกขึ้นยืน "ข้ามีเรื่องหารือกับท่านแม่เจ้า

ข้าไปหานางก่อน"

ยามที่เสิ่นซื่อเห็นสามีเดินเข้ามา นางก็อดถามเขาไม่ได้ "ท่านโหวมาอีกด้วยเหตุใดเจ้าคะ เจ้ารองเล่า"

"ฮูหยิน เรื่องของอวิ๋นเอ๋อร์ แล้วกันไปเถอะ"

"ท่านโหวหมายความว่าอะไร"

จิ้งอันโหวบอกให้บ่าวรับใช้ออกไปก่อนพูดเสียงเบา "เจ้ารอง... มีปัญหาเรื่องนั้น"

"เรื่องใด"

จิ้งอันโหวกระอักกระอ่วนอยู่บ้าง "ก็เรื่องของสามีภรรยานั่นอย่างไรเล่า ข้าแอบถามแล้วรู้ว่าเขาเคยได้รับบาดเจ็บที่แดนเหนือ..."

เสิ่นซื่อฟังเข้าใจในทันที แววยินดีวาบผ่านในดวงตานาง เจ้ารองร่วมหอกับสตรีไม่ได้แล้วหรือนี่ ช่างดีเหลือเกิน

พักก่อนนางอยากให้เจ้ารองรับชิวเกอเอ๋อร์บุตรชายของเจ้าใหญ่เป็นทายาท แต่ท่านโหวกับเจ้ารองล้วนไม่คล้อยตาม นางถึงได้ถอยก้าวหนึ่งเลือกทางที่ดีรองลงมา คิดจะให้หลานสาวในสกุลเดิมแต่งเข้ามา

ไม่ว่าอย่างไร บรรดาศักดิ์กวนจวินโหวจะปล่อยให้ผู้อื่นเอาไปครองสบายๆ ไม่ได้

บัดนี้ดีแล้ว เจ้ารองร่วมหอกับสตรีไม่ได้ วันหน้าช้าเร็วก็ต้องรับบุตรของพี่น้องเป็นทายาท ถ้าอย่างนั้นก็ไม่ต้องรีบร้อนในเวลานี้แล้ว

"เจ้ารองบอกเรื่องพรรค์นี้กับท่านโหวด้วยหรือ" เสิ่นซื่อซักไซ้อย่างไม่วางใจ

"ข้าเอ่ยถึงเรื่องคู่ชีวิตกับเจ้ารอง เขาไม่อยากทำลายชีวิตของหญิงสาว

เรือนอื่นถึงได้พูดกับข้า" จิ้งอันโหวทอดถอนใจ "เป็นข้าที่ผิดต่อเขา..."

เสิ่นซื่อฟังแล้วไม่ชอบใจ "เกี่ยวอะไรกับท่านโหวด้วย คนเราต่างมีชะตากรรมของตน"

นางยังนึกว่าเจ้ารองมีความรักมั่นคงสักปานใดถึงไว้ทุกข์ให้แก่ภรรยาที่จากไป ที่แท้เพื่อปิดบังความลับน่าอายเท่านั้นเอง

"เอาเถอะ อวิ๋นเอ๋อร์มาพำนักอยู่สองสามวัน ข้าก็จะให้นางกลับไป"

ในเมื่อไม่ได้ นางก็ไม่ผลักหลานสาวเข้ากองไฟ ไม่เช่นนั้นวันหน้านางจะอธิบายกับคนสกุลเดิมได้ไม่ถนัดปาก

ทีแรกเสิ่นซื่อจะอาศัยข้ออ้างเฝ้าไข้เพื่อยกเรื่องแต่งงานของเซ่าหมิงยวนขึ้นมาพูด บัดนี้นางรู้ว่าเขาหมดน้ำยาแล้ว เห็นหน้าก็ชวนให้หงุดหงิดใจไหนเลยยังอยากให้เขาเฝ้าไข้อีก นางจึงไล่เขาออกไปทันใด

เซ่าหมิงยวนระบายลมหายใจเฮือกหนึ่งอยู่ลับหลัง

ทว่าไม่ถึงสองวัน ข่าวว่ากวนจวินโหวไม่อาจร่วมหอกับสตรีได้ก็แพร่กระจายไปทั่วเมืองหลวงอย่างเงียบๆ

กวนจวินโหวเป็นบรรดาศักดิ์ที่สูงส่งทรงอำนาจ บังเอิญว่ายังรูปงามหนุ่มแน่นอีก คนเช่นนี้เดิมก็ตกเป็นเป้าความสนใจของผู้คนได้ง่ายที่สุด ข่าวที่เริ่มเล่าลือกันได้เช่นไรก็สุดรู้นี้ละม้ายติดปีกกระนั้น แพร่สะพัดอย่างรวดเร็วจนแทบทำให้คนอ้าปากตาค้าง

หลังเฉินกวงรู้ข่าว เขาแทบจะวิ่งร้องไห้ไปที่หอชุนเฟิง

ท่านแม่ทัพ ท่านตั้งใจจะให้ข้าเป็นสารถีไปทั้งชีวิตกระมัง จะหลอกลวงกันเช่นนี้ไม่ได้นะ!

"ท่านแม่ทัพอยู่ข้างในหรือไม่" พอเห็นประตูห้องปิดสนิท เฉินกวงเอ่ยถามทหารยามที่ยืนอยู่ด้านนอก

"อยู่ข้างในขอรับ ท่านหัวหน้าหน่วยกลับมาแล้ว กำลังกล่าวรายงานกับท่านแม่ทัพอยู่"

เฉินกวงได้ยินแล้วก็รออยู่หน้าห้องอย่างสงบเสงี่ยม

เซ่าจือหัวหน้าหน่วยรับคำสั่งของท่านแม่ทัพไปสืบเรื่องสำคัญ เข้าไปรบกวนตอนนี้จะโดนซ้อมเอาได้

เฉินกวงรออยู่ไม่ถึงครึ่งชั่วยาม ประตูห้องถึงเปิดออก เซ่าจือที่สีหน้าเหนื่อยล้าจากการเดินทางก้าวออกมา

"ท่านหัวหน้าหน่วย ท่านแม่ทัพไม่เป็นไรกระมังขอรับ"

เซ่าจือยกมือตบไหล่เฉินกวง พูดอย่างปรารถนาดี "ไม่เป็นไร เข้าไปเถอะ"

อื้อ ท่านแม่ทัพอารมณ์ไม่ค่อยดี เฉินกวงมาได้จังหวะ ให้ท่านแม่ทัพซ้อมเขาสักยกให้สบายใจก็ดี

252

เฉินกวงเปิดประตูย่างเท้าเข้าไปก็เห็นเซ่าหมิงยวนนั่งอยู่ริมหน้าต่างเงียบๆ

เขาหันข้างให้เลยมองเห็นสีหน้าไม่ถนัดตาในชั่วขณะ แต่กลับสัมผัสได้ถึงบรรยากาศตึงเครียดห้อมล้อมอยู่ทั้งสี่ทิศอย่างไร้สาเหตุ

"ท่านแม่ทัพ..." เฉินกวงนึกเสียใจที่เข้ามาโดยพลัน

หัวหน้าหน่วยหลอกลวงข้านี่นา นี่เรียกว่าไม่เป็นไรหรือ

เซ่าหมิงยวนเบือนหน้ามา สายตาเขาจับอยู่ที่ตัวเฉินกวง พูดเอื่อยๆ "เข้ามาสิ"

เฉินกวงเดินเข้าไปหาอย่างอืดอาดยืดยาด เขากลั้นใจเรียกขานคำหนึ่ง "ท่านแม่ทัพ"

"มีเรื่องหรือ"

"ท่านแม่ทัพ ข่าวลือข้างนอก ท่านได้ยินแล้วหรือยังขอรับ"

สีหน้าของเซ่าหมิงยวนเรียบเฉย "เจ้ายังได้ยินแล้ว ข้าจะไม่ได้ยินรึ"

เฉินกวงลอบถอนใจโล่งอก ที่แท้ท่านแม่ทัพไม่พอใจเพราะเรื่องนี้เช่นนั้นเขามาถูกเวลาแล้ว

"เจ้ามาที่นี่เพื่อถามเรื่องนี้? เฉินกวง นับแต่เจ้าเป็นสารถีของคุณหนูหลี นับวันก็ยิ่งว่างงานมากขึ้นจริงๆ"

เฉินกวงฟังแล้วใจหล่นดังตุ้บ *แย่แล้ว ท่านแม่ทัพอารมณ์เสียมากจริงๆ!*

สารถีน้อยรีบพูดแสดงความภักดี "ท่านแม่ทัพ ข้าไม่ได้อยู่ว่างไม่มีการงานใดขอรับ เป็นเพราะคุณหนูสามได้ยินข่าวแล้วเช่นกัน"

ชายหนุ่มหน้าเปลี่ยนสีเล็กน้อย ดูท่าทางจะอับอายอยู่หลายส่วน เพราะอะไรเด็กสาวผู้หนึ่งถึงรู้เรื่องพรรค์นี้ได้ว่องไวนัก

"เจ้าบอกคุณหนูหลีหรือ"

เฉินกวงสะท้านเยือก ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดในห้องถึงเย็นเพียงนี้ "ไม่ใช่ข้านะขอรับ เป็นสาวใช้ของคุณหนูสามได้ยินมาจากข้างนอก"

อันที่จริงเขาคิดแล้วก็ไม่เข้าใจเช่นกันว่าสาวใช้ข้างกายคุณหนูสามนามว่าอาจูผู้นั้นเป็นคนสุภาพเรียบร้อยแท้ๆ ไฉนถึงปากมากเช่นนี้ได้

"อ้อ" เซ่าหมิงยวนคิดๆ แล้วรู้สึกว่าตนมีท่าทีเกินกว่าเหตุไปบ้าง ในเมื่อเขาโกหกบิดาไปแล้วก็ไม่คิดจะใส่ใจสายตาของคนภายนอก แล้วความคิดเห็นของเด็กสาวผู้หนึ่ง เขายิ่งไม่สมควรใส่ใจ

"ท่านแม่ทัพวางใจได้ ข้าถามคุณหนูสามแทนท่านแล้วขอรับ" เฉินกวงรีบกล่าวปลอบ

"ถามอะไร" เซ่าหมิงยวนบังเกิดลางสังหรณ์ไม่ดีขึ้นทันควัน

เฉินกวงลดสุ้มเสียงลงพูดเอาหน้า "ข้าถามคุณหนูสามว่าโรคของท่าน

รักษาได้หรือไม่ คุณหนูสามบอกว่าลองดูได้ ท่านแม่ทัพ ท่านเป็นอะไรไปหรือ"

เซ่าหมิงยวนลุกขึ้นยืนแล้วกล่าวเสียงราบเรียบ "หันหลังไป"

เฉินกวงหมุนกายอย่างจับต้นชนปลายไม่ถูก พลันรู้สึกถึงพลังมหาศาลระลอกหนึ่งแผ่ซ่าน เขาก็ถูกเซ่าหมิงยวนถีบออกจากประตูห้องแล้ว

เขาคราง โอยเสียงหนึ่ง ล้มคว่ำอยู่บนพื้นในท่าสุนัขกินอาจม เบื้องหน้าสายตาคือรองเท้าสีดำหุ้มข้อสามคู่

เขาแหงนหน้าขึ้นทีละน้อย สิ่งที่สะท้อนเข้าคลองจักษุคือดวงหน้าหล่อเหลาน่าหลงใหลของฉือชั่น ด้านข้างคือจูเยี่ยนกับหยางโฮ่วเฉิง

ฉือชั่นย่อตัวลง "ท่านแม่ทัพของเจ้าบันดาลโทสะแล้วหรือ"

สารถีน้อยพยักหน้าอย่างเหลอหลา

ฉือชั่นหัวเราะเบาๆ เสียงหนึ่งแล้วสาวเท้าเดินเข้าไป

เฉินกวงอึ้งงันยิ่งกว่าเดิม *นึกว่าเมื่อครู่คุณชายฉือจะพยุงข้าลุกขึ้น คิดมากไปเองดังคาด!*

พวกฉือชั่นย่างเท้าเข้าห้องก็เห็นคนบางคนนั่งเหยียดแผ่นหลังตรง สีหน้าบึ้งตึง

ฉือชั่นอดชอบใจไม่ได้ "ถิงเฉวียน เรื่องใดกันทำให้เจ้าฉุนเฉียวถึงเพียงนี้"

ฮ่าๆๆ ถึงกับพูดว่าเซ่าหมิงยวนหมดน้ำยา? พอคิดถึงข่าวซุบซิบนี้แล้วอยากทุบพื้นหัวร่องอหาย

เซ่าหมิงยวนไม่พูดไม่จา เพียงตวัดสายตามองเขาปราดหนึ่ง

ฉือชั่นขยับไปใกล้อย่างไม่รู้จักที่ตาย "มันเป็นอย่างไรกันแน่ บอกมาให้ฟังสิ พวกเราเป็นพี่น้องกันไม่ใช่หรือ พี่น้องก็สมควรมีสุขร่วมเสพมีทุกข์

ร่วมต้าน เจ้าพบเจอเรื่องยากลำบากอะไร อย่าแบกรับไว้คนเดียว"

จูเยี่ยนกับหยางโฮ่วเฉิงลูบจมูกพร้อมกัน

พี่น้องเยี่ยงนี้ มีไปก็เท่านั้น

"ถิงเฉวียน พวกข้าได้ยินเสียงเล่าลือบางอย่างก็เลยมาดูสักหน่อย" จูเยี่ยนเอ่ยบอก

"เรื่องเล็กๆ ไม่สลักสำคัญอันใด" เซ่าหมิงยวนกล่าว

"อย่างนั้นก็ดี"

ด้านฉือชั่นกลับไม่ยอมจำนน เขายิ้มพรายเหล่ตามองเซ่าหมิงยวน "ถิงเฉวียน บอกมาตามตรง ตกลงเจ้ามีน้ำยาหรือไม่"

เซ่าหมิงยวนเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ เรียวคิ้วเลิกขึ้นน้อยๆ ยามไต่ถามอย่างสงบเยือกเย็น "เจ้าหวังให้ข้ามีหรือว่าไม่มีเล่า"

ฉือชั่นอ้าปากค้างหุบไม่ลงเป็นนาน

คนซื่อตรงบทจะไร้ยางอายขึ้นมาก็เอาเรื่องจริงๆ!

"อีกสามวันข้าจะย้ายเข้าเรือนใหม่แล้ว" เซ่าหมิงยวนบอกข่าว

หยางโฮ่วเฉิงยิ้มอวดไรฟันขาวทั้งปาก "ดีเหลือเกิน เจ้าควรย้ายมานานแล้ว จวนหลังนั้นของเจ้าน่ะอยู่แล้วยังไม่สบายใจเท่าโรงเตี๊ยม"

จูเยี่ยนพยักพเยิดตาม

"วันนั้นอย่าลืมมาดื่มสุรา ตอนนี้ข้ายังมีงานบางอย่างต้องทำ ไม่รั้งตัวพวกเจ้าไว้แล้ว"

เมื่อเซ่าหมิงยวนกลับถึงจวนจิ้งอันโหวแล้วเอ่ยถึงเรื่องย้ายเรือนต่อหน้าบิดามารดา

จิ้งอันโหวหลากใจอยู่บ้าง "รีบร้อนเช่นนี้?"

เสิ่นซื่อโมโหทันที "ย้ายเรือน?! ข้ารู้เจ้ารำคาญที่ต้องมาคารวะข้าทั้งเช้าเย็น ฉะนั้นถึงคิดจะย้ายออกไปอยู่อย่างอิสระตามสบายใช่หรือไม่"

"ท่านแม่คิดมากไปแล้วขอรับ"

เสิ่นซื่อแค่นเสียงเยาะ "ข้าคิดมากไป? ไม่อย่างนั้นเจ้าร้อนรนย้ายออกไปเช่นนี้ด้วยเหตุใดกัน เจ้าลูกอกตัญญู อยู่แดนเหนือตั้งนานหลายปี ถึงเพียงนั้น เพิ่งกลับมาไม่กี่วันก็ทนอยู่เรือนไม่ไหวแล้ว!"

"ท่านแม่ จวนกวนจวินโหวเป็นคฤหาสน์ที่ฮ่องเต้พระราชทานให้ บัดนี้ซ่อมแซมเสร็จเรียบร้อย หากไม่ย้าย เกรงว่าพระองค์จะไม่พอพระทัยนะขอรับ"

ได้ยินเซ่าหมิงยวนเอ่ยอ้างถึงฮ่องเต้ เสิ่นซื่อจะพูดอะไรมากไปกว่านี้ก็ไม่เป็นการดี นางกล่าวอย่างชิงชัง "ถ้าอย่างนั้นก็สุดแท้แต่เจ้าแล้วกัน"

สามวันให้หลัง

จิ้งอันโหวเอ่ยถามเสิ่นซื่อ "ฮูหยิน วันนี้เจ้ารองย้ายเข้าจวนกวนจวินโหว เจ้าเตรียมสิ่งของสำหรับการขึ้นเรือนใหม่ไว้แล้วหรือยัง"

"เตรียมแล้ว เรื่องเล็กๆ พวกนี้ท่านโหวจะต้องเอาใจใส่เช่นนี้ไปด้วยเหตุใด หรือข้าเป็นคนไม่รอบคอบถึงเพียงนั้น" เสิ่นซื่อถามเสียงเรียบ

จิ้งอันโหวยิ้มอย่างกระดากใจ "ข้าแค่ถามไปเรื่อยเปื่อย"

บุรุษปกครองเรือนนอก สตรีดูแลเรือนใน ตามหลักแล้วเขาไม่พึงถามคำนี้ เพียงแต่เขาแจ่มแจ้งดีว่าท่าทีของฮูหยินตนต่อบุตรชายคนรองเป็นอย่างไร ถึงถามมากขึ้นคำหนึ่งอย่างอดใจไม่อยู่

"ท่านโหววางใจได้ ของขวัญที่ข้าเตรียมให้เจ้ารองต้องทำให้เขาดีใจอย่างแน่นอน" เสิ่นซื่อพูดเป็นนัยๆ ชวนให้ขบคิด

นางตระเตรียมของขวัญชิ้นใหญ่ที่ยากลืมเลือนไปชั่วชีวิตไว้ให้เซ่าหมิงยวนชิ้นหนึ่ง แค่รอชั่วขณะที่เปิดออกมาให้เขาได้ 'ดีใจ'

วันนี้จวนกวนจวินโหวคึกคักอย่างหาได้ยาก มิใช่แค่พวกฉือชั่นที่มาเยือน เซ่าจิ่งยวนและเซ่าซียวนก็อยู่พร้อมหน้า รวมถึงเฉียวโม่ที่ร่างกายเป็นปกติดีแล้ว ทุกคนนั่งล้อมวงร่วมโต๊ะกัน กระทั่งเฉินกวงยังขอลาหยุดกับเฉียวเจารุดมาร่วมความครึกครื้นโดยเฉพาะ

หลังชนจอกไปสามรอบ เซ่าจิ่งยวนเอ่ยปากขึ้น "น้องรอง ยินดีกับเจ้าด้วย ได้เป็นเจ้าของจวนทั้งหลังตั้งแต่ยังหนุ่มยังแน่น ทำให้พี่ชายอิจฉายิ่งนัก"

ฉือชั่นได้ยินแล้วขมวดคิ้วตลอด ถ้อยคำนี้ของซื่อจื่อจวนจิ้งอันโหวฟังดูแล้วแฝงความริษยาไว้จางๆ

เซ่าหมิงยวนพูดด้วยรอยยิ้มบางๆ "ช้าเร็วพี่ใหญ่ก็ต้องมีวันนี้เหมือนกันขอรับ"

"เอ่อ...จริงสิ กล่องไม้แดงผูกผ้าไหมสีแดงใบนั้นเป็นของที่ท่านแม่สั่งให้ข้านำมาให้เจ้าเป็นการขึ้นเรือนใหม่ ท่านกำชับให้ข้าบอกกล่าวเจ้าสักคำ พอได้ดื่มสุราก็เกือบลืมไปเสียแล้ว"

เซ่าหมิงยวนมองไปทางกล่องไม้แดงที่วางอยู่บนโต๊ะอย่างเรียบร้อย ท่านแม่มอบของขวัญให้เขาหรือนี่

"เป็นของอะไรรึ ยังต้องเก็บไว้ในกล่องไม้แดงชั้นดีด้วย" ฉือชั่นลุกขึ้นไปหยิบกล่องไม้แดงมาถือไว้ในมือแล้วกะประมาณน้ำหนัก "ไม่นับว่าหนักถึงเฉวียน ข้าเปิดดูนะ"

นางปีศาจผู้นั้นมิใช่คนดิบดีอะไร ใจจืดใจดำกับถึงเฉวียนเป็นที่สุด

ทว่าเขากลับอยากดูว่ามันคืออะไร

"อื้อ" เซ่าหมิงยวนไม่คัดค้าน

เสิ่นซื่อมอบของขวัญให้เป็นเรื่องเหนือความคาดหมายของเซ่าหมิงยวนในความคิดเขา อย่างมากก็เป็นของล้ำค่ามีราคาทว่าไร้ความจริงใจใดๆ สักอย่าง

ฉือชั่นเปิดกล่องไม้แดงออกแล้วอึ้งไปอย่างสุดระงับ เขากล่าวพึมพำ "ไฉนมีสารมากมายอย่างนี้"

253

"สารอะไร" เซ่าหมิงยวนลุกขึ้นยืน

สายตาของฉือชั่นหยุดอยู่ที่ซองสารแล้วพลันประจักษ์ถึงอะไรบางอย่างได้ เขาปิดกล่องไม้แดงกะทันหัน พูดด้วยรอยยิ้มฝืดๆ "ไม่มีอะไร มีแต่ของไม่น่าสนใจ มาๆ พวกเราดื่มสุราต่อ"

เซ่าหมิงยวนมุ่นคิ้วอย่างไม่สบอารมณ์

เจ้าคนผู้นี้พูดอะไรกัน

เขาเดินไปยื่นมือจะหยิบกล่องไม้แดงมา

ฉือชั่นถือกล่องไม้แดงในมือหนึ่งถอยหลังหลบ ทว่าเขารู้แก่ใจดีว่าคงหลบไม่พ้น จึงชูมือขึ้นขว้างกล่องออกไป "หยางเอ้อร์ รับไว้!"

หยางโฮ่วเฉิงยื่นมือออกไปตามสัญชาตญาณ

เซ่าหมิงยวนกระโจนกายขึ้นคว้ามันไว้ในมือชั่วพริบตา

หยางโฮ่วเฉิงผายสองมือออกด้านข้าง "สือซี เจ้ารู้อยู่ว่าให้ข้า

ประลองยุทธ์กับถิงเฉวียนก็เหมือนกับให้ข้าดวลหมากกับจื่อเจ๋อ และประชันความหล่อเหลากับเจ้า ช่างทำให้ข้าลำบากใจโดยแท้"

ฉือซั่นไม่ต่อปากต่อคำกับเขาอย่างผิดปกติ เพียงมองเซ่าหมิงยวนด้วยสีหน้านิ่งเรียบดุจผิวน้ำ

ทุกคนต่างสัมผัสได้ถึงความไม่ชอบมาพากล สายตาทุกคู่จับจ้องไปที่ตัวแม่ทัพหนุ่ม พาให้บรรยากาศเริ่มตึงเครียดขึ้นชอบกล

เขาก้มหน้าลงเปิดกล่องไม้แดง

ฉือซั่นทำท่าอ้ำๆ อึ้งๆ แล้วถอนใจยาวเหยียดเฮือกหนึ่ง

สายตาของเซ่าหมิงยวนปะทะกับสารเต็มกล่อง เรียงซ้อนกันซองแล้วซองเล่า บางซองเป็นสีเหลืองซีด บางซองโดนมอดกิน เผยให้เห็นกระดาษสารเนื้อหยาบกับตัวอักษรเลือนรางข้างใน

แดนเหนือมีสภาพทุรกันดาร และตกอยู่ท่ามกลางไฟสงครามเป็นเวลายาวนาน ส่งผลให้ขาดแคลนข้าวของเครื่องใช้ต่างๆ ต่อให้ร่ำรวยมีเงินทอง แต่สิ่งของที่ใช้กันเป็นปกติในตระกูลเศรษฐีของเมืองหลวงมากมายหลายอย่างล้วนซื้อหาไม่ได้

เป็นต้นว่าซองสารราคาแพงลิบพวกนั้น

เซ่าหมิงยวนหยิบสารฉบับหนึ่งขึ้นมาลูบไล้กระดาษเนื้อหยาบอย่างห้ามใจไม่อยู่

นี่เป็นสารที่เขาเขียน

เป็นสารที่เขาเขียนถึงเฉียวซื่อภรรยาของตนด้วยความรู้สึกผิดและวาดหวังรอคอยตลอดสองปีหลังจากแต่งงานกัน

แต่ขณะนี้สารพวกนี้ถูกเก็บกักไว้ในกล่องไม้แดงเล็กๆ ใบนี้ทั้งหมดและมารดาส่งมาให้ในวันที่เขาย้ายเรือน

ถึงตอนนี้แล้วยังมีอะไรที่เขาไม่เข้าใจอีก

ที่แท้สารที่เขาเขียนกับมือทุกๆ ตัวอักษรที่แดนเหนือในช่วงศึกสงครามเหล่านี้ เฉียวซื่อภรรยาของเขาไม่เคยได้รับเลย

เขานึกว่านางตัดพ้อเขามาโดยตลอด ตัดพ้อที่เขาไม่ได้ทำหน้าที่ของสามี ไม่เคยอยู่เคียงข้างนาง ฉะนั้นถึงไม่เขียนสารตอบสักคำ

จวบจนวันนี้เขาเพิ่งรู้ว่านางไม่เคยได้รับสารของเขา

เช่นนั้นตอนพบเขาครั้งแรก นางถูกชาวต๋าจื่อผลักออกไปยืนบนกำแพงเมืองเยี่ยน ในใจคิดอะไรอยู่

ใช่หรือไม่ว่า...โกรธแค้นเขาเหลือเกิน

ใบหน้าของเซ่าหมิงยวนเผือดลงเรื่อยๆ จนซีดขาวราวหิมะ

"ถิงเฉวียน พวกนี้คืออะไรหรือ" บรรยากาศชวนให้อึดอัดยิ่ง เงียบงันจนแทบได้ยินเสียงเข็มตก หยางโฮ่วเฉิงทนไม่ไหวแล้วจริงๆ เขาอ้าปากถามขึ้นท่ามกลางแรงกดดันแปลกๆ รอบด้าน

เซ่าหมิงยวนอ้าปาก กลับพบว่าลำคอฝืดเคืองจนเปล่งเสียงพูดไม่ออก

มีอะไรน่าเสียใจนักหนา ท่านแม่ปฏิบัติต่อเขาเช่นไร น่าจะเห็นได้ชัดแจ้งมานานแล้ว

"คือ..." เซ่าหมิงยวนฝืนอ้าปากออก เลือดลมพลันปั่นป่วนระลอกหนึ่ง พารสหวานปนคาวพุ่งขึ้นจากลำคอ

"ข้าออกไปครู่หนึ่ง" เขากล่าวคำนี้ทิ้งท้ายไว้ห้วนๆ แล้วปิดปากแน่น สาวเท้าก้าวยาวๆ ออกไปข้างนอก

"ถิงเฉวียน..." หยางโฮ่วเฉิงกับคนอื่นไล่ตามไปอย่างไม่วางใจ

เพิ่งออกนอกประตูห้อง อากาศร้อนอบอ้าวพุ่งมาปะทะใบหน้า

คนเด็ดเดี่ยวเข้มแข็งเฉกเช่าหมิงยวนยังคงอ้าปากกระอักเลือดอุ่นจัดออกมาคำหนึ่งอย่างกลั้นไม่อยู่

โลหิตสีแดงฉานที่ไหลเปรอะบันไดศิลาเขียวสะดุดตาเป็นพิเศษ

"ท่านแม่ทัพ!" สีหน้าขององครักษ์ที่ตั้งวงดื่มสุรากันอยู่ในลานเรือนแปรเปลี่ยนไปกะทันหัน พวกเขาลุกพรึบวิ่งกรูกันเข้าไป

เซ่าหมิงยวนยกมือห้าม "ดื่มสุราของพวกเจ้าไป!"

กวนจวินโหวผู้สุภาพนุ่มนวลดุจคุณชายสูงศักดิ์ในสายตาคนทั่วหล้ายามอยู่เบื้องหน้าบรรดานักรบกลับตรงไปตรงมาและแข็งกระด้าง

ชีวิตดุจเลียโลหิตบนคมดาบที่ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมานานหลายปีในแดนเหนือบ่มเพาะนิสัยแกร่งกร้าวห้าวหาญให้แก่บุรุษเหล่านี้

สำหรับพวกเขา คำพูดของท่านแม่ทัพคือประกาศิต ทุกคนกลับไปนั่งดื่มสุราเงียบๆ ดังเดิม แต่ชั่วเสี้ยววเวลานี้ชายหนุ่มที่หลั่งเลือดไม่หลั่งน้ำตาเหล่านี้กลับปล่อยน้ำตาร่วงหล่นใส่จอกสุราอย่างปราศจากสุ้มเสียง

สุราร้อนแรงกับน้ำตารสปร่าผสมปนเปกันไหลล่วงผ่านลำคอ ทำให้ทุกคนล้วนอยากหยิบดาบขึ้นฟาดฟันใส่เรื่องที่ทำให้พวกตนเป็นเดือดเป็นแค้นพวกนั้นให้แหลกลาญเป็นเถ้าธุลี

"ถิงเฉวียน เจ้า..." พวกหยางโฮ่วเฉิงที่ไล่ตามออกมาพากันหน้าเปลี่ยนสีไปถนัดตา

"น้องรอง เจ้าเป็นอะไรไป"

ฉือซั่นหันขวับไปมองเซ่าจิ่งยวน

เขารู้สึกแปลกๆ ชอบกลอยู่บ้าง "เหตุใดคุณชายฉือมองข้าเช่นนี้"

"มอง?" ฉือซั่นเลิกคิ้วขึ้น สองแก้มของเขาแดงระเรื่อเพราะดื่มสุรางามชวนพิศเสียจนทำให้คนลืมเลือนความเป็นชายหญิงได้

เซ่าจิ่งยวนนิ่งงันไปอึดใจหนึ่ง

ฉือชั่นเหวี่ยงกำปั้นใส่เขาสุดแรงพร้อมกับพูดลอดไรฟัน "ข้ายังจะชกเจ้าด้วย"

ขณะหมัดกระแทกเข้าที่สันจมูกของเซ่าจิ่งยวน เลือดก็พุ่งกระเซ็นสี่ทิศทันที

แต่ฉือชั่นยังไม่คลายโทสะ เงื้อหมัดปรี่เข้าใส่อีก

"คุณชายฉือ นี่ท่านจะทำอะไร!" เซ่าจิ่งยวนตื่นตกใจแกมขุ่นเคือง เขาอดถอยกรูดๆ ไม่ได้ ทว่าสุดท้ายก็ต่อยตีกันอุตลุด

ตั้งแต่เกิดมาเซ่าจิ่งยวนก็คือซื่อจื่อของจิ้งอันโหว ในวัยเยาว์เสิ่นซื่อฮูหยินของจิ้งอันโหวโกรธเกลียดที่สามีไปออกรบเป็นนิจ ทำให้ต้องแยกจากกันมากกว่าได้อยู่พร้อมหน้ากัน นางไม่ปรารถนาให้บุตรชายเจริญรอยตามเส้นทางนี้ จึงจ้างอาจารย์หลายคนมาสอนสี่ตำราห้าคัมภีร์* ให้เขา

กล่าวได้ว่าเซ่าจิ่งยวนได้รับการอบรมบ่มเพาะตามแบบฉบับของคุณชายตระกูลดังในเมืองหลวง มีทักษะดีดพิณ เดินหมาก คัดอักษร และวาดภาพดีพอสมควร ด้านโคลงฉันท์กาพย์กลอนยิ่งมิต้องเอ่ยถึง กระนั้นหากว่ากันถึงฝีมือเชิงยุทธ์ อย่าว่าแต่หยางโฮ่วเฉิงเลย กระทั่งฉือชั่นเขายังเทียบไม่ติด

ในเวลาที่ทั้งสองต่อสู้กันอยู่นี้ เซ่าจิ่งยวนแทบจะโดนฉือชั่นบดขยี้หมดทุกทาง

"พวกเจ้าเลิกตีกันได้แล้ว มีอะไรก็พูดกันดีๆ เถอะ" หยางโฮ่วเฉิง

* สี่ตำราห้าคัมภีร์ เป็นตำรามาตรฐานและปรัชญานิพนธ์ของลัทธิขงจื่อ (ขงจื๊อ) นักปราชญ์ผู้เสนอแนวคิดในการปฏิบัติตนให้อยู่ในจารีตประเพณีและคุณธรรมอันดีงาม ตำราทั้งสี่ ได้แก่ หลุนอวี่ ต้าเสวีย จงยง และเม่งจื่อ ใช้กำหนดเนื้อหาของการสอบเข้ารับราชการของจีนโบราณ คัมภีร์ทั้งห้า ได้แก่ ชือจิง ชั่งชู อี้จิง หลี่จี้ และชุนชิว

พุ่งเข้าไปห้าม เขายึดมือของเซ่าจิ่งยวนไว้แน่น

เซ่าจิ่งยวนโมโหเจียนตาย เขาใกล้จะโดนเจ้าบัดซบแซ่ฉือตีตายรอมร่อ ยังมีพวกทำทีห้ามทัพแต่กลับขัดแข้งขัดขาเขาไว้อีกคน!

"น้องสาม..." ซื่อจื่อของจิ้งอันโหวที่หน้าบวมตาปูดร้องเรียกเสียงอ่อนระโหยโรยแรง

เซ่าซียวนเพิ่งได้สติเหมือนตื่นจากฝันในตอนนี้ เขาก้าวเท้าวิ่งตะบึงไปตรงหน้าเซ่าหมิงยวน "พี่รอง เพราะอะไรท่านถึงกระอักเลือด"

เซ่าจิ่งยวนงงงัน "..."

ปกติน้องสามมักขบเขี้ยวเคี้ยวฟันด้วยความเกลียดชังเจ้ารองมิใช่หรือ เรื่องกระอักเลือดประเดี๋ยวค่อยถามได้หรือไม่ ขืนไม่ช่วยข้าอีก ข้าต้องโดนตีตายแล้วจริงๆ

มีพรรคพวกอย่างหยางโฮ่วเฉิงช่วยยึดตัวฝ่ายตรงข้ามไว้ คุณชายฉือยิ่งสู้ยิ่งฮึกเหิม

จูเยี่ยนเห็นว่าต่อยตีกันพอสมควรแล้ว เขาจึงตะเบ็งเสียงกล่าว "หยุดวิวาทได้แล้ว! ดูถิงเฉวียนก่อนว่าเป็นอย่างไรจะดีกว่า"

หยุดแต่พอสมควร ตีคนตายไปก็จะไม่ดี

"ใช่ๆ เลิกตีกันได้แล้ว ถิงเฉวียนสำคัญกว่า" หยางโฮ่วเฉิงเพิ่งห้ามฉือชั่นในตอนนี้

ฉือชั่นหยุดมืออย่างฮึดฮัด เขาถ่มน้ำลายลงพื้นคำหนึ่งก่อนจะพูดเสียงดุดัน "เซ่าจิ่งยวน จวนโหวของพวกเจ้าเป็นที่สกปรกโสมมเช่นใด ถิงเฉวียนไม่ยอมพูดมาก แต่อย่านึกว่าพวกข้าไม่แจ่มแจ้งนะ ข้าขอเตือนเจ้าไว้ วันหน้าถ้ายังกระทำเรื่องไร้คุณธรรมพรรค์นี้อีก ข้าเจอเจ้าเมื่อไรจะอัดเจ้าเมื่อนั้น"

ใบหน้าที่ยังนับว่าหล่อเหลาหมดจดของเซ่าจิ่งยวนบวมช้ำเป็นหัวสุกร เขาพูดเสียงอู้อี้ "คุณชายฉือ นี่ท่านหมายความว่าอะไร...จู่ๆ ข้าไปล่วงเกินท่านตรงที่ใดกัน..."

"จู่ๆ?" ฉือชั่นแค่นหัวเราะเสียงหนึ่ง "เซ่าจิ่งยวน เจ้ากล้าสบถสาบานหรือไม่ว่าในใจเจ้าไม่รู้ว่าของขวัญที่มารดาหนังเหนียวน่าชังผู้นั้นของเจ้ามอบให้ถิงเฉวียนไม่ได้ประสงค์ดีเลยสักน้อยนิด ส่วนเจ้าฉวยจังหวะรอหัวเราะเยาะในตอนที่ถิงเฉวียนกำลังเบิกบานใจอย่างหาได้ยาก ยังจะแสร้งทำรักใคร่ผูกพันตามประสาพี่น้องอะไรกัน"

เซ่าจิ่งยวนโดนฉือชั่นด่าทอจนนิ่งบื้อเป็นใบ้

เพลานี้เองมีเสียงร้องอุทานด้วยความตกใจของเซ่าซียวนดังขึ้น "พี่รอง! ท่านเป็นอะไรไป"

254

เซ่าหมิงยวนล้มลงตรงหน้าเซ่าซียวน สร้างความตะลึงพรึงเพริดครั้งใหญ่ให้แก่หนุ่มน้อยวัยสิบสี่ปีผู้นี้

เขาเกลียดชังพี่ชายผู้นี้เสมอมา เพราะทุกคราที่มารดาเอ่ยถึงพี่รองก็จะหัวเสียอย่างมาก บางคราถึงขั้นโมโหจนร่ำไห้ แต่จุดที่ทำให้เขาเกลียดชังมากที่สุดคือพี่รองสังหารพี่สะใภ้รอง

พี่สะใภ้รองเป็นสตรีที่ดีที่สุดเท่าที่เขาเคยพบเห็นมา โฉมงามฉลาดเฉลียวราวกับว่าไม่มีเรื่องใดที่นางไม่ล่วงรู้ กระทั่งเขาสอนนางยิงธนูนางก็เรียนรู้ได้เร็วมาก

พี่สะใภ้รองไม่เพียงเรียนยิงธนูได้เก่ง ยังอ่อนโยนใจดี เวลาเขาฝึกวิชายุทธ์ได้รับบาดเจ็บ นางจะทำแผลให้เขาอย่างเอาใจใส่ ทั้งยังมอบน้ำมันมวยสรรพคุณดีให้เขา พี่สะใภ้รองแสนดีเฉกนี้จนเขารู้สึกว่าไม่มีสตรีคนใดเทียบนางได้อีกแล้ว แต่กลับถูกพี่รองปลิดชีวิตกับมือ

เขาสุดปัญญาจะอภัยให้พี่ชายที่เป็นอย่างนี้ได้!

ถึงกระนั้น แม้ว่าวีรกรรมความกล้าหาญต่างๆ เหล่านั้นของพี่รองจะได้ยินคนในจวนเอ่ยถึงน้อยมาก แต่เขาได้ยินจากข้างนอกนับครั้งไม่ถ้วน

คนรุ่นราวคราวเดียวกันจำนวนมากยังหันมาให้ความสนใจเขาเพราะเขาเป็นน้องชายของเซ่าหมิงยวน

พี่รองที่เก่งกาจอย่างนี้ถึงกับกระอักเลือดจนหมดสติได้?

เซ่าซียวนตกตะลึงถึงขีดสุด จนกระทั่งพวกหยางโฮ่วเฉิงพยุงเซ่าหมิงยวนเข้าห้องไปแล้ว เขายังดึงสติคืนมาไม่ได้ดังเดิม

"น้องสาม..." เซ่าจิ่งยวนเค้นเสียงเรียกอย่างยากเย็น

เซ่าซียวนเพิ่งหลุดจากภวังค์ก็เห็นพี่ชายคนโตหน้าตาบวมปูดเขียวช้ำแล้วตกใจยกใหญ่ "พี่ใหญ่ หน้าท่านเป็นอะไรไป ชนกับกำแพงหรือขอรับ"

เซ่าจิ่งยวนพูดไม่ออก *หน้าชนกำแพงจะเป็นเช่นนี้หรือ* "กลับ... กลับจวน..."

"แต่ว่าพี่รองสลบไปแล้ว" เซ่าซียวนประคองพี่ชาย ท่าทางละล้าละลังอยู่บ้าง

เซ่าจิ่งยวนกลอกตาขึ้น ฝืนกำลังพูดว่า "ขืนไม่กลับจวนอีก ข้าก็จะสลบเหมือนกัน..."

เซ่าซียวนกุลีกุจอประคองเขาไว้พลางตะเบ็งเสียงเรียก "ใครก็ได้รีบมาช่วยประคองพี่ใหญ่ข้าที!"

พวกองครักษ์ในลานเรือนมองมาทางนี้แวบหนึ่งด้วยแววตาเหี้ยมเกรียม แต่ไม่มีคนใดปริปาก

เด็กหนุ่มวัยสิบสี่ปีมีเรือนกายผอมบาง เขารู้สึกถึงน้ำหนักที่กดทับลงมาบนบ่าแล้วชักร้อนใจ "ใครช่วยไปตามสารถีให้สักหน่อยก็ได้"

ยังคงไม่มีคนสนใจเขา

ถึงเวลานี้ เด็กหนุ่มถึงตระหนักได้ว่าศักดิ์ฐานะคุณชายสามของจวนจิ้งอันโหวหาได้มีความสลักสำคัญอันใดจริงๆ

เซ่าซียวนขอบตาแดงเรื่อด้วยความคับข้องหมองใจ เขารวบรวมเรี่ยวแรงกำลังทั้งหมดในตัวลากเซ่าจิ่งยวนเดินออกไปข้างนอก หากในใจยังอดฉงนฉงายไม่ได้

ไม่ว่าอย่างไรพี่รองย้ายเข้าจวนพระราชทานมิใช่เรื่องน่ายินดีหรอกหรือ ตกลงว่าเพราะอะไรถึงกลายเป็นเช่นนี้

เซ่าซียวนกับพี่ชายนั่งรถม้ากลับถึงจวนจิ้งอันโหว พอเสิ่นซื่อเห็นสภาพของบุตรชายคนโตแล้วแทบสิ้นสติ นางทางหนึ่งเรียกคนไปเชิญหมอ ทางหนึ่งพูดต่อว่าต่อขานสามี

"ข้าบอกแล้วว่าให้ส่งพ่อบ้านไปสักคนก็สิ้นเรื่อง แต่ท่านโหวจะให้พวกเขาสองพี่น้องไปให้ได้ ทีนี้เป็นอย่างไรเล่า จิ่งยวนโดนเจ้าเดรัจฉานนั่นทุบตีจนกลายเป็นเช่นนี้ นี่มิใช่จะเอาชีวิตเขารึ! ใครก็ได้ไปบอกให้คุณชายรองกลับจวน บอกว่าเป็นคำสั่งข้า!"

นางคาดเดาได้ว่าหลังเซ่าหมิงยวนเห็นของในกล่องต้องทรมานใจ แต่คิดไม่ถึงว่าเจ้าเดรัจฉานนั่นถึงกับกล้าลงไม้ลงมือกับเซ่าจิ่งยวนอย่างหนักหน่วงถึงเพียงนี้

เซ่าซียวนเอ่ยขึ้นอย่างทนไม่ไหว "ท่านแม่ พี่ใหญ่ไม่ได้โดนพี่รองทำร้ายขอรับ"

"ไม่ได้โดนเจ้าลูกอกตัญญูนั่นทำร้าย แล้วยังเป็นผู้ใดได้อีก"

เซ่าซียวนตอบไม่ออก

พี่รองกระอักเลือดก่อน จากนั้นก็หมดสติ เขาตกใจเกินไป ในห้วงความคิดล้วนเป็นเรื่องของพี่รองกับพี่สะใภ้เลยจำไม่ได้ว่าพี่ใหญ่ถูกใครทำร้ายกันแน่

"ว่าอย่างไรเจ้าลูกโง่ เจ้ายังจะปกป้องเดรัจฉานนั่นหรืออย่างไร"

"ข้าไม่ได้ปกป้องพี่รอง..."

เสิ่นซื่อยิ้มเยาะ นางเอ่ยกับจิ้งอันโหว "ท่านโหว ข้าอดทนไม่พูดมาโดยตลอด หลายเดือนก่อนเจ้ารองเคยทำร้ายเจ้าสาม แต่เจ้าสามปิดบังไว้ให้"

เซ่าซียวนเบิกตากว้าง "ท่านแม่ ท่านรู้ได้อย่างไรขอรับ"

เสิ่นซื่อถลึงตาใส่เขา "ข้าเป็นนายหญิงปกครองเรือนในนี้ เจ้าถูกคนทุบตีจะไม่รู้ได้หรือ"

ชะรอยจะรู้สึกว่าบุตรชายคนเล็กยังอายุน้อย เสิ่นซื่อจึงไม่ใส่ใจมากนัก ทว่าเซ่าซียวนนั้นรู้สึกหนาวเหน็บใจ

ท่านแม่ถึงกับส่งคนมาเฝ้าดูข้าไว้หรือนี่

เด็กหนุ่มในวัยนี้จะหงุดหงิดกับเรื่องนี้มากที่สุด ไฟโทสะปะทุขึ้นในใจเขาทันควัน เขาทำคอแข็งกล่าวขึ้น "ถึงอย่างไรพี่ใหญ่ก็ไม่ได้โดนพี่รองทำร้าย ท่านพ่อ ท่านไม่รู้หรอกว่าพี่รองเห็นของที่ท่านแม่มอบให้ก็กระอักเลือด ซ้ำยังหมดสติด้วยขอรับ"

เซ่าจิ่งยวนเห็นมารดากับน้องชายคนที่สามถกเถียงกันด้วยเรื่องนี้ เขาส่งเสียงพูดแทรกขึ้นคำหนึ่งด้วยความลำบาก "เป็นคุณชายฉือของวังองค์หญิงใหญ่ที่ชกต่อยข้า..."

จิ้งอันโหวกลับไม่แยแสสักนิดว่าบุตรชายคนโตพูดอะไร เขาหน้าเปลี่ยนสี คว้าข้อมือของเซ่าซียวนไว้ "พี่รองของเจ้ากระอักเลือดแล้ว?"

"ขอรับ สีหน้าพี่รองไม่สู้ดีเลย ขาวๆ ซีดๆ"

จิ้งอันโหวปล่อยมือบุตรชายคนเล็ก หันไปมองภรรยาด้วยสายตาเคร่งขรึม "เจ้ามอบอะไรให้เจ้ารองกันแน่!"

เสิ่นซื่อเลิกคิ้วขึ้น "เพื่อลูกอกตัญญูคนหนึ่ง ท่านโหวถึงกับพูดจากับข้าเยี่ยงนี้หรือ"

กระอักเลือดสลบไปแล้ว?

หึๆ ช่างดีเหลือเกินจริงๆ!

นางว่าแล้วเชียว พอเจ้าคนเนรคุณนั่นเห็นสารพวกนั้นจะเฉยเมยไม่รู้สึกรู้สาแม้แต่น้อยได้จริงๆ หรือ นางอยากให้เขาทรมานใจเหมือนตายทั้งเป็น!

"ข้าถามเจ้าว่าเจ้ามอบอะไรให้เจ้ารองกันแน่" จิ้งอันโหวสืบเท้าเข้าไปจับหัวไหล่ของภรรยา

เซ่าจิ่งยวนกับเซ่าซียวนตะลึงลาน

ตลอดหลายปีมานี้ที่ท่านพ่อกลับเมืองหลวงมาพักรักษาตัว ไม่เคยพูดเสียงดังกับท่านแม่มาก่อน ต่อให้ท่านแม่เย็นชาใจร้ายกับบุตรชายคนรองที่ท่านพ่อลำเอียงรักมากที่สุด ท่านก็ไม่ใช้น้ำเสียงและสีหน้าดุดันกับท่านแม่เฉกเช่นในขณะนี้

"เป็นสาร..." เซ่าซียวนไม่ค่อยกระจ่างแจ้งนักว่าเหตุใดพี่รองเห็นสารพวกนั้นแล้วถึงกลายเป็นเช่นนั้น แต่เขากลัวบิดามารดาจะขัดแย้งกันมากขึ้น จึงลุกลนอ้าปากบอก

"สาร? สารอะไร" สุ้มเสียงของจิ้งอันโหวเย็นเยียบ มือที่วางอยู่บนไหล่ของเสิ่นซื่อสั่นเทาไม่หยุด เห็นได้ว่าข่มความโกรธไว้

ที่ผ่านมาจิ้งอันโหวไม่เคยบันดาลโทสะใส่นาง ดังนั้นในใจเสิ่นซื่อหาได้

กลัวเกรงไม่ แต่ด้วยโดนหักหน้าต่อหน้าบุตรชายทั้งสองกับลูกสะใภ้คนโตนางถึงกล่าวอย่างไม่พึงใจ "ข้ายึดสารที่เจ้าลูกอกตัญญูผู้นั้นเขียนถึงเฉียวซื่อไว้ มีอันใดรึ ท่านโหวจะหย่ากับข้าเพราะเรื่องนี้หรือไม่เล่า"

"เจ้าพูดอีกครั้งสิ"

"พูดอีกครั้งแล้วจะมีอันใด ข้ามอบสารที่เจ้ารองเขียนถึงเฉียวซื่อไปให้เขาตอนนี้มิได้หรือไร ใครจะรู้ว่าบุตรชายที่ยืนหยัดท้าฟ้าดินของท่านจะอ่อนแอเพียงนี้ แค่เห็นก็กระอักเลือดเสียแล้ว"

เสียงเพียะดังก้องกังวานขึ้น จิ้งอันโหวสะบัดฝ่ามือตบหน้าเสิ่นซื่อเต็มแรงจนนางเซล้มไปนั่งบนเก้าอี้

"ท่านแม่!"

"ท่านตบหน้าข้า?!" เสิ่นซื่อกุมแก้มถามอย่างชิงชัง

จิ้งอันโหวสั่นเทิ้มไปทั้งร่าง "เสิ่นซื่อ! เจ้าทำให้ข้าผิดหวังเหลือเกิน"

เขาเคยกุมกำลังทหารในมือ เป็นแม่ทัพเป่ยเจิงที่บัญชาการกองทัพนับพันนับหมื่น ถึงแม้ร่างกายทรุดโทรมจากการตรากตรำอยู่ที่แดนเหนือเป็นเวลานาน จึงต้องกลับเมืองหลวงเพื่อพักฟื้น แต่เขาไม่ใช่บุรุษไม่เอาไหนพรรค์นั้น

เขาอดทนให้อภัยภรรยาทุกอย่างเป็นเพราะอะไรเล่า แค่เพราะรู้สึกผิดไม่อาจหักใจทำให้นางต้องโศกเศร้าเสียใจเท่านั้นเอง

เพียงปรารถนาว่านางจะเอ็นดูสงสารเซ่าหมิงยวนมากขึ้นบ้าง

บัดนี้ดูไปแล้วเขาทำผิดมหันต์อย่างไม่น่าอภัย

ความผิดหวังระคนโกรธเกรี้ยวในดวงตาของจิ้งอันโหวทิ่มแทงใจเสิ่นซื่ออย่างรุนแรง พาให้ถ้อยคำเหล่านั้นซึ่งนางคิดว่าสองสามีภรรยารู้ดีแก่ใจกันเอง และไม่ตั้งใจจะบอกกล่าวให้พวกบุตรชายรับรู้ไปชั่วชีวิตนี้

ก็หลุดออกจากปาก "ข้าทำให้ท่านโหวผิดหวังหรือ แล้วท่านโหวเล่า ท่านโหวเคยทำให้ข้าผิดหวังมาแต่แรก ครั้งนั้นที่ท่านพูดไว้ว่าให้เกียรติยกย่องกันและกัน รักใคร่ผูกพันกันอย่างลึกซึ้ง ผลสุดท้ายเป็นเพียงเรื่องน่าขัน บุตรชายคนรองของข้าตายไปนานแล้ว เขาตายไปนานแล้ว!"

เสิ่นซื่อไม่สนใจว่าเซ่าจิ่งยวนกับเซ่าซียวนตะลึงพรึงเพริดไปแล้ว นางพูดด้วยน้ำเสียงคับแค้น "ท่านโหวบอกข้าสิ เซ่าหมิงยวนในตอนนี้เป็นมารหัวขนที่ท่านไปอุ้มกลับมาจากที่ใดกันแน่"

255

"เจ้า..." ริมฝีปากของจิ้งอันโหวสั่นระริกจนกล่าวคำใดไม่ออก

เสิ่นซื่อแสดงความก้าวร้าวมากขึ้น "ท่านพูดสิ พูดออกมาสิ พูดไม่ออกแล้วกระมัง ฮ่าๆ ท่านนึกว่าข้าเป็นคนโง่งมใช่หรือไม่ แม่ลูกมีจิตสื่อถึงกันได้ เจ้ารองถูกท่านอุ้มไปหาหมอ พออุ้มกลับมาอีกที ข้าก็รู้ว่านั่นไม่ใช่เจ้ารองของข้าแล้ว!"

พอพูดถึงตรงนี้ เสิ่นซื่อฟุบหน้าลงบนพนักเก้าอี้ร่ำไห้สุดเสียง

ยามนั้นนางกำลังอยู่ไฟ เจ้ารองของนางเพิ่งคลอดออกมาไม่กี่วันก็ถูกอุ้มไปจากข้างกายนางเพราะสุขภาพไม่ดี

ไฉนพวกเขาถึงคิดว่านางซึ่งเป็นมารดาจะจดจำบุตรชายของตนไม่ได้

ต่อให้นางเห็นเพียงแวบเดียว ต่อให้เด็กทารกแรกเกิดล้วนหน้าตาคล้ายๆ กันไปหมดในสายตาคนทุกคน ทว่าในสายตาและหัวใจนาง

เจ้ารองของนางไม่เหมือนผู้ใดในโลกนี้!

เสิ่นซื่อเกาะพนักเก้าอี้ร้องไห้เสียงดังอย่างเจ็บปวด

บ่าวไพรในห้องถูกไล่ออกไปแต่แรก เหลือแต่เสียงสะอื้นไห้ของเสิ่นซื่อดังสะท้อนก้องไปมา

นานสองนานกว่าเซ่าจิ่งยวนจะไต่ถามขึ้น "ท่านพ่อ...ที่ท่านแม่พูดเป็นความจริงหรือขอรับ"

จิ้งอันโหวมีสีหน้าไม่ดีอย่างยิ่ง เขาไม่ปริปากพูด

เสิ่นซื่อเงยหน้าแค่นหัวร่อ "ท่านโหวพูดไม่ออกแล้วหรือ ในเมื่อวันนี้พูดกันมาถึงขั้นนี้ ข้าจะขอถามท่านโหวสักหน่อยว่าท่านเอาเจ้ารองของข้าไปไว้ที่ใดกันแน่"

"เจ้ารอง..." จิ้งอันโหวอ้าปากอย่างยากลำบาก กลับพบว่าถ้อยคำหลังช่างยากจะเอื้อนเอ่ยออกมาปานนั้น

"ท่านพูดสิ พูดมา เพราะว่าจะเตรียมที่ทางให้เจ้ามารหัวขนนั่นท่านถึงทำให้เจ้ารองของข้าตายไปใช่หรือไม่"

"เสิ่นซื่อ ต่อหน้าลูกๆ เจ้ากล่าววาจาอะไรส่งเดช" จิ้งอันโหวมองเสิ่นซื่ออย่างเหลือเชื่อ

หรือว่าตลอดที่ผ่านมา นางคิดเช่นนี้เสมอ?

เขากับนางเป็นสามีภรรยาที่ร่วมผูกผมกัน แม้ว่าตอนหนุ่มสาวจะมีเวลาอยู่ร่วมกันไม่มาก แต่ไม่เคยผิดพ้องหมองใจกัน ไฉนนางถึงคิดว่าเขาสามารถกระทำเรื่องที่เป็นการทำลายชีวิตบุตรชายของตนเองได้

"ข้าพูดจาส่งเดช? เช่นนั้นท่านบอกสิ เจ้ารองอยู่ที่ใด เจ้ารองของข้าหายไปที่ใด"

"เจ้ารองตายแล้ว" จิ้งอันโหวบอกออกมาในที่สุด

"เสิ่นซื่อ ตัวเจ้าเองไม่แจ่มแจ้งหรือ เจ้ารองคลอดออกมาก็ร่างกายไม่แข็งแรง หมอหลวงบอกแต่แรกแล้วว่าเลี้ยงไม่รอด เจ้ารองป่วยตายไปแล้ว"

"ข้าไม่เชื่อๆ ท่านทำให้เจ้ารองตายเพื่อมารหัวขนนั่น!" เสิ่นซื่อแผดเสียงตะโกนอย่างคุมสติไม่อยู่

จิ้งอันโหวเพียงรู้สึกเหนื่อยล้าสุดจะเปรียบ เขายกมือกุมหน้าผากพลางไต่ถามนาง "พวกเราเป็นสามีภรรยากันมานานหลายปีถึงเพียงนี้ เจ้าจะตราหน้าข้าว่าเป็นต้นเหตุทำให้ลูกในไส้ต้องตายให้ได้ถึงจะสบายใจใช่หรือไม่ ถ้าเป็นอย่างนี้ก็สุดแท้แต่ใจเจ้าเถอะ"

โรคภัยที่รุมเร้ามานานปีทำให้ร่างกายของจิ้งอันโหวผู้เคยกุมอำนาจการทหารในมืออ่อนแอประหนึ่งพวกบัณฑิต ใบหน้าขาวซีดอมเขียวยังฉายแววทอดอาลัยในเวลานี้ ดูไปแล้วชวนให้วาบลึกในอก

เสิ่นซื่อใจอ่อนลงหลายส่วน น้ำเสียงของนางแปรเปลี่ยนไป "เจ้ารองป่วยตายจริงๆ หรือ"

ในยามราตรีนับไม่ถ้วน นางพลิกกายกระสับกระส่ายข่มตานอนไม่หลับ คิดคำนึงว่าเป็นไปได้มากว่าบุตรที่อยู่ในอุทรสิบเดือนจนคลอดออกมาคงตายไปแต่แรก เพื่อให้มารหัวขนยึดครองศักดิ์ฐานะของเขาและได้ใช้ชีวิตสุขสบายแทนเขาแล้ว นางจึงชิงชังจนอกแทบแตก

ทว่าเมื่อความชิงชังเบาบางลง ลึกๆ ในใจนางยังมีความหวังอยู่รำไร

บางทีเจ้ารองของนางอาจยังไม่ตาย แค่ถูกบิดาใจร้ายของเขาคนนี้พาไปอยู่ที่อื่น

จิ้งอันโหวพยักหน้าช้าๆ "อื้อ เจ้ารองของพวกเราป่วยตายไปแล้ว เสิ่นซื่อ เจ้าเป็นมารดาของเจ้ารอง ส่วนข้าก็เป็นบิดาเขา หรือว่าข้าไม่อยาก

ให้เจ้ารองมีชีวิตอยู่"

"ฮือๆๆ..." เสิ่นซื่อปิดหน้าร้องไห้อย่างชอกช้ำ

เซ่าจิ่งยวนกับเซ่าซียวนไม่กล้าแม้แต่จะหายใจแรงๆ

เซ่าซียวนยังพอทำเนา แต่เซ่าจิ่งยวนสิย่ำแย่เต็มที

ใบหน้าที่บวมปูดเป็นหัวสุกรของเขายังรอให้หมอใส่ยาให้อยู่ ตอนนี้ต้องรอไปถึงเมื่อไรกันแน่

สามคนพ่อลูกนิ่งเงียบไร้วาจา

เสิ่นซื่อร้องไห้จนสาแก่ใจแล้วเงยหน้าขวับมองไปทางสามี "ถ้าอย่างนั้นเซ่าหมิงยวนเล่า ข้าเก็บคำพูดนี้อยู่ในใจมายี่สิบเอ็ดปีแล้ว วันนี้ท่านโหวจะบอกข้าได้หรือไม่ว่าเขามาจากที่ใดกันแน่"

เซ่าจิ่งยวนกับเซ่าซียวนหันไปมองจิ้งอันโหวเป็นตาเดียวกัน

นั่นสิ ในเมื่อคนก็ตายไปแล้ว เช่นนั้นพี่น้องของพวกเขาในตอนนี้เป็นใครอีกเล่า

จิ้งอันโหวไม่เปล่งวาจา

"ท่านโหวพูดสิ"

จิ้งอันโหวเผยอปากทว่าตอบคำถามนี้ไม่ออก

เสิ่นซื่อคาดคั้นซ้ำๆ แต่จิ้งอันโหวไม่กล่าวคำใดอยู่จนแล้วจนรอด

"ข้าเข้าใจแล้ว มารหัวขนนั่นเป็นบุตรที่ท่านมีกับนางบำเรอ ถูกหรือไม่"

จิ้งอันโหวนิ่งขึงไป

"ท่านพูดสิ พูดออกมา!" เสิ่นซื่อเดือดดาลจัด นางยืดตัวตรงกล่าวว่า "พูดกันมาถึงขั้นนี้แล้ว ท่านโหวไม่ต้องปิดบังข้าอีกต่อไป วันนี้ถ้าท่านไม่พูดให้รู้เรื่อง ข้าจะเอาหัวชนกำแพงตายอยู่ตรงนี้! ท่านบอกข้ามาเขาเป็นบุตรที่ท่านมีกับนางจิ้งจอกข้างนอกใช่หรือไม่"

"ใช่" จิ้งอันโหวหลับตาลง เอ่ยตอบเสียงขรึม

เสิ่นซื่ออึ้งไป จากนั้นเริ่มไออย่างรุนแรง

"ท่านแม่..." เซ่าซียวนใจหายวาบ รีบเข้าไปประคองมารดา

เสิ่นซื่อไอไปร้องไห้ไป "ข้ารู้อยู่แล้ว! ไสหัวออกไป ข้าไม่อยากเห็นหน้าท่านอีก! ยังมีเจ้ามารหัวขนนั่นอีกคน จงรีบๆ ตายไปเสีย อย่ามากวนโทสะข้าเป็นการดีที่สุด"

"หุบปากนะ!" จิ้งอันโหวตวาดเสียงห้วน

เสิ่นซื่อเบิกตากว้างแทบถลน "ถึงเวลานี้แล้ว ท่านยังพูดได้เต็มปากเต็มคำอีกหรือ"

"เหตุใดข้าจะพูดเต็มปากเต็มคำไม่ได้ หลายปีมานี้ ในจวนโหวมีอนุหรือสาวใช้ห้องข้าง* สักคนหรือไม่ ไม่มีกระมัง ฮูหยินไปสืบถามได้เลยว่าตระกูลผู้สูงศักดิ์พวกนั้นมีเรือนใดบ้างไม่มีภรรยากับอนุเป็นโขยง ถึงเป็นพวกขุนนางฝ่ายบุ๋นมือสะอาดก็ตามที กระทั่งสกุลเฉียวที่โด่งดังทั่วหล้า พอฮูหยินของท่านผู้ตรวจการเฉียวเห็นว่าตนสูงวัยแล้วยังรับอนุให้สามีคนหนึ่งเลย ต่อให้ข้าเคยเลี้ยงนางบำเรอไว้ จะเป็นความผิดบาปชั่วช้าเกินอภัยอันใดด้วยหรือ"

จิ้งอันโหวย้อนถามกลับยาวเหยียดเป็นชุด ทำให้เสิ่นซื่อโมโหแทบลมจับ แต่เผอิญนางสุดปัญญาจะโต้กลับได้

ถูกต้อง ไยโลกนี้ช่างไม่ยุติธรรมต่อสตรีเฉกนั้น บุรุษรับอนุเป็นเรื่องถูกต้องชอบธรรม แต่เปลี่ยนเป็นสตรี ถึงมีฐานันดรสูงศักดิ์เช่นองค์หญิงใหญ่ฉางหรง ชุบเลี้ยงชายบำเรอไม่กี่คนก็โดนผู้อื่นติฉินนินทาลับหลัง

---

* สาวใช้ห้องข้าง เป็นคำเรียกเมียบ่าวซึ่งไม่ได้รับการยกย่อง โดยมากรับไว้ก่อนรับอนุภรรยาหรือแต่งภรรยาเอก พักอยู่ในห้องด้านข้างที่ทะลุกับห้องนอนหลักของเจ้านาย เพื่อสะดวกในการปรนนิบัติตอนกลางคืน จึงเป็นที่มาของชื่อดังกล่าว

"ในเมื่อเปิดอกพูดกันแล้ว ข้าจะบอกกับฮูหยินอย่างชัดแจ้งว่าแม้หมิงยวนไม่ได้คลอดออกมาจากท้องเจ้า แต่ก็เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของข้า ตามขนบธรรมเนียม เขาเรียกขานเจ้าว่าท่านแม่จึงถูกต้องตามทำนองคลองธรรม ฉะนั้นข้าไม่อยากได้ยินเรื่องความใจจืดใจดำพวกนั้นของเจ้าอีก แล้วก็..."

จิ้งอันโหวตวัดสายตามองบุตรชายสองคนปราดหนึ่งก่อนดึงสายตากลับมามองภรรยา "ข่าวลือเกี่ยวกับหมิงยวนที่แพร่ออกไปก่อนหน้านี้ก็แล้วกันไปเถอะ ข้าไม่เอาเรื่องกับความผิดที่ผ่านไปแล้ว ทว่าหลังจากนี้หากเรื่องที่หมิงยวนเป็นบุตรของนางบำเรอแพร่งพรายออกไป เช่นนั้นฮูหยินอย่าโทษว่าข้าไม่เห็นแก่ความเป็นสามีภรรยากันมาเนิ่นนานกลับสกุลเดิมไปเสีย!"

"ท่านพ่อ!" เซ่าจิ่งยวนกับเซ่าซียวนตกใจยกใหญ่

จิ้งอันโหวกล่าวเน้นเสียงหนักทีละคำด้วยสีหน้าขุ่นมัว "พวกเจ้าสองคนจงจำไว้ด้วยว่าขอแค่มีข่าวเรื่องศักดิ์ฐานะของเจ้ารองกระเซ็นกระสายออกไป ข้าจะส่งมารดาของพวกเจ้ากลับสกุลเดิม"

เขากล่าวจบแล้วหมุนกายสาวเท้าก้าวยาวๆ ออกไป

เซ่าซียวนอดถามขึ้นไม่ได้ "ท่านพ่อ ท่านจะไปที่ใดขอรับ"

"ไปดูพี่รองของเจ้า!"

จิ้งอันโหวสะบัดแขนเสื้อออกไปแล้ว ฝ่ายเสิ่นซื่อโมโหระคนคับแค้นใจสุดจะกล่าว ลมหายใจติดขัดจนเป็นลมล้มพับไป

จวนจิ้งอันโหวชุลมุนวุ่นวายขึ้นกว่าเดิมในทันที

ด้านจวนกวนจวินโหวตกอยู่ในบรรยากาศตึงเครียดเช่นเดียวกัน

หยางโฮ่วเฉิงร้อนใจจะไปเชิญหมอหลวง แต่ฉือชั่นทัดทานไว้ "ไปเชิญหมอหลวงไม่ได้"

ตำแหน่งฐานะของเซ่าหมิงยวนนั้นสร้างแรงกระเพื่อมไหวได้ง่ายเกินไป ทันทีที่มีข่าวว่าเขากระอักเลือดหมดสติแพร่ออกไป เกรงว่าจะทำให้ขั้วอำนาจต่างๆ เกิดความคิดที่ไม่พึงมี

แม้แต่ทางฮ่องเต้ก็ยังเปลี่ยนท่าทีได้

"ไม่เชิญหมอหลวง? แล้วถิงเฉวียนจะทำอย่างไร"

256

สีหน้าของฉือชั่นขุ่นมัว "หมอของโรงหมอจี้เซิงฝีมือไม่เลว ข้าไปเชิญเอง"

อย่างมากหลังจากนี้เอาหมอผู้นั้นเข้าไปอยู่ในวังองค์หญิงใหญ่ก็ไม่ต้องกลัวว่าเรื่องจะแพร่ออกไป

"รบกวนคุณชายทั้งหลายเฝ้าท่านแม่ทัพของข้าไว้ ข้ารู้ว่ามีคนผู้หนึ่งต้องเก่งกว่าหมอของโรงหมอจี้เซิงแน่ๆ ขอรับ" เฉินกวงขันอาสาไปเชิญคน เขากล่าวคำนี้ทิ้งท้ายไว้แล้วก้าวขาออกวิ่งไปเลย

"เฉินกวงไปเชิญใครกันหรือ" หยางโฮ่วเฉิงถามขึ้น

ห้วงความคิดของจูเยี่ยนมีเงาร่างอรชรสายหนึ่งผุดขึ้นทันใด

ตอนนี้เฉินกวงเป็นสารถีของคุณหนูหลี หรือว่าคนที่เขาอยากเชิญมาคือนาง

การคาดเดานี้ออกจะเหลวไหลอยู่สักหน่อย แต่วีรกรรมที่คุณหนูหลี

ช่วยรักษาคุณชายคนเล็กของจวนฉางชุนป๋อด้วยเข็มเงินยังโจษขานกันอยู่ภายนอก บางทีนางอาจมีวิชาแพทย์สูงส่งก็เป็นได้

ไม่รู้ด้วยเหตุผลกลใด เขารู้สึกว่าเรื่องที่ถ้าเป็นคนอื่นแล้วคงเหลือเชื่อแต่พอเป็นคุณหนูหลีกลับมีความเป็นไปได้สูง

ชะรอยว่าใต้หล้านี้คงมีคนที่เกิดมาเพื่อทำให้คนอื่นละอายใจที่ตนเองเทียบไม่ได้

"รอดูเถอะ พวกองครักษ์ของถิงเฉวียนยังนับว่าเชื่อมือได้" ฉือชั่นกล่าวอย่างไม่สบอารมณ์

ถ้าเชื่อมือไม่ได้ ก็คงไม่มีทางจับผิดเด็กรับใช้เถาเชิงที่ปลอมตัวเป็นหญิงได้คาหนังคาเขา

เฉินกวงวิ่งเต็มเหยียดตลอดทางกลับไปถึงจวนสกุลหลีแล้วขอพบเฉียวเจา

สองวันนี้นางจิตใจไม่ค่อยสงบอยู่พอดี

ไม่รู้ว่าพวกท่านตาสืบสาวราวเรื่องไปถึงที่ใดแล้ว นางซึ่งเป็นคนนอกในสายตาของผู้อื่นอยากรู้ความคืบหน้าบ้างก็เป็นเรื่องยากเหลือเกิน

"คุณหนู เฉินกวงอยากพบท่าน ดูท่าทางร้อนใจน่าดูเจ้าค่ะ" ปิงลวี่เข้ามารายงานด้วยท่าทางเร่งร้อน

"พาเขามาที่นี่"

เฉินกวงเห็นเฉียวเจาก็พูดเสียงกระหืดกระหอบ "คุณหนูสาม รีบไปกับข้าเถอะขอรับ"

"มีเรื่องอะไร"

"ท่านแม่ทัพของข้ากระอักเลือดแล้วขอรับ"

เฉียวเจาลุกพรวดขึ้น จากนั้นรู้ตัวว่าเสียกิริยาไปบ้างจึงไต่ถามเสียงเรียบ "เหตุใดถึงกระอักเลือดได้"

เซ่าหมิงยวนอาจจะเจ็บปวดทรมานเหลือทนจากการโดนพิษไอเย็นเล่นงาน แต่ไม่รุนแรงถึงขั้นนี้กระมัง

"เป็นฮูหยินของจิ้งอันโหวมอบกล่องไม้แดงใบหนึ่งให้ ในนั้นใส่สารไว้เต็มกล่อง ล้วนเป็นสารที่ท่านแม่ทัพเขียนถึงฮูหยินของตนเมื่อครั้งอยู่แดนเหนือในกาลก่อน ท่านแม่ทัพของข้าเห็นแล้วก็กระอักเลือด..."

"สาร..." เฉียวเจาพูดงึมงำ นางเอ่ยถามอย่างอดใจไม่อยู่ "สารอะไรท่านแม่ทัพของเจ้าเคยเขียนสารถึงฮูหยินของเขาด้วยหรือ"

แม้เฉินกวงไม่เข้าใจว่าเหตุใดคุณหนูสามจับจุดสำคัญไม่ถูก แต่ยังคงกล่าวไขความกระจ่างให้ "เคยเขียนแน่นอนขอรับ ทุกเดือนท่านแม่ทัพจะเขียนสารถึงฮูหยินของท่านอย่างน้อยหนึ่งฉบับเสมอ ต่อให้เป็นช่วงการศึกคับขันที่สุดก็ไม่ยกเว้น จนกระทั่งต้นปีนี้ยังเขียนอยู่เลยนะขอรับ น่าเสียดายที่ฮูหยินของท่านไม่เคยตอบสารเลย"

เฉินกวงพูดถึงประโยคหลังแล้วน้ำเสียงก็แฝงรอยตัดพ้อต่อว่าโดยไม่รู้ตัว "ฮูหยินของท่านแม่ทัพก็ใจร้ายเกินไป ถึงท่านแม่ทัพต้องไปแดนเหนือในวันพิธีมงคลไม่อาจอยู่กับฮูหยินได้ แต่นี่มิใช่สิ่งที่เหล่าทหารต้าเหลียงสมควรกระทำหรือ ถ้าทุกคนต่างรั้งอยู่เมืองหลวงเสพสุขเมืองหลวงคงตกเป็นของชาวต๋าจื่อไปนานแล้ว ข้ายังลืมไม่ลงจนถึงตอนนี้แดนเหนือหนาวเย็นปานนั้น พ่นลมหายใจออกมายังกลายเป็นละอองน้ำแข็ง น้ำหมึกจับตัวแข็งเป็นก้อน ท่านแม่ทัพเขียนอักษรตัวหนึ่งก็ต้องละลายหมึกใหม่..."

สารถีน้อยออกนอกเรื่องไปแล้วอย่างเห็นได้ชัด

เฉียวเจาขมวดคิ้ว "เลิกพูดได้แล้ว ไปจวนแม่ทัพกัน"

นางไม่อยากเรียกที่นั่นว่า 'จวนโหว' เพราะเรียกเช่นนี้จะทำให้นางหวนนึกถึงชีวิตที่เหมือนอยู่ในกรงขังสองปีนั่น รวมถึงความรู้สึกอึดอัดหายใจไม่ออกที่ไม่อาจสลัดทิ้งไป

ขณะนั่งอยู่บนรถม้า ในหัวสมองของเฉียวเจาคร่ำคิดไม่หยุดว่าที่แท้สองปีนั้นเซ่าหมิงยวนเขียนสารถึงนางตลอด ส่วนสารพวกนั้นโดนฮูหยินของจิ้งอันโหวยึดไว้หมด เพราะอะไรเสิ่นซื่อต้องทำเช่นนี้

ถึงจะมีเวลาอยู่พร้อมหน้ากันน้อยนัก ความสัมพันธ์ระหว่างแม่ลูกไม่ลึกซึ้งแนบแน่นเท่าบุตรธิดาที่อยู่ข้างกายเสมอ แต่การยึดสารที่บุตรชายเขียนถึงลูกสะใภ้เป็นการกระทำที่พิลึกพิลั่นเกินไป

เฉียวเจาทอดถอนใจ จวนจิ้งอันโหวแปลกประหลาดกว่าที่นางคิดไว้มาก

ไฉนฟื้นคืนชีพมาแล้วต้องพบกับปริศนาไปเสียทุกเรื่องด้วยนะ

เฉินกวงควบขับรถม้าอย่างเร็วรี่ ไม่นานนักก็หยุดจอดกะทันหัน เฉียวเจาต้องรีบยกมือเกาะผนังรถไว้

"คุณหนูสาม ถึงแล้วขอรับ"

ทุกคนรออยู่ด้วยความร้อนรุ่มใจ เมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าแล้วก็เงยหน้าขึ้นทันที พอเห็นเฉียวเจาเดินตามหลังเฉินกวงก็อึ้งงันไปอย่างสุดระงับ

"เจ้ามาได้อย่างไร" ฉือซั่นขมวดคิ้ว

นับแต่ที่องค์หญิงใหญ่ฉางหรงเปิดโปงความในใจของเขาออกมา ฉือซั่นก็เกิดความรู้สึกไม่อยากเจอเฉียวเจาอย่างปราศจากเหตุผล ครั้นยามนี้พบกันแล้ว เขาทั้งหงุดหงิด ขณะเดียวกันในใจลึกๆ ยังยินดีอย่างพูดไม่ออกบอกไม่ถูก

แล้วความยินดีนี้เองทำให้เขาหงุดหงิดยิ่งขึ้น เป็นธรรมดาที่จะพูดจาระคายหูถึงขีดสุด

เฉียวเจามองฉือชั่นอย่างพินิจอึดใจหนึ่ง นี่นางไปตอแยอะไรเขาอีกแล้วหรือไร

"เฉินกวงเรียกข้ามาเจ้าค่ะ" เฉียวเจากล่าวคำนี้ด้วยน้ำเสียงราบเรียบ จบแล้วเดินไปหาเฉียวโม่ "พี่เฉียว แม่ทัพเซ่าเป็นอย่างไรบ้าง พาข้าไปดูหน่อยสิเจ้าคะ"

เฉียวโม่พยักหน้า "ได้ คุณหนูหลีโปรดตามข้ามา"

ยามเห็นเฉียวเจาเดินตามเฉียวโม่เข้าไปข้างใน ใบหน้าของฉือชั่นเริ่มตั้งเค้าพายุอารมณ์ เขาเลิกคิ้วพลางถามเฉินกวง "คุณหนูหลีรู้จักคุณชายเฉียวตั้งแต่เมื่อไร" เขาไม่เคยเจอสาวน้อยที่หว่านเสน่ห์ไปทั่วเฉกนี้

"เอ่อ...ข้าไม่ทราบขอรับ" เฉินกวงทำไขสือ

จุดยืนต้องชัดเจน ท่าทีต้องแน่วแน่ คุณชายฉือเป็นศัตรูหัวใจของท่านแม่ทัพ เขาไม่พูดอธิบายหรอกนะ

ปล่อยให้อีกฝ่ายเข้าใจผิดมากยิ่งขึ้นไปอีกเถอะ

เฉียวเจาซึ่งเดินอยู่ข้างกายเฉียวโม่อดมองสำรวจสีหน้าของเขาไม่ได้

นางเดินอยู่ทางขวามือของเขา เห็นเสี้ยวหน้าด้านข้างที่สมบูรณ์ไร้ที่ติ เส้นสายโครงหน้านุ่มนวลหากแฝงความคมเข้มไว้ รูปงามไม่เป็นสองรองใคร

เฉียวโม่รับรู้ได้ถึงสายตาของนาง เขาหันไปมองนางอย่างห้ามไม่อยู่

เฉียวเจายิ้มอย่างเปิดเผย "สีหน้าของพี่เฉียวสดชื่นขึ้นมากเลยเจ้าค่ะ"

สีหน้าของเฉียวโม่เรียบเฉย "หายป่วยแล้ว สีหน้าย่อมจะสดชื่นเป็นธรรมดา"

เฉียวเจาชะงักฝีเท้า

อันว่าปากคนยาวกว่าปากกา เฉียวโม่ไม่ต่อบทสนทนานี้ เพียงบอกด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง "คุณหนูหลีมีวิชาแพทย์สูงส่ง เชิญตรวจอาการให้กวนจวินโหวเถอะ"

เฉียวเจาเม้มปากแน่น

"คุณหนูหลี?"

"ได้ ข้าจะไปตรวจเขา" นางตวัดสายตามองเฉียวโม่แล้วหมุนกายเดินฉับๆ ไปหาเซ่าหมิงยวน

เฉียวโม่นิ่งขึงไป ดวงตาที่มองเขาเมื่อครู่นี้ของคุณหนูหลี แม้ว่าจะกวาดผ่านแวบเดียว แต่ดูเหมือนเขาจะเห็นประกายน้ำวาวๆ ในนั้น

คุณหนูหลีร้องไห้แล้ว?

แต่ว่าเขาอย่างมากก็แค่แสดงท่าทางเย็นชาขึ้นบ้าง นางไม่จำเป็นต้องเป็นเช่นนี้กระมัง

จะว่าไปแล้วเขาซาบซึ้งใจคุณหนูหลี ทว่าเขายอมรับไม่ใคร่ได้ที่เด็กสาวผู้หนึ่งจะบีบคั้นจนท่านป้าสะใภ้ใหญ่ของเขาเสียสติไปโดยไม่สะทกสะท้านเช่นนี้

ไม่ว่าท่านป้าสะใภ้ใหญ่จะทำเรื่องใดไว้ สมควรรับโทษทัณฑ์อย่างไร นี่ล้วนเป็นเรื่องที่เขากับครอบครัวท่านตาต้องหารือกัน มิใช่ให้คนนอกที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องใดๆ อย่างคุณหนูหลียื่นมือเข้ามายุ่ง

เพียงเพราะความเกี่ยวข้องกับท่านหมอเทวดาหลี่ คุณหนูหลีก็แก้แค้นให้แล้วตอนเขายังไม่ฟื้นสติ ถึงแม้จะมาจากเจตนาดี ก็ออกจะ...

ยุ่งไม่เข้าเรื่องเกินไป

คุณชายเฉียวคิดคำนึง ท่าทีของเขาเย็นชาไปบ้างเพื่อจะให้วันหน้าคุณหนูหลีใคร่ครวญให้ดีก่อนทำอะไร ไม่ใช่เรื่องปกติมากหรือ

แม่นางน้อยถึงกับร้องไห้ต่อหน้าเขา แต่ใจเขากลับรู้สึกผิดอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย

นี่มันเรื่องอะไรกันเล่า

เฉียวโม่มองตามแผ่นหลังของเฉียวเจาเงียบๆ เขารำพึงในใจ

คุณหนูหลีจะละม้ายเจาเจาสักเท่าใด แต่ถึงอย่างไรก็ไม่ใช่น้องสาวของข้า

เฉียวเจาอารมณ์ไม่ค่อยดี พอเห็นสภาพของเซ่าหมิงยวนก็ยิ่งอารมณ์ไม่ดีมากขึ้น

ความในใจของเจ้าคนผู้นี้หนักอึ้งปานใดกันแน่ถึงทรมานร่างกายตนจนกลายเป็นเช่นนี้

เดิมทีเขายังต้านทานพิษไอเย็นในตัวได้อีกสองสามปี รอท่านปู่กลับมาขับออกให้พอดี แต่ตอนนี้มันแทรกซึมเข้าสู่หัวใจแล้ว นางจำต้องลงมือเอง

ทว่าคิดจะถอนพิษไอเย็นในหัวใจต้องเปลือยกายท่อนบนน่ะสิ

แม่นางเฉียวทอดอาลัยในชีวิตเสียแล้ว

257

พวกฉือชั่นกรูกันเข้ามา

"คุณหนูหลี ท่านรักษาโรคเป็นจริงๆ หรือ" หยางโฮ่วเฉิงถามอย่างอดใจรอไม่ไหว

เฉียวเจาพยักหน้าด้วยความรู้สึกสับสนปนเป

"เช่นนั้นถิงเฉวียนเป็นอะไรกันแน่"

"ในกายเขามีพิษไอเย็นมาโดยตลอด พอได้รับความสะเทือนใจจนเป็นเหตุให้เลือดลมตีกลับ พิษไอเย็นแทรกซึมเข้าสู่หัวใจ ฉะนั้นถึงกลายเป็นเช่นนี้เจ้าค่ะ" เฉียวเจากล่าวอธิบาย

"แล้วพิษไอเย็นขับออกได้หรือไม่" จูเยี่ยนถามขึ้นบ้าง

"ได้น่ะได้เจ้าค่ะ แต่ว่า..."

"จะมัวโยกโย้อยู่ด้วยเหตุใด ถิงเฉวียนเคยช่วยเจ้าหลายครั้งหลายหน หรือว่ายังจะตั้งข้อแม้อีก" ฉือชั่นไม่ใคร่สบอารมณ์ชอบกล

เฉียวเจามองเขาแวบหนึ่ง ค่อยกวาดตามองทุกคนรอบตัวถึงเอ่ยด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง "มีเงื่อนไขข้อหนึ่งที่ข้าต้องพูดให้แจ่มแจ้งล่วงหน้า"

"เชิญคุณหนูหลีกล่าว" จูเยี่ยนตระหนักได้ว่าเรื่องมิได้ง่ายดายอย่างที่คิด เขาเอ่ยเสียงนุ่ม

"พิษไอเย็นในตัวแม่ทัพเซ่าน่าจะมีคนสองคนที่ขับออกได้ คนหนึ่งคือหมอเทวดาหลี่ อีกคนคือข้า" เฉียวเจากล่าวประโยคนี้อย่างขึงขัง ทุกคนฟังแล้วก็อึ้งงันไปตามๆ กัน

สายตาของเฉินกวงฉายแววเลื่อมใสเต็มเปี่ยม นางจะมีวิชาแพทย์อยู่ในชั้นใดอย่าเพิ่งไปสนใจ หากความมั่นใจในตนเองนี้ต้องไม่มีผู้ใดทาบเทียบได้

"ข้ากล่าวเช่นนี้ก็หวังให้พวกท่านกระจ่างแจ้งว่าที่ข้ามาถอนพิษไอเย็นให้แม่ทัพเซ่าเป็นทางเลือกเพียงหนึ่งเดียว ถ้ามีใครก็ตามสามารถทำแทนได้ข้าไม่มีทางออกโรง"

ทุกคนยิ่งฟังยิ่งสับสน ไฉนฟังน้ำเสียงของคุณหนูหลีแล้วไม่อยากถอนพิษให้เซ่าหมิงยวนอย่างยิ่งเลยเล่า เซ่าหมิงยวนไม่น่าจะเคยล่วงเกินนางกระมัง

"ตอนนี้ข้าต้องการลูกมือคนหนึ่ง ส่วนคนอื่นๆ ห้ามเข้ามาใกล้ประตูห้อง..."

ไม่ทันสิ้นเสียงของเฉียวเจา มีหลายคนพูดประสานเสียงกัน "ข้าเอง"

เฉียวเจามองฉือชั่นก่อนค่อยมองหยางโฮ่วเฉิง ถึงมองไปทางเฉียวโม่อีกทีแล้วทอดถอนใจ

ฉือชั่นไม่ได้แน่นอน นิสัยคุ้มดีคุ้มร้ายอย่างนั้น ประเดี๋ยวถ้าเกิดประสาทเสียขึ้นมาจะทำฉันใด

พี่หยางก็ไม่ได้ รู้สึกไม่วายว่าเขาเก็บความลับไม่อยู่

พี่ใหญ่...

เฉียวเจาส่ายศีรษะกับตนเอง

พี่ใหญ่ก็ไม่ได้

พอนึกถึงภาพถอดเสื้อเซ่าหมิงยวนออกต่อหน้าพี่ใหญ่แล้ว นางตะขิดตะขวงใจเหลือเกินจริงๆ

"เฉินกวง เจ้าเถอะ"

ฉือชั่นทำหน้าบูดบึ้ง "เพราะอะไรข้าถึงไม่ได้"

เฉียวเจาแย้มยิ้ม "พี่ฉือรูปงามเกินไป ข้ากลัวเสียสมาธิเจ้าค่ะ"

ทุกคนถึงกับพูดอะไรไม่ออก "..."

เหตุผลนี้ดียิ่งนัก ถึงกับหาคำแย้งกลับไม่ได้

ฉือชั่นโมโหจนพูดไม่ออกอย่างเห็นได้ชัด

ทุกคนพากันถอยออกไป เหลือเพียงเฉียวเจากับเฉินกวงผู้ถูกเลือก

"คุณหนูสาม ข้าไม่เป็นอะไรสักอย่างเลยนะ จะให้ข้าทำอะไรขอรับ" เฉินกวงหวาดหวั่นใจอยู่สักหน่อย

ท่านแม่ทัพดูท่าทางอาการสาหัสมาก เขาไม่มีความรู้เรื่องรักษาโรคแม้แต่น้อยนิด เกิดทำพลาดขึ้นมา จะไม่เป็นการทำร้ายท่านแม่ทัพหรอกหรือ

"ทำตามที่ข้าบอกเท่านั้นเป็นพอ"

"ได้ๆ คุณหนูสามเชิญสั่งกำชับขอรับ" เฉินกวงกลืนน้ำลายอึกหนึ่งพลางลอบให้กำลังใจตนเอง

ต้องทำได้ เพื่อท่านแม่ทัพแล้ว ไม่ได้ก็ต้องได้!

"ถอดเสื้อของแม่ทัพเซ่าออกเดี๋ยวนี้เลย"

"อะไรนะ" เฉินกวงแทบล้มทั้งยืน เขาต้องฟังผิดไปแล้วเป็นแน่กระมัง

"ถอดเสื้อของแม่ทัพเซ่าออก!"

"คุณหนูสาม นะ...นี่ไม่ดีกระมัง ท่านแม่ทัพของข้ายังป่วยอยู่นะขอรับ"

เฉียวเจาแทบจะทั้งฉิวทั้งขัน "หรือไม่ก็เปลี่ยนให้คุณชายฉือเข้ามา"

"ข้าเอง" เฉินกวงลุกลนสืบเท้าขึ้นหน้าหนึ่งก้าวถอดเสื้อให้เซ่าหมิงยวนจนมือเป็นระวิง

เฉินกวงเทิดทูนบูชาเซ่าหมิงยวนประหนึ่งเทพสงครามเสมอมา เวลานี้ต้องเปลื้องอาภรณ์เขา ในใจจึงบังเกิดแรงตึงเครียดมหาศาล พอถอดเสื้อตัวบนท่านแม่ทัพออกแล้วก็ลืมคำสั่งของเฉียวเจาด้วยความตื่นเต้น ยื่นมือไปจะปลดสายคาดเอว

"หยุดมือ!" แม่นางเฉียวผู้เยือกเย็นเป็นนิจแทบโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยงเลยทีเดียว

สารถีผู้นี้โง่งมใช่หรือไม่ เขาจะถอดกางเกงของเซ่าหมิงยวนด้วยเหตุใด

เฉียวเจาหน้าแดงระเรื่อ นางหยิบเข็มเงินแผงหนึ่งในถุงผ้าปักออกมาแล้วเข้าไปใกล้เซ่าหมิงยวน

บนตัวบุรุษซึ่งนอนอย่างสงบบนเตียงมีริ้วรอยบาดแผลเป็นลายพร้อยส่งผลให้มือของนางชะงักไป

ราษฎรชาวต้าเหลียงมักพูดว่ารอยแผลคือเกียรติภูมิอันยิ่งใหญ่ที่สุดของบุรุษที่เข้าสู่สมรภูมิรบ ดังนั้นคนผู้นี้ถึงได้รับการยกย่องเชิดชูจากอาณาประชาราษฎร์ถึงเพียงนี้ใช่หรือไม่

แต่แม่ทัพหนุ่มซึ่งเป็นที่ยกย่องเชิดชูของชาวประชาผู้หนึ่งเช่นนี้มารดากลับไม่รักเขา

เฉียวเจาถือเข็มไว้พร้อมกับสั่งการเฉินกวง "หลังฝังเข็มเล่มนี้เป็นไปได้มากว่าแม่ทัพเซ่าจะฟื้นสติ เจ้าต้องตรึงตัวเขาเอาไว้ไม่ให้ขยับยุกยิกเป็นอันดับแรก"

"ขอรับ" เฉินกวงผงกศีรษะถี่รัว

เฉียวเจาตั้งสมาธิแล้วฝังเข็มเงินตรงจุดชีพจรใต้หน้าอกของชายหนุ่ม นางเพิ่งยกมือออก เซ่าหมิงยวนก็ลืมตาแล้ว

นัยน์ตาเขาเป็นสีดำสนิท แววงุนงงในนั้นจางหายไปเร็วกว่าปกติ สัญชาตญาณอันเฉียบไวทำให้กล้ามเนื้อแข็งเกร็งในพริบตา เขาลุกขึ้นนั่ง

"ท่านแม่ทัพยังขยับไม่ได้นะขอรับ!" เฉินกวงกดบ่าของเซ่าหมิงยวนพลางตะโกนเสียงดัง

"อย่าขยับ" เฉียวเจาเตือนเสียงเบาๆ

ทั้งที่เสียงขององครักษ์ดังกว่าจนกลบเสียงพูดแผ่วเบานั่นไว้ แต่ราวกับเซ่าหมิงยวนได้ยินเพียงคำว่า 'อย่าขยับ'

เขาไม่ขยับ จากนั้นเพิ่งรู้ตัวภายหลังว่าตนเองไม่ได้สวมเสื้อ!

ชั่วพริบตานั้นหัวสมองของชายหนุ่มอึงอลว่างเปล่า อาการตอบสนองของเขาแทบจะเป็นไปตามสัญชาตญาณ เขาดึงผ้าห่มแพรมาปกปิดร่างกาย พูดเสียงเรียบว่า "ออกไป"

"ท่านแม่ทัพ คุณหนูสามจะขับพิษไอเย็นให้ท่าน..."

เซ่าหมิงยวนตัดบทเฉินกวงทันที "เฉินกวง พาคุณหนูหลีออกไป"

ครั้นเห็นผู้ใต้บังคับบัญชายังลังเลใจ สุ้มเสียงของเขาปึ่งชาขึ้น "มีอันใดรึ ข้าสั่งเจ้าไม่ได้แล้วหรือ"

เฉินกวงสะดุ้งเฮือก เขารีบพูดขึ้น "ข้าน้อยน้อมรับคำสั่ง"

"คุณหนูสาม พวกเราออกไปเถอะขอรับ"

เฉียวเจาทำหน้าขรึมลง "ไม่ออกไป"

เจ้าคนบ้าแสดงท่าทางเช่นนี้หมายความว่าอะไร อย่างกับว่านางจะลวนลามเขากระนั้น

ไหนบอกว่าเก่งกาจปราดเปรื่องถึงพร้อมทั้งปัญญาและความกล้าหาญมิใช่หรือ ไฉนยังถือคติที่คร่ำครึอยู่อีก

เป็นที่ประจักษ์ชัดว่าชายหนุ่มคิดไม่ถึงว่าเฉียวเจาจะปฏิเสธทันทีทันใดเช่นนี้ เขาข่มความเก้อกระดากไว้กล่าวขึ้น "ข้าย่อมรู้ดีว่าสภาพร่างกายของตนเองเป็นอย่างไร เชิญคุณหนูหลีออกไปก่อนเถอะ"

เฉียวเจาหยิบเข็มเงินเล่มที่สองขึ้น พูดด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ "ตอนนี้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับแม่ทัพเซ่า ท่านเป็นคนป่วย ส่วนข้าเป็นหมอ คำขอที่ดื้อแพ่งไร้เหตุผลของคนป่วย หมอไม่ต้องให้ความสนใจใดๆ ทั้งสิ้น"

เซ่าหมิงยวนอึ้งงันไป

มีชีวิตมายี่สิบเอ็ดปี เป็นครั้งแรกที่มีคนพูดว่าเขา 'ดื้อแพ่งไร้เหตุผล'

เฉินกวงอ้าปากค้าง

สวรรค์ ข้าว่าแล้วเชียว ความห้าวหาญของคุณหนูสามหาใช่คนธรรมดาจะเทียบเคียงได้!

"เฉินกวง เอาผ้าห่มบนตัวแม่ทัพเซ่าออก"

"ท่านแม่ทัพ..." เฉินกวงรวบรวมความกล้ายื่นมือไป

เซ่าหมิงยวนมองมือเฉินกวงด้วยแววตาดุดัน เขาพูดเสียงเย็นๆ "เอามือเจ้าออกไป"

เฉินกวงรีบเอามือไพล่หลังแล้ววิ่งไปนั่งยองๆ ตรงหน้าประตู เพื่อแสดงให้เห็นว่าเขาไม่อยู่ในนี้เสียเลย

เขาเจียนจะโดนท่านแม่ทัพกับคุณหนูสามร่วมมือกันบีบคั้นจนตาย

อยู่แล้ว สุดปัญญาจะเป็นลูกมือได้จริงๆ แต่ยังพอจะช่วยเฝ้าประตูไว้อย่างแน่นหนาให้คนทั้งสองได้

สภาพการณ์ในเวลานี้ไม่ว่าอย่างไรก็ปล่อยให้คนอื่นเห็นไม่ได้

เฉียวเจายื่นมือไปดึงผ้าห่มแพรบนตัวเซ่าหมิงยวน พูดอย่างเยือกเย็น "ปล่อยมือ"

เซ่าหมิงยวนไม่รู้ว่าควรจะรับมือเช่นไรดีโดยสิ้นเชิง

เพราะอะไรถึงมีเด็กสาวเช่นคุณหนูหลี

เขาเป็นผู้ใหญ่แล้ว เป็นไปไม่ได้ที่จะพูดว่า 'ไม่ปล่อย' เหมือนเด็กๆ แต่ให้เขาปล่อยมือก็ต้องเปลือยกายต่อหน้าเด็กสาวผู้นี้ นั่นก็น่ากระอักกระอ่วนเกินไปจริงๆ

แม่ทัพหนุ่มจับผ้าห่มไว้ไม่เอื้อนเอ่ยวาจา

แม่นางเฉียวแทบจะทั้งฉิวทั้งขันเลยทีเดียว

คนผู้นี้กระทำตัวเป็นเด็กน้อยหรือไม่ นึกว่าไม่พูดก็ไม่ปล่อยมือได้แล้วหรือ

"แม่ทัพเซ่าจะไม่ปล่อยมือจริงๆ หรือเจ้าคะ"

258

เซ่าหมิงยวนจับผ้าห่มแน่นขึ้น

เฉียวเจากล่าวเสียงเนิบนาบ "ข้าขอเตือนแม่ทัพเซ่าสักคำ ถ้าท่านปัดโดนเข็มเงินข้างใต้อกหลุดออกก็จะกลับไปหมดสติดังเดิมอีกครั้ง"

เซ่าหมิงยวนก้มหน้าโดยไม่ทันคิด เขาไม่รู้สึกว่ามีเข็มเงินอยู่บนตัว เพราะขณะนี้อวัยวะภายในทุกส่วนล้วนกำลังเจ็บปวดอยู่

เห็นเหงื่อเย็นผุดเต็มหน้าผากเขา เฉียวเจาลอบถอนใจเบาๆ

ที่แท้เขายังรู้จักเจ็บ

นางนึกว่าได้เจอกับคนที่หนังทองแดงกระดูกเหล็ก พิษไอเย็นแทรกซึมเข้าหัวใจยังมีกำลังวังชาแย่งผ้าห่มกับนาง

"ท่านแม่ทัพเป็นคนป่วย ข้าเป็นหมอ ในเวลาอย่างนี้ ในสายตาของหมอไม่แบ่งชายหญิง หวังว่าแม่ทัพเซ่าจะเข้าใจได้เจ้าค่ะ"

โกหก!

เฉินกวงที่นั่งยองๆ อยู่หน้าประตูแอบแย้งขึ้นในใจ เมื่อครู่เขาปลดสายคาดเอวของท่านแม่ทัพ คุณหนูสามยังเอ็ดใส่เขาอยู่เลย ตอนนี้ถึงกับโกหกท่านแม่ทัพว่าไม่แยกแยะชายหญิง

"อาการจากพิษไอเย็นของข้าเคยเชิญท่านหมอมาตรวจหลายคน พวกเขาล้วนหมดทางจะรักษาได้" เซ่าหมิงยวนบอกกล่าว

แดนเหนืออากาศหนาวจัด หมอที่นั่นย่อมชำชองเรื่องโรคภัยที่เกิดจากความหนาวเย็นมากกว่าหมอทางเมืองหลวง เรื่องที่พวกเขายังบอกว่าสุดปัญญา คุณหนูหลีสามารถทำได้หรือ

อีกอย่างถึงคนป่วยในสายตาผู้เป็นหมอจะไม่แยกแยะชายหญิง แต่เขาไม่ใช่หมอ เขาเป็นคนป่วย...

เขาไม่อยากให้วันหน้าพบหน้าคุณหนูหลีก็จะคิดถึงเหตุการณ์น่ากระอักกระอ่วนในวันนี้

"แต่หมอเหล่านั้นล้วนมิใช่ข้าเจ้าค่ะ" เฉียวเจาเห็นเขาเจ็บปวดอย่างรุนแรง สุดท้ายก็ใจอ่อนลงหลายส่วน นางพูดอ้อนวอน "พิษไอเย็นในตัวท่านแทรกซึมเข้าชีพจรหัวใจ จะประวิงเวลาอีกไม่ได้ หรือว่าท่านไม่ถนอมร่างกายของตนเลยสักนิดเจ้าคะ"

เห็นเซ่าหมิงยวนยังไม่ปริปาก เฉียวเจาเน้นเสียงหนักขึ้น "มีชีวิตอยู่ไม่ถึงหนึ่งปี ท่านก็ไม่แยแสหรือ"

"ข้า..." เซ่าหมิงยวนไม่รู้ว่าควรจะพูดอะไรดี

ไม่แยแส? ใครบ้างเล่าจะไม่แยแสชีวิตตน

แต่บางครั้งเมื่อคิดถึงสิ่งที่แบกรับมาตลอดหลายปีนี้ เขารู้สึกอ่อนล้าเหลือประมาณ

เฉียวเจาหลุบตาลง "ในเมื่อแม่ทัพเซ่าไม่แยแส แต่อย่างไรก็ต้องมี

บางคนห่วงใยท่าน ฉะนั้นเพื่อไม่ให้คนที่ห่วงใยท่านต้องเสียใจ แม่ทัพเซ่าอย่าดึงดันจะดีกว่านะเจ้าคะ"

เฉินกวงพยักหน้าแรงๆ คุณหนูสามพูดได้ดีเหลือเกิน หากท่านแม่ทัพล้มลง พวกเขาจะทำอย่างไร

ติดตามท่านแม่ทัพถึงจะมีเนื้อกิน ได้สู้รบ ดื่มสุราฤทธิ์แรงที่สุด หาความสุขกับหญิงสาวแสนงาม...เฮ้อ เรื่องหลังสุดยังไม่เป็นความจริงเลย!

เซ่าหมิงยวนคลายมือออกเงียบๆ

เฉียวเจาโยนผ้าห่มแพรที่เกะกะขวางทางไว้ด้านข้าง เห็นเข็มตรงใต้อกชายหนุ่มยังไม่หลุดหล่น เรียวคิ้วงามคลายออก นางโน้มตัวไปฝังเข็มเล่มที่สอง

เข็มเงินถูกปักถี่ๆ เรียงวนรอบทรวงอกของชายหนุ่ม เฉียวเจาพูดอธิบาย "วันนี้จะไล่พิษไอเย็นที่แทรกเข้าหัวใจให้ออกไปอยู่ที่จุดอื่นก่อน"

นางอยู่ใกล้มาก ทั้งประสาทสัมผัสของผู้ฝึกยุทธ์ยังเฉียบไว เซ่าหมิงยวนรับรู้ถึงลมหายใจของเด็กสาวที่พ่นรดใส่หน้าอกได้ชัดเจน ยังมีปลายผมที่ไล้ผ่านผิวเนื้อทีแล้วทีเล่า

ร่างกายของเขาเย็นเฉียบจึงรู้สึกถึงไออุ่นจากปลายนิ้วของเด็กสาวได้มากขึ้น

เซ่าหมิงยวนไม่เปล่งเสียงพูด เบนสายตาออกอย่างกระดากกระเดื่อง

เขามองปราดเดียวก็เห็นเฉินกวงตรงหน้าประตูยกมือกุมสองแก้มพลางชำเลืองมองมาด้วยสีหน้ากระหยิ่มใจแล้วอดหน้าร้อนผ่าวไม่ได้

อื้อ ไม่ได้ยืดเส้นยืดสายนานแล้ว อีกเดี๋ยวฝึกซ้อมกับเฉินกวงก็ได้

เฉียวเจาฝังเข็มเล่มสุดท้ายแล้วคลายใจลงได้เล็กน้อย ตั้งท่าจะพูดก็เหลือบเห็นสองหูของเซ่าหมิงยวนแดงก่ำ นางนิ่งงันไปอย่างช่วยไม่ได้

คนผู้นี้...อายอยู่หรือ

เดิมทีในใจของแม่นางเฉียวสงบนิ่งเฉย ครั้นประจักษ์ได้ว่าเซ่าหมิงยวนกำลังขัดเขิน ซ้ำเบื้องหน้ายังเป็นแผงอกกว้างล่ำสันก็หน้าร้อนผะผ่าวอย่างไร้สาเหตุ นางเลื่อนสายตาลงล่างก็มองเห็นกล้ามเนื้อท้องครัดเคร่งเป็นมัดๆ ของชายหนุ่มทันใด

เพราะอะไรตรงนี้เป็นเช่นนี้นะ ดูแตกต่างจากสตรียิ่งนัก

นิสัยอยากรู้อยากเห็นกำเริบขึ้น เฉียวเจาลืมความตะขิดตะขวงใจนิ่งมองอย่างเผลอตัวไปชั่วขณะ

เซ่าหมิงยวนกลั้นหายใจ ตัวแข็งเกร็งไปหมด อุ้งมือมีเหงื่อซึมออกมาในชั่วอึดใจ

คุณหนูหลี นาง...มองอะไรอยู่

ว่าแล้วเชียว เช่นนี้มันน่ากระอักกระอ่วนใจเกินไปแล้ว!

เซ่าหมิงยวนอดขุ่นเคืองตนเองไม่ได้ที่เมื่อครู่นี้มิได้ยืนกราน ทว่าเสี้ยวเวลาที่หมิ่นเหม่เฉกนี้ แม้แต่อากาศรอบตัวยังละม้ายมีเปลวไฟที่มองไม่เห็นไหลวนอยู่ ทำให้เขาไม่กล้าผลีผลามอ้าปากพูด

แสร้งทำเป็นไม่รับรู้อะไรทั้งสิ้นน่าจะเป็นวิธีที่ดีที่สุด แม่ทัพเซ่าคิดคำนึงในใจ *แต่ว่า...คุณหนูหลีมองดูเป็นเวลานานเกินไปแล้วหรือไม่*

เหงื่อบนหน้าผากซึมออกมามากขึ้นๆ จนไหลหยดลงบนหน้าท้องพอดีประหนึ่งเม็ดฝนวสันต์อันซุกซนหยดลงกระทบผืนดินแข็งกระด้างหลังผ่านฤดูหนาวที่เย็นเยือกยาวนาน ปลุกสรรพสิ่งที่หลับใหลอยู่ให้สะดุ้งตื่นขึ้น

เฉียวเจาหลุดจากภวังค์ในใจนางนึกกระดาก ทว่าไม่แสดงออกทางสีหน้าใดๆ "อื้อ พิษไอเย็นไม่แพร่กระจายมาถึงตรงนี้"

เซ่าหมิงยวนเงียบงัน นานครู่ใหญ่แม่ทัพหนุ่มจึงเอ่ยปากถาม "จะเสร็จ

ได้เมื่อไรหรือ"

"ยังต้องรออีกประเดี๋ยว แม่ทัพเซ่าอย่าเพิ่งพูด รอเล็บของท่านเปลี่ยนเป็นสีเขียวก็ดึงเข็มออกได้"

เซ่าหมิงยวนรู้สึกได้ว่าความเย็นที่วนเวียนอยู่ตรงกลางอกบรรเทาลงมาก เขาจึงกะพริบตาเป็นเชิงว่า 'เข้าใจแล้ว'

แม่นางเฉียวเลื่อนสายตาไปตรงกล้ามเนื้อท้องของแม่ทัพหนุ่มอีกครา

ฉะนั้นตรงนั้นคงจะแข็งๆ ใช่หรือไม่

เซ่าหมิงยวนเหลือบตาขึ้นมองเหนือศีรษะให้รู้แล้วรู้รอด เขาอดคิดมากไม่ได้อยู่ร่ำไป ต้องเป็นเขาที่ตื้นเขินเกินไปแน่นอน จึงไม่อาจเข้าใจถึงเมตตาจิตตามประสาผู้เป็นแพทย์ของคุณหนูหลี

เวลาล่วงผ่านไปอย่างเชื่องช้า สำหรับเซ่าหมิงยวนแล้วแต่ละเค่อๆ ล้วนยาวนานเป็นพิเศษ ส่วนคนอื่นๆ ที่รออยู่นอกห้องก็เป็นเช่นนี้เหมือนกัน

"ตกลงว่าคุณหนูหลีช่วยถอนพิษไอเย็นให้ถึงเฉวียนด้วยวิธีใดกันแน่ นานปานนี้แล้วไฉนยังไม่มีความเคลื่อนไหวใดเลย" หยางโฮ่วเฉิงเป็นคนใจร้อน เขายืนอยู่ตรงระเบียงยาวชะเง้อชะแง้ไปทางประตูห้องบ่อยๆ

"เลิกบ่นได้แล้ว น่ารำคาญ" ฉือชั่นพูดเสียงกระด้าง

แม่นางน้อยนั่นทำอะไรอยู่ข้างใน นางถอนพิษให้เซ่าหมิงยวนได้จริงๆ หรือ อึ มีอะไรถึงให้ใครรบกวนไม่ได้ ข้าไม่ได้พูดพล่ามแบบหยางเอ้อร์สักหน่อย!

ขณะทุกคนที่รออยู่ข้างนอกคิดกันไปต่างๆ นานา พลันได้ยินคนส่งเสียงรายงาน "ท่านโหวมาแล้ว"

ท่านโหว?

พวกเขาเงยหน้าขึ้นมองไปก็เห็นบุรุษวัยกลางคนเรือนกายผ่ายผอม

ผู้หนึ่งสาวเท้าเข้ามา

พวกฉือชั่นสบตากันไปมา

จิ้งอันโหวมาได้อย่างไรกัน

ชั่วพริบตาเดียวจิ้งอันโหวก็เดินมาถึง

"ท่านโหว" ต่อให้เป็นฉือชั่นที่นิสัยไม่อยู่กับร่องกับรอย เมื่อพบจิ้งอันโหวแล้วยังคงกล่าวทักทายอย่างให้เกียรติมากในฐานะบิดาของเซ่าหมิงยวน

จอนผมสองข้างของจิ้งอันโหวมีผมขาวแซมประปราย ดวงตาสีดำสนิทแฝงแววเจนโลก เขาพยักหน้าเป็นการทักทายตอบพวกเขาแล้วถามไถ่ขึ้น "หมิงยวนเล่า เขาเป็นอย่างไรบ้าง"

"ถิงเฉวียนอยู่ในห้องนั้นขอรับ หมอกำลังรักษาอาการให้อยู่"

จิ้งอันโหวย่างเท้าไปทางหน้าประตูห้องสองก้าว

"หมอฝังเข็มอยู่ เวลานี้เกรงว่าไม่เหมาะจะรบกวนขอรับ" ฉือชั่นเปล่งเสียงบอก

"ไม่รู้ว่าเป็นหมอที่เชิญมาจากที่ใดหรือ"

หยางโฮ่วเฉิงได้ยินแล้วลอบร้อนใจแทนเฉียวเจา เผอิญเขาไม่มีปฏิภาณไหวพริบอะไรเลยมองไปทางฉือชั่นอย่างช่วยไม่ได้

"เป็นหมอที่องครักษ์ของถิงเฉวียนเชิญมาขอรับ" ฉือชั่นตอบคำถามของจิ้งอันโหวแบบเลี่ยงๆ ได้อย่างแยบคาย

อายุยังน้อยก็กระอักเลือดเป็นเรื่องที่ร้ายแรงเอาการอยู่ จิ้งอันโหวยังไม่วางใจดุจเก่า เขาซักถามต่อ "องครักษ์ที่เชิญหมอมาเล่า"

"เอ่อ...เป็นลูกมือให้ท่านหมออยู่ในห้องขอรับ"

หยางโฮ่วเฉิงแอบชูนิ้วโป้งให้ฉือชั่น

ฉือชั่นกลับกลอกตาขึ้น

จะชูนิ้วโป้งด้วยเหตุใด ดูทีท่านี้ของจิ้งอันโหวแล้วต้องรอต่อไปแน่ ประเดี๋ยวเห็นแม่นางน้อยออกมาจากห้องของเซ่าหมิงยวน นั่นต่างหากถึงจะสนุกครึกครื้น

259

ภายในห้อง เฉียวเจาลุกขึ้นกะทันหัน

เซ่าหมิงยวนตาเป็นประกาย รู้สึกคล้ายว่าจะหมดทุกข์หมดโศกแล้ว

ในที่สุดก็เสร็จเสียที!

แม่นางเฉียวเดินไปข้างโต๊ะรินน้ำถ้วยหนึ่ง จากนั้นถือมันไว้ด้วยสองมือกลับมานั่งที่เก้าอี้ตามเดิม

เซ่าหมิงยวนอึ้งงัน *เพราะอะไรถึงมีเด็กสาวเยี่ยงนี้*

แม่นางเฉียวดูจนพอใจแล้วก็วางท่าสุขุมมาก นางพูดปลอบใจเขา "แม่ทัพเซ่าไม่ต้องร้อนใจ"

เซ่าหมิงยวนหลับตาลง

ลองให้คนอื่นมาเปลือยกายท่อนบนต่อหน้าสตรีที่ไม่นับว่าคุ้นเคยกันนางหนึ่งดูสิ ไม่ร้อนใจก็แปลกแล้ว

ไม่สิ ถึงคุ้นเคยกันก็ไม่ได้!

ยังดีที่เวลานี้มีข่าวลือว่าข้าหมดน้ำยาแพร่กระจายอยู่ข้างนอก คุณหนูหลีคงจะคิดเช่นนี้เหมือนกันกระมัง

เมื่อคิดถึงตรงนี้ แม่ทัพหนุ่มอดรู้สึกโชคดีไม่ได้ ทว่าหลังจากนั้นก็ชักฉงนใจตงิดๆ

หรือว่าเป็นเพราะอย่างนี้ คุณหนูหลีถึงทำตัวตามสบายได้เฉกนี้

เซ่าหมิงยวนพลันคับอกคับใจขึ้นมาอีก

"ได้แล้ว" เฉียวเจาวางถ้วยน้ำลงแล้วยื่นมือไปจับมือเซ่าหมิงยวน

เขาอยากดึงมือคืนตามสัญชาตญาณแต่กลับถูกจับแน่นขึ้น

"อย่าขยุกขยิก" เด็กสาวมีสีหน้าเคร่งขรึม นางพูดสั่งสอน "ตอนนี้ท่านเป็นคนป่วย ไม่เชื่อฟังคำพูดของหมอได้เช่นไร"

เซ่าหมิงยวนนิ่งเงียบหลุบตาลง

เฉียวเจาหยิบเข็มเงินส่องประกายแวววาวเล่มหนึ่งขึ้นและเอ่ยเตือน "เอาเข็มแทงเข้าไปในเล็บค่อนข้างเจ็บ แต่นี่เป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้เช่นกัน เพราะต้องเจาะเอาพิษไอเย็นที่แทรกเข้าหัวใจออกมาถึงจะดึงเข็มรอบอกท่านออกได้"

เซ่าหมิงยวนพยักหน้าเล็กน้อยเป็นเชิงว่า 'เข้าใจแล้ว'

"เช่นนั้นข้าจะเริ่มแล้วนะ ห้ามขยับเด็ดขาด ถ้าเจ็บจนทนไม่ไหว..." เฉียวเจานิ่งคิดแล้วหยิบผ้าสะอาดผืนหนึ่งในแขนเสื้อขยำเป็นก้อนกลมยัดใส่ปากชายหนุ่ม "อื้อ เท่านี้ก็เรียบร้อย"

เซ่าหมิงยวนซึ่งมีผ้ายัดปากอยู่ทำสีหน้าไม่รู้จะร้องไห้หรือหัวเราะดี

เขาไม่เคยทนเจ็บเช่นใดมาบ้าง เข็มแทงเข้าเล็บจะสักเท่าไรกันเชียว คุณหนูหลีทำเช่นนี้เหมือนเด็กน้อยเกินไปจริงๆ

กระนั้นไม่รู้ด้วยเหตุผลกลใด ส่วนลึกในใจของเขามีกระแสอุ่นผ่าวๆ

ไหลรินผ่าน

เฉียวเจาชายตามองเขาพลางกล่าวเสียงเรียบ "แม่ทัพเซ่าอย่านึกว่าความเจ็บเช่นนี้ไม่นับว่ามีอะไร สิบนิ้วเชื่อมใจ เจ็บปวดเสียยิ่งกว่าบาดแผลจากดาบหรือกระบี่อีก"

เซ่าหมิงยวนพยักหน้าน้อยๆ เป็นคำรบที่สองบ่งบอกว่า 'น้อมรับคำสั่งสอน'

"เฉินกวง ช่วยหยิบผ้านุ่มๆ อุ่นๆ มาให้ข้าสักสองผืน"

"ได้ขอรับ!" เฉินกวงลุกขึ้นยืนอย่างคึกคักราวกับดื่มยาชูกำลัง เขาเดินเลี้ยวเข้าไปด้านหลังฉากกั้นเอาผ้าเนื้อนุ่มสะอาดผืนหนึ่งชุบน้ำร้อนจนเปียกชุ่ม บิดจนแห้งแล้วนำไปให้เฉียวเจา

นางใช้มือหนึ่งจับนิ้วมือของเซ่าหมิงยวน อีกมือหนึ่งถือเข็มเล็งตรงปลายนิ้วระหว่างเนื้อกับเล็บแล้วแทงลงไป

ถึงเคยประสบผ่านการเข่นฆ่านองเลือดในสมรภูมิมาแล้ว เฉินกวงยังเบือนหน้าหนีอย่างทนดูไม่ได้

ทว่าสีหน้าของเซ่าหมิงยวนเรียบเฉย แววตาไร้รอยกระเพื่อมไหว

ยามเข็มเงินแทงลงมา กล้ามเนื้อทั้งสรรพางค์กายของชายหนุ่มเขม็งตึงในพริบตา แต่นิ้วมือไม่สั่นกระตุกแม้เพียงนิด

เฉียวเจาตวัดสายตามองเขาอย่างอดใจไม่อยู่

คนป่วยเยี่ยงนี้ช่างทำให้หมอเบาแรงจริงๆ

เพื่อย่นเวลาที่เซ่าหมิงยวนต้องเจ็บปวดทรมาน เฉียวเจาลงมืออย่างว่องไว ไม่นานนักก็เจาะเลือดให้เขาครบทั้งสิบนิ้ว

หยดโลหิตซึมออกมาจากซอกเล็บช้าๆ เพิ่งจับตัวกันก็กลายเป็นน้ำแข็งสีแดงคล้ำเกาะอยู่ตรงปลายนิ้ว

"ผ้านุ่มๆ" เฉียวเจายื่นมือไปโดยไม่เงยหน้าขึ้น เฉินกวงรีบวางผ้าผืนหนึ่งบนมือนาง

เด็กสาวก้มหน้าเอาผ้าอุ่นจัดบรรจงเช็ดคราบเลือดบนปลายนิ้วชายหนุ่มออกอย่างถี่ถ้วน

เซ่าหมิงยวนมองนางเงียบๆ

"เสร็จแล้ว" เฉียวเจาผ่อนลมหายใจเฮือกหนึ่ง จากนั้นโยนผ้าเนื้อนุ่มให้เฉินกวง แล้วหันกลับมาช้อนตาขึ้นมองเขา "รู้สึกดีขึ้นบ้างหรือไม่เจ้าคะ"

แม่ทัพเซ่าที่มีผ้าอุดปากอยู่กะพริบตาปริบๆ

ตกลงว่าเอาผ้าออกได้หรือยัง

เฉียวเจาคลายยิ้มยื่นมือไปหยิบผ้าออก นางโน้มตัวไปพลางบอกเสียงนุ่มนวล "ข้าดึงเข็มออกให้ท่าน"

ปลายผมของนางไล้ผ่านแผงอกอีกครา เขารู้สึกจั๊กจี้อยู่บ้าง

เซ่าหมิงยวนไม่เคยใกล้ชิดกับสตรีผู้หนึ่งถึงเพียงนี้มาก่อน เขามองเห็นใบหูสมส่วนได้รูปของนางรวมถึงไรขนเล็กละเอียดบนนั้นได้อย่างชัดเจน ยังมีต่างหูทรงดอกติ่งเซียงขนาดเล็กตรงติ่งหูด้วย

ต่างหูดอกติ่งเซียงทำด้วยเงิน เรียบง่ายจนชวนให้ทอดถอนใจ

เซ่าหมิงยวนอดคิดไม่ได้ว่า *ก่อนหน้านี้ข้ามอบเงินหยวนเป่าหนึ่งกล่องกับแผ่นทองคำพับหนึ่งหีบให้คุณหนูหลีไม่ใช่หรือ หรือว่าจะน้อยเกินไป*

อืม ค่ารักษาหนนี้ต้องมอบให้เป็นก้อนโตมากขึ้นจึงจะดี

พอปลายนิ้วนุ่มนิ่มอุ่นร้อนของเด็กสาวแตะลงบนผิวกาย เซ่าหมิงยวนก็แข็งเกร็งไปทั้งตัว

เฉียวเจาเหลือบตาขึ้นมองเขาพลางพูดปลอบว่า "ครั้งนี้ไม่เจ็บแล้วเจ้าค่ะ"

ชายหนุ่มรู้สึกหัวหมุนคว้าง ดูเหมือนว่าความคิดอ่านช้าลงกว่าปกติอย่างมาก แต่ถ้อยคำที่ดังอยู่ข้างใบหูนั่นแจ่มชัดสุดจะเปรียบว่า 'ครั้งนี้ไม่เจ็บแล้วเจ้าค่ะ'

จากวัยเด็กสู่วัยแรกรุ่นจนมาถึงทุกวันนี้ ถ้าเขาไม่ได้อยู่ในลานฝึกยุทธ์ของจวนโหวก็ใช้เวลาอยู่กลางสนามรบที่แดนเหนือ ทว่าไม่มีสักคนหนึ่งเคยพูดกับเขาว่า 'เจ็บอยู่บ้าง อดทนสักนิด' หรือ 'ครั้งนี้ไม่เจ็บแล้ว...'

นี่เขาถึงกับได้ยินคำพูดเช่นนี้จากปากของเด็กสาวที่ยังไม่เติบใหญ่เต็มที่นางหนึ่ง

กว่าเซ่าหมิงยวนจะดึงความคิดคืนมา เฉียวเจาก็ดึงเข็มเงินออกหมดแล้ว นางรับผ้านุ่มสะอาดอีกผืนหนึ่งจากมือเฉินกวงมาเช็ดหน้าอกของเขา

เซ่าหมิงยวนเพียงรู้สึกว่าพอผ้าอุ่นจัดผืนนั้นสัมผัสกับตัวเขาละม้ายมีไฟแผดเผาอยู่ เขาพูดเสียงพร่า "เรื่องนี้ไม่ต้องรบกวนคุณหนูหลีให้เฉินกวงทำเถอะ"

คราวนี้เฉียวเจามิได้ทักท้วง นางคืนผ้าเนื้อนุ่มให้เฉินกวงพร้อมพูดกำชับ "เช็ดตัวให้แม่ทัพเซ่าซ้ำๆ จนกระทั่งผิวเป็นสีแดงเรื่อๆ ค่อยสวมอาภรณ์"

"ขอรับ" เฉินกวงไม่กล้าพูดออกมาซึ่งหน้า ได้แต่ลอบถอนใจด้วยความเสียดายไม่หยุด เขารับผ้ามาเช็ดตัวเซ่าหมิงยวนอย่างเชื่อฟัง

ฝ่ายเฉียวเจาเดินไปล้างมือที่ด้านหลังฉากกั้น

รอเมื่อนางย้อนกลับมาอีกที เซ่าหมิงยวนก็สวมเสื้อตัวบนเรียบร้อย

แม่นางเฉียวไล่สายตาลงล่างไปหยุดอยู่ตรงหน้าท้องของเขาอย่างห้ามไม่อยู่ นางรำพึงในใจ *อืม สวมอาภรณ์แล้วมองไม่ออกโดยสิ้นเชิง*

ครั้นสังเกตเห็นจุดที่สายตาของนางจับจ้องอยู่ เซ่าหมิงยวนพลันหน้าร้อนผ่าวตามสัญชาตญาณ เขากระแอมกระไอเสียงหนึ่งก่อนกล่าว "วันนี้ต้องขอบคุณคุณหนูหลีเป็นอันมาก"

"ไม่เป็นไรเจ้าค่ะ" ใบหน้าของเฉียวเจาประดับรอยยิ้ม จับความรู้สึกใดๆ ที่ผิดแผกไปไม่ออก

เซ่าหมิงยวนลอบละอายใจ คุณหนูหลีต่างหากคือผู้เป็นหมออย่างแท้จริง ถึงสงบเยือกเย็นเช่นนี้ ส่วนเขากลับยึดติดกับธรรมเนียมชายหญิงต่างกัน ช่างน่าละอายที่ตนเองเทียบไม่ได้โดยแท้

"คุณหนูหลี วันนี้ทำให้ท่านเสียเวลาไปไม่น้อย ต้องขออภัยด้วยจริงๆ ข้าให้เฉินกวงรีบส่งท่านกลับไปจะดีกว่า ข้าจะตอบแทนท่านอย่างงามเป็นการขอบคุณในวันหน้าอย่างแน่นอน"

เฉียวเจาเลิกคิ้วขึ้น คนผู้นี้ถึงฝั่งแล้วถีบหัวเรือส่งเร็วเกินไปแล้วกระมัง นางยังไม่ทันหยุดพักหายใจก็จะไล่คนแล้วรึ "แม่ทัพเซ่าไม่จำเป็นต้องรีบร้อนขอบคุณ วันพรุ่งนี้ข้ายังต้องมาอีก"

"ยังต้องมาอีก?" เซ่าหมิงยวนใจหล่นวูบ รู้สึกสังหรณ์ใจไม่ดีอยู่รางๆ

เฉียวเจาผงกศีรษะ "ถูกต้อง แม่ทัพเซ่าคงไม่ได้นึกว่าครั้งเดียวก็จะถอนพิษไอเย็นได้แล้วกระมัง วันนี้แค่ขับพิษส่วนที่แทรกเข้าหัวใจออกมาเท่านั้น ทว่าพิษไอเย็นฝังลึกอยู่ในตัวท่าน อารมณ์พลุ่งพล่านเพียงเล็กน้อย พิษไอเย็นพวกนั้นจะแทรกซึมเข้าสู่หัวใจอีก ซ้ำร้ายจะเป็นอันตรายมากขึ้นทุกครั้ง ข้าตั้งใจจะถอนพิษในตัวท่านออกให้หมดจด กำจัดเภทภัยที่จะตามมาในภายหลังเจ้าค่ะ"

"แล้วต้องฝังเข็มกี่ครั้งหรือ"

"จำนวนครั้งในการฝังเข็มจะกำหนดตามสภาพร่างกายของท่าน

จะถอนพิษไอเย็นให้หมดจดน่าจะต้องครึ่งปีกระมัง"

ฉะนั้นก่อนหน้านี้นางถึงไม่ยอมรับงานที่ตึงมือนี้ไว้มาโดยตลอด แต่เมื่อเห็นว่าถึงคนผู้นี้ทนทรมานต่อไปก็คงรอท่านปู่หลี่กลับมาไม่ทันอยู่ดี ในเมื่อนางเริ่มต้นแล้วคงได้แต่รับผิดชอบให้ถึงที่สุด

เซ่าหมิงยวนนิ่งเงียบไปนานก่อนถามขึ้น "ทุกครั้งต้องทำอย่างวันนี้หรือ"

260

"ที่ผ่านมาเป็นเช่นนี้เจ้าค่ะ"

ท่าทางสงบนิ่งเฉยเมยของเด็กสาวทำให้เซ่าหมิงยวนไม่กล้าเอ่ยปากอยู่สักหน่อย วันนี้ยังพูดได้ว่าเป็นสถานการณ์ไม่ปกติ ถ้าวันหน้าเป็นเช่นวันนี้ทุกวัน ต่อให้คุณหนูหลีไม่ใส่ใจ เขาก็ไม่สบายใจอยู่ดี

ข้าทำเช่นนี้เท่ากับทำลายชื่อเสียงของคุณหนูหลีแล้วใช่หรือไม่ ท่านแม่ทัพหนุ่มครุ่นคิดอย่างไม่แน่ใจ

ถ้าหากเขาไม่เคยตบแต่งภรรยาก็สามารถรับผิดชอบเรื่องในวันนี้ได้ เป็นธรรมดาที่จะไม่ต้องยุ่งยากใจเช่นนี้

ทว่าเขายิงธนูสังหารภรรยาเองกับมือ จึงไม่มีสิทธิ์มีภรรยาใหม่แต่แรก แล้วจะพัวพันกับสตรีนางหนึ่งมากเกินไปตามใจชอบเหมือนเป็นเรื่องธรรมดาได้อย่างไร

"ในเมื่อเป็นอย่างนี้ ข้ารอหมอเทวดาหลี่กลับมาแล้วขอให้ท่านรักษา

ให้จะดีกว่า" เซ่าหมิงยวนกล่าวคำนี้ออกจากปาก ก็เห็นเด็กสาวขมวดคิ้วคราหนึ่ง แล้วไม่รู้เพราะอะไรในใจเขาตื่นตระหนกอยู่บ้าง

เฉียวเจาทำหน้าตึงกล่าวว่า "กว่าจะรอท่านปู่หลี่กลับมา ท่านก็จบชีวิตไปแล้ว ไม่อย่างนั้นแม่ทัพเซ่านึกว่าข้าอยู่ว่างๆ แล้วเบื่อหน่ายหรือไร"

ชายชาตรีทำกระมิดกระเมี้ยนอะไรไม่เข้าท่า ราวกับนางเป็นหญิงเจ้าชู้อยากมองเขาซ้ำๆ กระนั้น

เซ่าหมิงยวนอ้าปากทว่ากล่าววาจาไม่ออก

เฉินกวงรีบเอ่ยขึ้น "ท่านแม่ทัพ ท่านรับฟังคุณหนูสามเถอะ ร่างกายท่านสำคัญที่สุดนะขอรับ ท่านลองตรองดู ถ้าเกิดเรื่องอะไรขึ้นกับท่าน พวกข้าพี่น้องตั้งมากถึงเพียงนี้ควรทำประการใดดีเล่า"

หึๆ ท่านแม่ทัพเปลือยกายล่อนจ้อนให้คุณหนูสามเห็นหลายๆ ครั้ง ยังจะไม่แต่งงานกับนางได้อีกหรือ

"แม่ทัพเซ่าลังเลอะไรอยู่เจ้าคะ หรือเพราะข้าเห็นร่างกายท่านเลยรู้สึกว่าข้าสมควรรับผิดชอบเจ้าคะ"

"แค่กๆๆ" เซ่าหมิงยวนไอออกมา "คุณหนูหลีกล่าวล้อเล่นแล้ว"

"ในเมื่อเป็นอย่างนี้ก็ตกลงกันตามนี้ พรุ่งนี้ข้าจะมาใหม่เจ้าค่ะ" เฉียวเจากล่าวสรุปอย่างเฉียบขาด ครั้นเห็นชายหนุ่มยังอยากพูดอีก นางเอ่ยเตือนขึ้น "คำพูดของคนป่วย ปกติข้าแค่รับฟัง แต่ไม่ทำตามเจ้าค่ะ"

เซ่าหมิงยวนอึ้งงัน "..."

เฉินกวงยกนิ้วโป้งให้เฉียวเจาลับหลัง เขามองออกแล้วว่ายังคงเป็นคุณหนูสามที่มีวิธีรับมือท่านแม่ทัพได้มากที่สุด

"เฉินกวง ไปเถอะ กลับกันได้แล้ว" เฉียวเจาค้อมศีรษะให้เซ่าหมิงยวนก่อนหมุนกายเดินไปสองก้าว จู่ๆ นางก็หยุดชะงักแล้วเหลียวหน้ามาช้าๆ

"ท่านหมอหลียังมีสิ่งใดจะกำชับอีกหรือ" เซ่าหมิงยวนไต่ถามอย่างจนใจ เขารู้สึกสับสนเหลือจะกล่าว

เฉียวเจามองสำรวจชายหนุ่มซ้ำๆ หลายรอบถึงดึงสายตากลับ กล่าวเสียงราบเรียบว่า "นอกจากพิษไอเย็น ร่างกายแม่ทัพเซ่ามิได้เป็นอะไรมาก หากรู้สึกว่ามีตรงใดไม่ปกติ บางทีอาจมีสาเหตุจากจิตใจ แม่ทัพเซ่าทำใจสบายๆ เท่านั้นเป็นพอเจ้าค่ะ"

จวบจนเฉียวเจาเปิดประตูก้าวออกไป เซ่าหมิงยวนยังคงนิ่งงันตัวแข็งทื่อเหมือนถูกสาปเป็นหิน

'ร่างกายมิได้เป็นอะไรมาก...'

'หากรู้สึกว่ามีตรงใดไม่ปกติ บางทีอาจมีสาเหตุจากจิตใจ...'

สุ้มเสียงนุ่มนวลอ่อนหวานของสาวน้อยดังก้องวนเวียนอยู่ข้างใบหู ทั้งที่ล้วนเป็นคำพูดง่ายดายมาก แต่แม่ทัพหนุ่มกลับรู้สึกว่าสมองของตนเองหยุดแล่นโดยสิ้นเชิง

นี่คุณหนูหลีหมายความว่าอะไร

ต้องไม่ใช่อย่างที่ข้าคิดไว้เป็นแน่

เซ่าหมิงยวนหลับตาแล้วลืมตาพรึบ สายตาดุจใบมีดคมกริบพุ่งไปที่เฉินกวงซึ่งตามหลังเฉียวเจาต้อยๆ

เจ้าบัดซบคนนี้ ข้าจะสังหารเจ้าเสีย!

เฉินกวงรู้สึกเย็นสันหลังวูบหนึ่ง เขารีบเดินฉับๆ ออกไปเลย

ท่านแม่ทัพน่ากลัวเหลือเกิน คุณหนูสามช่วยข้าด้วย!

ทันทีที่เห็นเฉียวเจากับเฉินกวงออกมา พวกฉือชั่นพากันรุมล้อมเข้าไปทิ้งจิ้งอันโหวให้ยืนอยู่ที่เดิมอย่างโดดเดี่ยว เขาเบิกตากว้างด้วยความตกใจ

มีสตรีนางหนึ่งออกมาจากห้องของหมิงยวนหรือนี่

ไหนบอกว่าหมิงยวนกระอักเลือดหมดสติไปมิใช่หรือ เหตุไฉนมีเด็กสาวเดินออกมา

เฉียวเจาที่โดนคนห้อมล้อมไว้ทอดสายตามองไป

จิ้งอันโหว? เขามาที่นี่ได้อย่างไรกัน

จริงสิ วันนี้มีงานเลี้ยงขึ้นเรือนใหม่ของเซ่าหมิงยวน เป็นไปไม่ได้ที่จะไม่มีคนจากจวนจิ้งอันโหวมาร่วมงาน จิ้งอันโหวจะรู้ว่าเกิดเรื่องขึ้นกับเซ่าหมิงยวนก็ไม่ใช่เรื่องแปลก

แล้วเขารู้เรื่องกล่องเก็บสารที่ถูกเสิ่นซื่อยึดไว้ใบนั้นหรือไม่

เฉินกวงเล่าว่าสารพวกนั้นเป็นเซ่าหมิงยวนเขียนถึงนางจากแดนเหนือที่หนาวจัดจนน้ำกลายเป็นน้ำแข็ง นางอยากอ่านมากว่าคนที่ในกาลก่อนนางคิดว่ามีนิสัยเย็นชาเฉยเมยหากเปี่ยมไปด้วยเลือดรักบ้านเมืองรักปวงประชาจะบอกอะไรกับภรรยาของตนบ้าง

เพียงน่าเสียดายที่นางในตอนนี้ไร้เหตุผลใดจะไปอ่านสารเหล่านั้น

เฉียวเจาฉุกคิดเรื่องหนึ่งขึ้นได้โดยพลัน

นางเคยเขียนสารถึงเซ่าหมิงยวนเช่นกัน แต่พอไม่ได้รับคำตอบแม้แต่ตัวอักษรเดียวก็ไม่เคยเขียนอีก ไม่รู้ว่าสารที่นางเขียนอยู่ในกล่องใบนั้นด้วยหรือไม่

ถ้าอยู่ในนั้น เซ่าหมิงยวนจะเห็นหรือไม่

ชั่วขณะนี้เฉียวเจาบอกไม่ถูกว่าวาดหวังให้เขาเห็น หรือวาดหวังให้ร่องรอยทุกอย่างในอดีตลบเลือนไปสิ้น

"คุณหนูหลี ถิงเฉวียนเป็นอย่างไรบ้าง" ทุกคนพากันไถ่ถาม

"วิชาแพทย์ของคุณหนูหลีล้ำเลิศ ท่านแม่ทัพของข้าฟื้นแล้วขอรับ" เฉินกวงพูดขึ้นอย่างเบิกบานใจ

"แม่นางผู้นี้เป็นหมอหรือ" จิ้งอันโหวตั้งสติได้ในที่สุด เขาเดินก้าวยาวๆ เข้ามาเอ่ยถาม

แม้นเขามีเรือนกายสูงชะลูด แต่ผ่ายผอมมาก จอนสองข้างมีเส้นผมหงอกสีขาวมากกว่าคนวัยเดียวกัน

ในเวลาสั้นๆ สองสามปี จิ้งอันโหวชราภาพไปมากจริงๆ เฉียวเจาคิดคำนึงในใจ

"คารวะท่านโหวเจ้าค่ะ" นางแสดงคำนับ

จิ้งอันโหวอึ้งงันไป "แม่นางน้อยรู้จักข้าด้วยรึ"

"หาได้รู้จักไม่ เพียงแต่ดูจากท่วงทีกิริยาและอายุของท่านแล้วน่าจะเป็นบิดาของแม่ทัพเซ่าเจ้าค่ะ"

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ แม่นางโปรดรอสักครู่ ข้าขอไปดูบุตรชายสักหน่อย"

เฉียวเจายืนอยู่กลางลานเรือน เห็นทุกคนยกขบวนกันเข้าไปในห้องของเซ่าหมิงยวนแล้วเอ่ยกับเฉินกวง "ไปเถอะ"

"คุณหนูสาม ท่านโหวบอกให้รอก่อนไม่ใช่หรือ..."

นางคลี่ยิ้ม "ข้ามิใช่หมอสักหน่อย หรือจะอยู่รอให้จิ้งอันโหวซักถาม"

เฉินกวงฟังแล้วพยักหน้าหงึกหงัก คุณหนูสามพูดได้มีเหตุผลจริงๆ ขืนไม่ไปอีก หรือจะอยู่รอให้ท่านแม่ทัพคิดบัญชีกับเขาภายหลัง

สารถีน้อยพาแม่นางเฉียวรีบเผ่นกลับไป

"ท่านพ่อ" เซ่าหมิงยวนมองปราดเดียวก็เห็นจิ้งอันโหว

"หมิงยวน เจ้าเป็นอย่างไรบ้าง" จิ้งอันโหวเบียดเข้าไปอยู่ข้างๆ บุตรชาย มองสำรวจเขาขึ้นๆ ลงๆ

ฉือชั่นเอ่ยถามอย่างห้ามไม่อยู่ "ท่านโหวอยากทราบว่าถิงเฉวียน

เป็นอย่างไร ไยไม่กลับไปถามไถ่ฮูหยินของท่านดูเล่า"

จูเยี่ยนดึงตัวฉือชั่นเบาๆ

พวกเขาเป็นสหายรักของถิงเฉวียน อยู่ต่อหน้าจิ้งอันโหวก็คือผู้เยาว์ ถึงโกรธเคืองสักปานใด สามารถซ้อมเซ่าจิ่งยวนจนน่วมได้ แต่ฉีกหน้าจิ้งอันโหวจะถือว่าเสียมารยาท

"สือซี ทำให้พวกเจ้าต้องเป็นห่วงแล้ว ตอนนี้ข้าไม่เป็นไร ข้ามีบางอย่างอยากพูดกับท่านพ่อพอดี"

จูเยี่ยนดึงตัวฉือชั่นไว้พลางยิ้มกับเซ่าหมิงยวน "ถ้าอย่างนั้นพวกข้ากลับก่อน"

หลังจากนั้นภายในห้องก็เหลือแค่สองพ่อลูก

จิ้งอันโหวพิศดูใบหน้าซีดขาวราวหิมะของชายหนุ่ม เขาถอนใจเฮือกด้วยจิตใจหนักอึ้ง "หมิงยวน พ่อได้ยินว่าเจ้ากระอักเลือด ตกลงเรื่องมันเป็นเช่นไรกันแน่"

"ข้าไม่เป็นอะไรมากขอรับ มันเกิดจากพิษไอเย็นในตัว พอกระอักเลือดออกมาก็กลับเป็นปกติแล้ว"

รูม่านตาของจิ้งอันโหวหดแคบลง พิษไอเย็นของบุตรชายคนรองมีอาการรุนแรงถึงเพียงนี้เชียวหรือ

เขาได้รับพิษไอเย็นเพราะพลัดตกลงไปในโพรงน้ำแข็งเมื่อครั้งดักซุ่มข้าศึก ตลอดหลายปีมานี้เรียกได้ว่าทนทรมานแสนสาหัส แต่ต่อให้เป็นถึงเพียงนี้ก็ไม่เคยถึงขั้นกระอักเลือด

จิ้งอันโหวรู้สึกร้อนวาบๆ ตรงกลางอกกะทันหัน ตรงนั้นเก็บยาขับไอเย็นที่หมิงยวนมอบให้เขา ทั้งที่พิษในตัวบุตรชายมีอาการหนักเพียงนี้กลับยกยาขับไอเย็นให้เขา...

ขอบตาของจิ้งอันโหวพลันเปียกชื้นอยู่บ้าง เขาพูดพึมพำ "หมิงยวน พ่อผิดต่อเจ้าแล้ว"

เซ่าหมิงยวนนิ่งเงียบครู่หนึ่งถึงเหลือบตาขึ้นมองจิ้งอันโหว "ท่านพ่อ ข้ามีคำถามข้อหนึ่งอยากถามท่านขอรับ"

"เจ้าว่ามาได้เลย"

"ข้าเป็นบุตรชายในไส้ของท่านแม่จริงๆ หรือขอรับ" เซ่าหมิงยวนถามคำถามนี้อย่างชัดถ้อยชัดคำยิ่ง

261

คำถามนี้เซ่าหมิงยวนเคยอยากถามหลายครั้งหลายครามาก

หากว่าใช่ ในเมื่อเป็นบุตรชายเหมือนกัน เหตุใดท่านแม่ปฏิบัติต่อเขาแตกต่างจากพี่ใหญ่และน้องสามราวฟ้ากับเหวเช่นนี้

หากว่าไม่ใช่ แล้วเขามาจากที่ใด

พวกผู้อาวุโสต่างบอกว่าท่านแม่คลอดเขาออกมาอย่างยากลำบาก ตอนนั้นต้องตามหมอตำแยมีชื่อมาถึงเจ็ดแปดคน

เขาเคยแอบส่งคนไปถามหมอตำแยที่ทำคลอดให้เขาในครั้งนั้น นอกจากคนหนึ่งที่ล่วงลับไปกับอีกคนที่ไปจากเมืองหลวง คนที่เหลืออยู่ล้วนซูมือสาบานกับฟ้าว่าเห็นเขาออกจากท้องท่านแม่กับตา เป็นไปไม่ได้เด็ดขาดที่จะมีการสลับตัวทารก

เมื่อมีคำบอกเล่าจากผู้อยู่ในเหตุการณ์เหล่านี้ เขาได้แต่เก็บซ่อนการคาดเดาเหล่านั้นไว้เงียบๆ แต่วันนี้เขายังคงไม่อาจโน้มน้าวใจตนเอง

ได้อยู่ดี

ไฉนมีมารดาที่ใจร้ายเยี่ยงนี้ เขาเป็นคนที่ย่ำแย่เพียงใดกันแน่ถึงทำให้มารดารู้สึกว่าถึงเขาตายไปก็ยังไม่คลายความชิงชัง จะต้องให้อยู่อย่างทุกข์ทรมานเหมือนตายทั้งเป็นจึงจะได้

จิ้งอันโหวได้ฟังคำถามนี้ก็ไม่เอื้อนเอ่ยวาจาสักคำ

เซ่าหมิงยวนถามซ้ำคำเดิมด้วยน้ำเสียงแน่วแน่ "ท่านพ่อ โปรดให้ความกระจ่างแก่ข้าที ข้าเป็นบุตรชายในไส้ของท่านแม่จริงๆ หรือไม่"

ภายในห้องตกอยู่ในความเงียบอย่างยาวนาน

จักจั่นบนยอดไม้นอกหน้าต่างร้องเสียงดังระงมไม่ขาดสาย ช่วยขับเน้นบรรยากาศรุ่มร้อนแห่งคิมหันต์ฤดู ได้ยินแล้วชวนให้หงุดหงิดงุ่นง่าน แต่สองพ่อลูกในห้องนั้นไม่มีคนใดรู้สึกถึงความร้อนอบอ้าว กลับมีกระไอเย็นเยียบจับกระดูกแผ่ซ่านออกมาระลอกหนึ่ง

ขณะที่เซ่าหมิงยวนนึกว่าบิดาจะไม่ตอบคำถามนี้ จิ้งอันโหวก็เปล่งเสียงออกมาสองคำในที่สุด "ไม่ใช่"

เขาพูดจบแล้วถอนใจยาวเหยียดเฮือกหนึ่งละม้ายชราลงอีกหลายปีในพริบตาเดียว

ไม่ใช่จริงๆ ด้วย?

ชั่วอึดใจนี้ราวกับทุกอย่างมีคำตอบแล้ว เซ่าหมิงยวนถึงกับรู้สึกว่าภูเขาลูกใหญ่ที่อยู่กลางอกหายวับไป ไม่กดทับไว้จนทุกๆ อวัยวะภายในตัวเขาเจ็บปวดไปหมด

"เช่นนั้นข้าเป็นบุตรของใครขอรับ หรือว่า...บิดาบังเกิดเกล้าของข้าก็เป็นคนอื่น..."

"ไม่ใช่!" จิ้งอันโหวตัดบทเซ่าหมิงยวนทันควัน ลมหายใจของเขาหอบถี่

จนทรวงอกกระเพื่อมขึ้นลง "เจ้าคือบุตรชายของข้าแน่นอน จะเป็นของคนอื่นได้อย่างไร เจ้าคาดเดาส่งเดชเยี่ยงนี้ไม่กลัวสร้างความเสียใจให้ข้าใช่หรือไม่ คำพูดพรรค์นี้วันหน้าข้าไม่อยากได้ยินเจ้าเอ่ยอีกแม้แต่ครึ่งคำ"

"ลูกทราบแล้วขอรับ"

ใครๆ ล้วนกล่าวว่าพ่อพยัคฆ์ไม่มีลูกเป็นสุนัข เขาเป็นลูกไม้ที่หล่นไม่ไกลต้น ถ้าไม่ใช่บุตรชายของท่านพ่อแล้วจะเป็นบุตรของใครได้อีก

"แล้วมารดาแท้ๆ ของข้าเล่า นางเป็นใคร อยู่ที่ใดขอรับ"

"สมัยวัยหนุ่มข้าเคยเลี้ยงดูสตรีไว้นอกเรือนผู้หนึ่ง เจ้าเป็นบุตรของนาง ต่อมามารดาของเจ้าจากไปแล้ว ข้าก็อุ้มเจ้ากลับมา"

"แต่ว่าเวลานั้นท่านพ่อให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่งจริงๆ"

"ใช่ ตอนนั้นท่านแม่ของเจ้าเพิ่งคลอดบุตรเช่นกัน น่าเสียดายที่พี่น้องคนนั้นของเจ้าเกิดมาร่างกายอ่อนแอ ลืมตาดูโลกไม่กี่วันก็ด่วนจากไป ยามนั้นเจ้ากำพร้ามารดา ส่วนท่านแม่เจ้าเสียบุตรไป ข้าคิดว่าฐานะบุตรชายของนางบำเรอไม่เป็นผลดีต่อเจ้า เลยอุ้มเจ้ากลับมาเลี้ยงดูแทนที่ทารกคนนั้น เดิมทีคิดว่าทำเช่นนี้ทั้งแก้ปัญหาเรื่องชาติกำเนิดของเจ้า ทั้งทำให้ท่านแม่เจ้าไม่ต้องเศร้าโศกเสียใจได้ ใครจะคิดว่าท่านแม่เจ้ารู้อยู่แก่ใจมาโดยตลอด..."

ขอบตาของจิ้งอันโหวมีน้ำตารื้นขึ้นอย่างกลั้นไม่อยู่ "เมื่อครู่นี้ตอนอยู่ที่เรือน ข้าตักเตือนท่านแม่เจ้าแล้วว่าห้ามเล่นงานเจ้าอีก หมิงยวนตลอดเวลาที่ผ่านมาเจ้าต้องกล้ำกลืนฝืนทนแล้ว ถือเสียว่าสงสารท่านแม่เจ้าที่เจ็บปวดกับการเสียบุตรไปเถอะ หวังว่าเจ้าจะไม่เกลียดชังนาง"

"ที่แท้เป็นอย่างนี้" เซ่าหมิงยวนพูดพึมพำ เขาเป็นบุตรชายของนางบำเรอหรือนี่ ฉะนั้นถึงโดนท่านแม่เกลียดจนเข้ากระดูกดำ...

แต่ถึงจะเป็นเช่นนี้ มีเรื่องบางเรื่องที่มิใช่คำว่า 'เกลียด' คำเดียวเป็นเหตุผลพอที่จะอภัยให้ได้

"ท่านพ่อ พักก่อนข้าตามสืบเรื่องเรื่องหนึ่งมาโดยตลอด เมื่อครู่เพิ่งรู้ผล ว่าจะบอกกับท่านพอดีขอรับ"

"เรื่องใดหรือ"

"ท่านพ่อโปรดรอสักครู่" เซ่าหมิงยวนตะโกนเรียกองครักษ์ผู้หนึ่งเข้ามาสั่งกำชับเบาๆ สองสามคำ แล้วอีกฝ่ายก็รับคำสั่งออกไป

ราวครึ่งชั่วยามให้หลัง

จิ้งอันโหวเห็นคนที่องครักษ์พาเข้ามาแล้วตกใจยกหนึ่ง "ผู้ดูแลเสิ่น?"

ผู้ดูแลเสิ่นทำสายตาล่อกแล่ก ก้มหน้าไม่กล้ามองเขา

บุรุษร่างสูงใหญ่คนหนึ่งด้านข้างผู้ดูแลเสิ่นก็ไม่พูดไม่จาดุจเดียวกัน

จิ้งอันโหวฉงนใจมากขึ้น เขาหันไปมองบุตรชาย "หมิงยวน เจ้าพาตัวผู้ดูแลเสิ่นมาด้วยเหตุใดหรือ"

ร่างกายของชายหนุ่มยังอ่อนเพลียอยู่บ้าง เขาพิงหัวเตียงกล่าวเอื่อยๆ "ผู้ดูแลเสิ่น เล่าเรื่องที่เจ้ารู้ให้ท่านโหวฟังเถอะ"

เมื่อมองสบนัยน์ตาสีดำสนิทเย็นเยียบของแม่ทัพหนุ่ม ผู้ดูแลเสิ่นที่ได้รับบทเรียนมาแล้วคุกเข่าดังตุ้บ ยกมือตบหน้าตนเองสองทีถึงกล่าวปนสะอื้น "ท่านโหว ข้ามีความผิด!"

จิ้งอันโหวยังไม่เคยพบเจอคนที่ไม่พูดพร่ำทำเพลงก็ตบหน้าตนเองยอมรับผิด บันดาลให้เขาประหลาดใจอย่างมากไปชั่วขณะ

ผู้ดูแลเสิ่นวางหน้าผากติดพื้น "ข้าไม่กล้าสมคบคิดกับศัตรูจริงๆ ฮูหยินเป็นคนสั่งการ..."

"สมคบคิดกับศัตรูอะไร ฮูหยินเป็นคนสั่งการอะไร เจ้าบอกข้ามา

ให้หมดอย่างชัดเจน" จิ้งอันโหวใจกระตุกวูบหนึ่ง เขาง้างเท้าถีบผู้ดูแลเสิ่นจนหงายหลัง

ผู้ดูแลเสิ่นตะกายตัวลุกขึ้นแล้วเริ่มพรั่งพรูออกมา "ตอนต้นปีฮูหยินน้อยถูกส่งไปอยู่พร้อมหน้ากับคุณชายรองที่แดนเหนือมิใช่หรือขอรับ ฮูหยินมอบหมายให้ข้าติดตามไป ยังสั่งกำชับข้าลับๆ ว่าให้คิดหาวิธีแพร่งพรายศักดิ์ฐานะและเส้นทางการเดินทางของฮูหยินน้อยให้ชาวฉี..."

"พูดจาเหลวไหล!" จิ้งอันโหวตบโต๊ะกะทันหัน สีหน้าเขาขุ่นมัวสุดจะเปรียบ

ผู้ดูแลเสิ่นสะดุ้งเฮือกด้วยความขวัญเสีย ไม่กล้าเปล่งเสียงพูดอีก

เซ่าหมิงยวนกล่าวเสียงเรียบ "ไยท่านพ่อไม่ฟังเขาพูดให้จบขอรับ"

"ได้ เจ้าบอกข้ามาสิ เจ้าเป็นข้าทาสในเรือนฮูหยิน ต่อให้อยากส่งข่าวถึงชาวฉีจริงๆ แต่เจ้าไม่เคยไปแดนเหนือแล้วทำได้อย่างไร"

ผู้ดูแลเสิ่นก้มหน้าคางจรดอกพลางพูดขึ้น "หลายปีก่อนฮูหยินบอกกับข้าว่าอยากรู้สถานการณ์ทางแดนเหนือ ให้ข้าจัดส่งคนเข้าไปในค่ายทหาร ข้าก็เลยให้ญาติผู้น้องนามเซี่ยอู่..."

บุรุษข้างตัวเขาก้มหน้าลงทันที

จิ้งอันโหวกวาดตามองเซี่ยอู่แวบหนึ่งด้วยแววตาคมปลาบ

ผู้ดูแลเสิ่นกล่าวต่อ "สามปีก่อน เซี่ยอู่ได้รับบาดเจ็บกลับมา เขาอยู่แดนเหนือหลายปีจึงรู้จักเส้นทางดี..."

เมื่อเขาเล่าตั้งแต่ต้นจนจบ สีหน้าของจิ้งอันโหวบูดบึ้งถึงขีดสุด เขามองบุตรชายอย่างพินิจ

"หมิงยวน เรื่องนี้เป็นเรื่องร้ายแรงใหญ่หลวง..."

เซ่าหมิงยวนตัดบทเขา "ดังนั้นข้าจึงรวบรวมหลักฐานไว้จำนวนมาก"

จากนั้นเขาก็พูดเสียงดังขึ้น "เซ่าจือ นำหลักฐานพวกนั้นมอบให้ท่านโหวผ่านตา"

เซ่าจือถือประคองกล่องใบหนึ่งด้วยสองมือเข้ามา เขาเปิดแล้วหยิบของออกมาให้จิ้งอันโหวดูทีละชิ้น "นี่เป็นแผนที่ที่เซี่ยอู่วาดไว้ตอนอยู่แดนเหนือ ส่วนนี่คือสารที่เขาส่งข่าวคราวกับผู้ดูแลเสิ่น ชิ้นนี้เป็นโฉนดที่นาผืนหนึ่งในเจียงหนานที่เขาได้รับตอนกลับถึงเมืองหลวงหลังตามไปคุ้มกันฮูหยินท่านแม่ทัพ ที่นาผืนนั้นขายเป็นทอดๆ ผ่านหลายมือ แต่จริงๆ แล้วเป็นสินเจ้าสาวของฮูหยิน..."

เซ่าจือวางหลักฐานลงตรงหน้าจิ้งอันโหวทีละอย่างๆ เขาหยิบดูทุกชิ้นพลางรับฟังอย่างไม่ให้ตกหล่นสักคำ ท้ายที่สุดสีหน้าของเขาถมึงทึงไปหมด

เบื้องหน้ามีพร้อมทั้งพยานและหลักฐาน ไม่เหลือช่องให้เขาเคลือบแคลงสักน้อยนิด

จิ้งอันโหวอดมองไปทางเซ่าหมิงยวนไม่ได้

ชีวิตน้อยๆ ที่เปราะบางในครั้งนั้นเจริญวัยเป็นบุรุษที่สุขุม เยือกเย็นและอดกลั้นเฉกนี้ หลังจากควบคุมทุกอย่างไว้ในกำมือก็จู่โจมโดยปราศจากความลังเลใดๆ ไม่เปิดโอกาสให้ฝ่ายตรงข้ามพลิกสถานการณ์ได้เลย

บุตรชายที่โดดเด่นเช่นนี้กลับขัดแย้งกับภรรยาของเขาจนกลายเป็นอย่างนี้...

เลือดลมในกายของจิ้งอันโหวปั่นป่วนระลอกหนึ่ง เขายกมือกุมอกกล่าววาจาไม่ออกแม้แต่คำเดียว

262

สีหน้าของเซ่าหมิงยวนสงบนิ่งดุจเก่า "เซ่าจือ พาพวกเขาออกไปเถอะ"

รอจนเซ่าจือพาคนไปแล้ว เขาถึงกล่าวเสียงเรียบ "เซี่ยอู่ผู้นี้ก็มีเลศนัยอยู่บ้าง แต่ตอนนี้ยังไม่มีเบาะแสมากกว่านี้ ข้าจึงมิได้แพร่งพรายอะไรเรื่อยมา เซี่ยอู่กับผู้ดูแลเสิ่นนึกแค่ว่าข้าตามสืบเรื่องของท่านแม่อยู่ขอรับ"

จิ้งอันโหวพยักหน้าเป็นเชิงว่ารู้แล้วอย่างเลื่อนลอย

เซ่าหมิงยวนมองบิดาที่ผมจอนสองข้างมีผมหงอกแซมประปราย แล้วลอบทอดถอนใจ "จะจัดการเรื่องของท่านแม่อย่างไร ข้ามอบให้ท่านพ่อเป็นผู้ตัดสินใจ แต่มีข้อหนึ่งที่ต้องพูดกับท่านอย่างแจ่มแจ้ง นับแต่นี้ต่อไป ขอให้ท่านแม่อย่าใช้ข้ออ้างเรื่องความกตัญญูมาก้าวก่ายชีวิตข้าอีกขอรับ"

เขาพูดถึงตรงนี้แล้วยิ้มเยาะตนเอง สะกดอาการเลือดลมพลุ่งพล่านไว้ "ความจริงชีวิตข้าโดนท่านแม่ทำลายไปนานแล้ว"

ตั้งแต่เขายิงธนูดอกนั้นใส่ภรรยาเอกที่ร่วมผูกผมกันเป็นต้นมา ชีวิต

ที่เหลืออยู่ของเขาก็ภินท์พังอย่างสิ้นเชิง เขาต้องแบกความรู้สึกผิดต่อมโนธรรมไว้ในใจ ไม่อาจอยู่อย่างเป็นสุขไปตลอดกาล

"หมิงยวน เจ้าพักรักษาตัวดีๆ เถอะ เรื่องของท่านแม่เจ้า ข้าจะจัดการเอง"

จิ้งอันโหวคล้ายชราภาพลงมาก แม้แต่ฝีเท้ายังเริ่มโผเผไปมา เขาแทบจะกลับถึงจวนจิ้งอันโหวอย่างมึนๆ งงๆ

"ฮูหยินเล่า"

พอเห็นสีหน้าท่านโหวไม่สู้ดี สาวใช้ก็ตอบอย่างประหม่า "ฮูหยินไปหย่อนใจในสวนแล้วเจ้าค่ะ"

"เชิญฮูหยินกลับมา ข้ารอนางอยู่ที่ห้องหนังสือ"

ผ่านไปนานสองนาน เสิ่นซื่อถึงก้าวเข้ามาอย่างไม่อนาทรร้อนใจ พอเห็นจิ้งอันโหวนั่งอยู่ข้างหน้าต่างก็แค่นเสียงหัวร่อ "มีอันใดรึ เจ้ารองยังมีชีวิตอยู่หรือ"

จิ้งอันโหวหันขวับไปมองนาง

แววตาที่เขามองมาปิ่งชาเหลือเกิน ปิ่งชาจนทำให้เสิ่นซื่อสะดุ้งโหยงนางถอยหลังหนึ่งก้าวอย่างห้ามไม่อยู่ จากนั้นพูดด้วยความอับอายจนพาลโกรธ "นี่ท่านโหวจะทำอะไร"

"พวกเจ้าออกไปให้หมด" จิ้งอันโหวอ้าปากพูดเสียงขรึม

สาวใช้ทั้งหลายมองหน้ากันเลิ่กลั่กแล้วอดมองไปทางเสิ่นซื่อไม่ได้

ตลอดเวลาที่ผ่านมา บ่าวไพร่ในจวนโหวล้วนแจ่มแจ้งว่าท่านโหวเป็นคนอารมณ์เย็น ไม่เคยก้าวก่ายการตัดสินใจของฮูหยิน โดยเฉพาะเรื่องภายในเรือน เชื่อฟังฮูหยินไม่ผิดอย่างแน่นอน

"ไสหัวไป!" จิ้งอันโหวแผดเสียงตวาดลั่น

ยามคนที่ไม่เคยบันดาลโทสะระเบิดอารมณ์ออกมา น่ากลัวพอจะทำให้คนตกใจแทบตายได้ พวกสาวใช้ไม่มีแก่ใจรอเสิ่นซื่อพยักหน้าอีกก้มหน้าลุกลนออกจากห้องไป

"ท่านโหวปวดใจแล้วหรือ" เสิ่นซื่อโดนหักหน้าต่อหน้าบ่าวไพร่พาให้น้ำเสียงมึนตึงขึ้น "เช่นนั้นท่านโหวส่งข้ากลับสกุลเดิมตัดขาดกันไปเสียให้สิ้นเรื่องสิ้นราว ให้ผู้คนได้เห็นกันว่าท่านขับไล่ภรรยาเอกซึ่งให้กำเนิดเลี้ยงดูบุตรชายสามคนให้ท่านกลับสกุลเดิมเพราะบุตรของนางบำเรอผู้หนึ่ง"

จิ้งอันโหวหลับตาลง ดวงตาที่เย็นเยียบดุจน้ำแข็งจ้องหน้าเสิ่นซื่อ "ข้าจะไม่หย่าขาดจากเจ้า ข้าจะสั่งคนไปจัดเรือนตรงมุมทิศตะวันตกเฉียงเหนือหลังนั้นเป็นหอพระ หลังจากนั้นเจ้าก็ปฏิบัติธรรมอยู่ในนั้นส่วนการงานในจวนมอบหมายให้สะใภ้ใหญ่ดูแล"

แม้ว่าเฉียวซื่อภรรยาของเจ้ารองยังคงตกอยู่ในมือของชาวต๋าจื่อทั้งที่ไม่ได้ไปตามเส้นทางที่กำหนดไว้ล่วงหน้า แต่เรื่องจริงที่เสิ่นซื่อให้คนส่งข่าวถึงพวกนั้นเป็นความผิดที่ลบล้างไม่ได้ ถ้าพูดให้เป็นเรื่องเล็กคือสตรีเบาปัญญา ถ้าพูดให้เป็นเรื่องใหญ่ก็คือสมคบข้าศึก

กระทำความผิดสถานนี้ เขาจะกล้าส่งเสิ่นซื่อกลับสกุลเดิมหย่าขาดจากกันได้เช่นไร!

"ท่านอาศัยอะไร" คำกล่าวของจิ้งอันโหวสร้างความประหลาดใจให้เสิ่นซื่ออย่างมาก นางพูดเสียงชิงชัง "ภรรยาเอกร่วมผูกผมที่อยู่ด้วยกันมาถึงยี่สิบกว่าปี แต่เพราะบุตรนางบำเรอผู้นั้น ท่านโหวถึงกับจะกักบริเวณข้า ท่านโยนมโนธรรมในใจให้สุนัขกินไปแล้วใช่หรือไม่"

จิ้งอันโหวอ่อนระโหยโรยแรงแล้ว "ด้วยมโนธรรมในใจข้า เพียงรับรองได้ว่าจะไม่เปิดโปงเรื่องที่ฮูหยินสมคบกับชาวต๋าจื่อออกมา"

เสิ่นซื่อตกใจยกใหญ่ "ท่านโหวหมายความว่าอะไร สมคบชาวต๋าจื่อคืออะไร เจ้าเดรัจฉานน้อยผู้นั้นพูดอะไรกับท่าน"

จิ้งอันโหวโคลงศีรษะ ยื่นหลักฐานทั้งกล่องส่งให้เสิ่นซื่อดู

เมื่อนางดูแล้วก็ทรุดฮวบลงบนเก้าอี้ทันที

เจ้าเดรัจฉานน้อยใจอำมหิตยิ่งนัก นางส่งสารกล่องหนึ่งไปให้เขา เขาก็ส่งของกล่องนี้คืนกลับให้นาง!

ไฉนตอนนั้นนางไม่บีบคอเขาให้ตายไปเลย!

เสิ่นซื่อขบเขี้ยวเคี้ยวฟันด้วยความชิงชัง

"ฮูหยินจัดเตรียมข้าวของเถอะ" อาการตอบสนองของเสิ่นซื่อทำให้ความหวังรำไรสุดท้ายของจิ้งอันโหวดับมอดลง เขาลุกขึ้นยืนตั้งท่าจะออกไปด้วยความรู้สึกทดท้อใจ

ความผูกพันฉันสามีภรรยานานยี่สิบกว่าปี เขาในขณะนี้มิทรมานใจหรือไร ทว่าถ้าเรื่องอย่างนี้ไม่มีคำอธิบายให้หมิงยวนสักอย่าง วันหน้าไหนเลยเขายังจะกล้าเผชิญหน้ากับบุตรชายคนรองได้

ในเวลานี้เสิ่นซื่อถึงแตกตื่นแล้วจริงๆ นางคว้าแขนเสื้อของจิ้งอันโหวไว้หมับ "ท่านโหว ท่านจะให้ข้าหันหน้าเข้าทางธรรมนับแต่นี้เป็นต้นไปจริงๆ หรือ"

จิ้งอันโหวถอนใจยาวเหยียด "ทำความผิดย่อมต้องรับผลที่ตามมา"

"ทำความผิด? ถ้าในครั้งนั้นไม่ใช่ท่านโหวพาบุตรของนางบำเรอมาวันนี้ข้าจะเดินมาถึงจุดนี้ได้อย่างไร"

"ทอดสายตามองไปทั่วเมืองหลวง ไม่สิ ทอดสายตามองไปทั่วแผ่นดิน

ต้าเหลียง คนที่มีนางบำเรอมีมากมายกลาดเกลื่อนเพียงใด กลับหาได้มีสักคนกระทำถึงขั้นนี้เยี่ยงฮูหยิน เจ้าไม่ต้องพูดอีกแล้ว วันนี้มอบหมายงานต่างๆ ของเรือนในให้สะใภ้ใหญ่ดูแลต่อเถอะ"

เสิ่นซื่อใจดิ่งวูบลงไม่หยุด ความโอบอ้อมอารีมานานปีของบุรุษตรงหน้าทำให้นางลืมเลือนว่าถึงที่สุดแล้วครอบครัวนี้ยังคงถือสามีเป็นดั่งท้องฟ้า ความหวาดกลัวเกาะกุมกลางใจเสิ่นซื่อ นางกล่าวอย่างลนลาน "ท่านโหว สะใภ้ใหญ่ตั้งครรภ์อยู่ จู่ๆ มอบจวนโหวใหญ่โตหลังนี้ไว้ในมือนาง นางจะดูแลไหวได้อย่างไร"

จิ้งอันโหวไม่โอนอ่อนหวั่นไหว "ข้าจำได้ว่าตอนฮูหยินตั้งครรภ์เจ้าใหญ่ก็ดูแลเรือนแล้ว ฮูหยินทำหน้าที่มานานหลายปี บัดนี้สมควรพักผ่อนได้แล้ว"

"ไม่นะๆ ท่านทำเช่นนี้กับข้าไม่ได้..." เสิ่นซื่อสะอื้นศีรษะอย่างไม่ยอมรับความจริง

จิ้งอันโหวมองดูสตรีที่ร่วมเรียงเคียงหมอนกันมานานนิ่งๆ ในอกเจ็บแปลบปลาบเป็นระลอก "หรือกระทั่งผ้าผืนสุดท้ายปกปิดความอับอายให้ฮูหยินก็จะดึงออก ให้พวกเจ้าใหญ่เจ้าสามต่างล่วงรู้ความจริงไปด้วย?"

เสิ่นซื่อได้ยินวาจานี้ก็หมดหวังโดยสิ้นเชิง

เซ่าจิ่งยวนได้ยินว่ามารดาต้องปฏิบัติธรรมอยู่ในหอพระตลอดไป นับจากนี้ก็จะไปพูดหว่านล้อมบิดา

ด้านหวังซื่อฮูหยินของซื่อจื่อได้รับอำนาจปกครองเรือนกะทันหัน ราวกับลาภลอยหล่นจากฟ้า แม้แต่อาการแพ้ท้องก็ลดน้อยลงมากทันใด นางเห็นดังนั้นก็รีบห้ามไว้ "ท่านพี่เป็นบุตรชายนะเจ้าคะ อย่ายื่นมือยุ่งเรื่องระหว่างบิดามารดาจะดีกว่า"

"แต่ท่านแม่ตัดสินใจแน่วแน่ว่าจะปฏิบัติธรรม ต้องเป็นเพราะโมโหที่ท่านพ่อปกป้องเซ่าหมิงยวนแน่ๆ ขอแค่ท่านพ่อดุสั่งสอนเขาเป็นการแสดงท่าทีสักหน่อย ค่อยพูดจาดีๆ กับท่านแม่สองสามคำ ท่านแม่ต้องเปลี่ยนใจแน่นอน"

มารดายังอายุไม่ถึงห้าสิบ ทั้งไม่ใช่แม่ม่าย แล้วจะหันหน้าเข้าทางธรรมได้อย่างไร เช่นนี้น่าหดหู่วังเวงใจเกินไป

"ข้าเห็นว่าคราวนี้ท่านโหวคงมีน้ำโหจริงๆ ถ้าท่านพี่ไปพูดกล่อมในเวลานี้ ไม่ต่างอันใดกับราดน้ำมันบนกองไฟ ดีไม่ดียังทำให้ท่านโหวสงสารและรู้สึกผิดต่อน้องรองมากกว่าเดิมนะเจ้าคะ" หวังซื่อกล่าว

อำนาจปกครองเรือนตกอยู่ในมือ นางต้องจับไว้ให้มั่นอย่างแน่นอน

นางให้กำเนิดบุตรชายสองคนแล้ว ในท้องยังมีอีกคน หากเป็นเรือนอื่นคงเริ่มดูแลงานต่างๆ ให้นายหญิงอาวุโสได้อยู่อย่างสุขสบาย ทว่าแม่สามีของนางผู้นี้กุมอำนาจในเรือนไว้หมด ปราศจากทีท่าว่าจะยอมปล่อยมือแม้แต่น้อย

นางไม่อยากอดทนต่อไปอีกแปดปีสิบปีจนตนเองกลายเป็นยายเฒ่าหรอกนะ

เซ่าจิ่งยวนไม่มีความคิดเป็นของตนเอง พอได้ยินภรรยาพูดเช่นนี้ก็ล้มเลิกความคิดที่จะไปหาจิ้งอันโหวทันที

ภายในจวนกวนจวินโหว เซ่าหมิงยวนได้ยินเรื่องของจวนจิ้งอันโหวแล้วในใจเฉยเมยชืดชา เขาเอนหลังพิงเสาหัวเตียงเปิดกล่องไม้แดงออกช้าๆ

ชายหนุ่มเห็นสารในกล่องแล้วรู้สึกบาดตาบาดใจ เขาหยิบขึ้นดูทีละฉบับ จนกระทั่งถึงสารฉบับหนึ่งที่เนื้อกระดาษแตกต่างจากฉบับอื่นๆ

โดยสิ้นเชิง มือเขาสั่นกระตุกอย่างสุดระงับ

ซองสารสีพื้นละมุนละไมคู่กับตัวอักษรงามสละสลวย

นี่เป็นสารที่เฉียวซื่อเขียนถึงเขา!

263

เซ่าหมิงยวนเปิดสารออกด้วยมือที่แทบสั่นเทา

'ถิงเฉวียน ข้าจับพู่กันเขียนสารนี้มาแทนตัว ได้ยินว่าท่านควบขี่อาชาขาวถึงชายแดนแล้ว...ท่านมิจำเป็นต้องพะวงถึงข้า บัดนี้เมฆฝนเปื้อนคาวโลหิตห่มคลุมผืนดิน ฝูงสุนัขป่าเกลื่อนเต็มเมือง มีสักกี่เหย้ากี่เรือนได้สมหวังดังปรารถนา สิ่งที่ท่านกระทำอยู่สร้างสุขแก่ไพร่ฟ้าทั่วหล้า...ขอให้ท่านระวังรักษาตน พิชิตชัยหวนคืนมาในเร็ววัน'

เซ่าหมิงยวนอ่านไปทีละตัวอักษรจนจบแล้วยกสองมือขึ้นปิดหน้า

ที่แท้ภรรยาเคยเขียนสารถึงเขา มิหนำซ้ำยังเป็นเวลาก่อนที่เขาเขียนสารฉบับแรกเสียอีก

นางให้เขาไม่ต้องพะวักพะวนถึงนาง นางเข้าใจในอุดมการณ์ของเขา

และหวังว่าเขาจะยกทัพกลับมาพร้อมชัยชนะ

แต่ตอนท้ายพอนางได้พบกับเขาในที่สุด สิ่งที่รอนางอยู่กลับเป็นลูกธนูคมกริบเสียบทะลุหัวใจดอกหนึ่ง

เขาถึงขั้นไม่ได้พูดจากับนางแม้สักคำเดียว

หัวใจของเซ่าหมิงยวนคล้ายถูกบีบรัด เป็นเหตุให้เขายืนตัวตรงไม่ไหว ได้แต่ย่อตัวลงช้าๆ

ความปวดร้าวระคนรู้สึกผิดที่บอกไม่ถูกอย่างนั้นแทบบดขยี้สติสัมปชัญญะจนพังทลาย ทำให้เขาคลุ้มคลั่ง

ท่านแม่รู้จักเขาดีถึงปานนั้น ใช้สารฉบับเดียวก็ทำให้เขารู้สึกว่านับแต่นี้อยู่ไปก็ไร้ความหมาย ตายไปไม่น่าเสียดายได้แล้ว

รสหวานปนกลิ่นคาวพุ่งขึ้นมา โลหิตอุ่นร้อนพุ่งทะลักออกจากปากอย่างควบคุมไม่อยู่คำหนึ่ง ตามมาด้วยคำที่สอง คำที่สาม

องครักษ์ที่ได้ยินเสียงผิดปกติพากันตะลึงงัน จากนั้นฉุกคิดถึงคำกำชับของเฉินกวงขึ้นได้ก็ก้าวขาออกวิ่งไปทันที

เฉียวเจาได้รับข่าวเรื่องเซ่าหมิงยวนแล้วตกอกตกใจอย่างยิ่ง "ไฉนกระอักเลือดอีกแล้ว"

เฉินกวงร่ำไห้อย่างน่าเวทนายิ่งกว่าเด็กน้อย "เห็นบอกว่าท่านแม่ทัพเห็นสารที่ฮูหยินเขียนถึงท่านก็กระอักเลือดยกใหญ่ คุณหนูสาม ท่านรีบไปช่วยท่านแม่ทัพของพวกข้าเถอะขอรับ"

เฉียวเจาจึงรุดไปถึงจวนกวนจวินโหวอย่างเร่งร้อน ทว่ากลับถูกปิดประตูใส่หน้า

"แม่ทัพเซ่าบอกว่าไม่พบข้าหรือ"

องครักษ์ลุกลนพูดอธิบาย "มิใช่ไม่พบท่านขอรับ ท่านแม่ทัพบอกว่าอยากอยู่เงียบๆ คนเดียว ไม่อยากพบใครทั้งนั้น"

เขาอาจพูดอย่างนี้ แต่ทำสีหน้าวิงวอนอย่างหวาดหวั่นสุดใจว่าเฉียวเจาจะกลับไปเช่นนี้

นางฟังแล้วเลิกคิ้วสูง เพิ่งฝังเข็มก็กระอักเลือด ซ้ำยังจะดื้อแพ่งกับนาง?

สารฉบับนั้นเขียนอะไรไว้บ้างกันแน่ ข้าเองยังเกือบจำไม่ได้ เขาถึงกับต้อง...

หญิงสาวคิดถึงตรงนี้แล้วบอกไม่ถูกว่าความรู้สึกในใจเป็นอย่างไร นางทำหน้าตึงเอ่ยขึ้น "หลีกทาง"

"ท่านแม่ทัพจะตำหนิโทษได้..." องครักษ์ยังพูดไม่จบก็หลบฉากไปด้านข้าง

"..." *มีผู้ใต้บังคับบัญชาเช่นนี้ช่างดีจริงๆ*

จากนั้นนางก็เปิดประตูเข้าไป

ในห้องเงียบเชียบมาก เซ่าหมิงยวนหลับตาเอนกายนอนอยู่ เขาได้ยินความเคลื่อนไหวก็พูดเสียงต่ำ "ออกไป"

"ข้าเอง" เฉียวเจาเปล่งเสียงพูด ย่างเท้าเดินเข้าไปอย่างไม่รู้สึกรู้สากับบรรยากาศน่าอึดอัดในห้อง

ชายหนุ่มลืมตาขึ้น น้ำเสียงเขาราบเรียบ "คุณหนูหลี"

เฉียวเจานั่งลงด้านข้าง "ยื่นมือออกมาเจ้าค่ะ"

เซ่าหมิงยวนไม่ขยับตัว

นางมองเขา "ข้าได้ยินว่าแม่ทัพเซ่าอ่านสารถึงทำให้อาการกำเริบซ้ำอีก ในเมื่อท่านไม่ให้ความร่วมมือ เช่นนั้นข้าจะริบสารพวกนั้นไปเสีย"

เอ่อ...ไม่ใช่เพราะนางอยากรู้อยากเห็นเป็นอันขาด นางทำไปเพราะคำนึงถึงสุขภาพของเซ่าหมิงยวนแต่เพียงประการเดียว

เขายื่นมือออกมาอย่างว่านอนสอนง่าย

เฉียวเจาวางมือบนข้อมือเขาจับชีพจรพลางไต่ถาม "ยาขับไอเย็นที่ให้ท่านไว้คราวก่อนยังมีอีกหรือไม่เจ้าคะ"

"ไม่มีแล้ว"

"กินหมดแล้วหรือเจ้าคะ" เฉียวเจาหรี่ตาลง

ชายหนุ่มสังเกตเห็นเฉียวเจามีสีหน้าไม่พึงใจ เขาพยักหน้า "อื้อ"

นางชายตามองเขาแวบหนึ่งแล้วเปิดโปงทันที "แม่ทัพเซ่ามอบให้จิ้งอันโหวกระมัง"

"คุณหนูหลีรู้ได้อย่างไร" เซ่าหมิงยวนกระอักกระอ่วนใจ แต่สนใจใคร่รู้มากกว่า

"วันนี้เห็นจิ้งอันโหวแล้วพบว่าเขาก็มีพิษไอเย็นในกาย แต่ไม่รุนแรงเท่าท่าน"

เซ่าหมิงยวนตาเป็นประกาย "คุณหนูหลีรักษาให้บิดาข้าได้หรือไม่"

"ได้เจ้าค่ะ" เฉียวเจาตอบรับทันควัน

"ถ้าอย่างนั้นข้าจะส่งคนไปบอกกล่าวบิดาข้าประเดี๋ยวนี้เลย"

แม่นางเฉียวพยักหน้าอย่างเยือกเย็น "อื้อ แม่ทัพเซ่าเชิญตามสบาย แต่อย่าลืมเอ่ยเตือนบิดาท่านสักคำด้วยว่าพอถึงเวลาจะใช้วิธีการเดียวกับที่รักษาให้แม่ทัพเซ่า หวังว่าท่านจะคุ้นเคยกับมันได้"

"วิธีเดียวกัน?" แม่ทัพหนุ่มนิ่งอึ้งไป สีหน้าขรึมลงเล็กน้อย "คุณหนูหลีบอกว่าวิธีเดียวกัน หมายถึง..."

"อื้อ ต้องถอดเสื้อออกเจ้าค่ะ" เฉียวเจาบอกด้วยสีหน้านิ่งเฉย

เซ่าหมิงยวนไอออกมากะทันหัน

นางรีบรินน้ำถ้วยหนึ่งส่งให้

เขาดื่มน้ำหลายคำเรียกขวัญก่อนพูดกับเฉียวเจาด้วยน้ำเสียงแฝงรอยจนตรอกอยู่หลายส่วน "ไม่รู้ว่าคุณหนูหลียังมียาขับไอเย็นอีกหรือไม่ ข้าอยากจะขอปันให้บิดาข้าบ้าง"

"ไม่ต้องการให้ข้ารักษาบิดาท่านแล้วหรือ"

"ไม่ต้องแล้ว รอหมอเทวดาหลี่กลับมาจะดีกว่า"

เฉียวเจาลอบขบขัน พิษไอเย็นของจิ้งอันโหวต่างจากของเซ่าหมิงยวนเดิมก็ไม่นับว่ารุนแรงอยู่แล้ว หากกินยาขับไอเย็นต่อเนื่องก็สามารถขับออกได้ช้าๆ ไหนเลยจำเป็นต้องเปลือยกายถอนพิษด้วยเล่า

เอ่อ...ความจริงนางเห็นว่าเจ้าคนผู้นี้อาการปางตายอยู่ยังนึกถึงคนอื่นอีกเลยไม่ใคร่สบอารมณ์เท่านั้นเอง คนป่วยจำพวกนี้รู้จักแต่สร้างปัญหามากขึ้นต่างหาก

"ในเมื่อเป็นเช่นนี้ก็ช่างเถิด" แม่นางเฉียวทำหน้าเสียดาย

"..." *ในสายตาคุณหนูหลี คนป่วยไม่แบ่งชายหญิงจริงๆ ก่อนหน้านี้ข้าถึงกับนึกไปว่าคุณหนูหลีปฏิบัติต่อข้าต่างออกไปอยู่สักหน่อย ช่างน่าละอายโดยแท้*

"เช่นนั้นแม่ทัพเซ่าถอดเสื้อเถอะ"

ชายหนุ่มจับสาบเสื้อโดยไม่รู้ตัว "ข้า..."

สีหน้าของเฉียวเจาขรึมลง "หรือแม่ทัพเซ่ารู้สึกว่าข้าเห็นร่างกายของท่านเป็นการเอาเปรียบท่านอยู่ใช่หรือไม่"

"ไม่ใช่ ข้า...คร่ำครึเกินไป..." เซ่าหมิงยวนคิดๆ แล้วหาคำอธิบายที่เหมาะสมกว่านี้ไม่ออก

นางมองเขาอย่างพินิจ
เขาอึดอัดกับสายตาของนางมากพอดู

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

https://bit.ly/3xOt43C